

Se bazează pe cel mai bine vândut joc pe calculator!

STAR CRAFT®

VITEZA ÎNTUNERICULUI

TRACY HICKMAN

În viitorul îndepărtat, la 60.000 de ani lumină de Pământ, o confederație de Terrani exilați poartă un război dublu cu enigmaticii protoss și necruțătorul roi zerg. Pentru a-și asigura propria supraviețuire printre stele, fiecare specie se luptă într-un război care va vesti începutul celui mai mare capitol din istoria omenirii sau îi va prevesti sfârșitul violent și sângeros...

STARCRAFT®

VITEZA ÎNTUNERICULUI

Tot ce și-a dorit Ardo Melnikov vreodată a fost să trăiască în pace pe înverzita lume-colonie Bountiful. Dar când necruțătorul roi zerg a atacat colonia și i-a anihilat pe cei dragi lui, Ardo a fost obligat să se trezească din visul său și să accepte realitățile brutale ale unei galaxii măcinate de război. Acum infanterist confederat, însărcinat cu apărarea lumilor Confederației Terrane, Ardo trebuie să se împace cu amintirile dureroase ale trecutului său și cu adevărurile tulburătoare care îi pot conduce viitorul.

STARCRAFT © 2002 Blizzard Entertainment. All rights reserved. StarCraft and Blizzard Entertainment are trademarks or registered trademarks of Blizzard Entertainment in the U.S. and/or other countries. All trademarks are the property of their respective owners.

ISBN 978-973-162-032-9

STAR CRAFT®

VITEZA
ÎN TUNERICULUI

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HICKMAN, TRACY

Viteza întunericului / Tracy Hickman ; trad.:
Bogdan Mihăilescu. - București : Amaltea, 2008

ISBN 978-973-162-032-9

I. Mihăilescu, Bogdan (trad.)

821.111(73)-31=135.1

SPEED OF DARKNESS

TRACY HICKMAN

STARCRAFT © 2002 Blizzard Entertainment

All rights reserved. StarCraft and Blizzard Entertainment are trademarks or registered trademarks of Blizzard Entertainment in the U.S. and/or other countries. All trademarks are the property of their respective owners.

An original Publication of POCKET BOOKS, a division of
Simon & Schuster, Inc.

VITEZA ÎNTUNERICULUI

TRACY HICKMAN

ISBN 978-973-162-032-9

© 2008 – EDITURA AMALTEA

STARCRRAFT®

VITEZA ÎNTUNERICULUI

TRACY HICKMAN

EDITURA AMALTEA

www.amaltea.ro

CAPITOLUL I

PRĂBŪȘIRE

Pentru bărbații și femeile minunate de pe *U.S.S. Carl Vinson* (CVN-70).

Domnul fie cu voi când traversați plaja și să vă dea
mări calme în drumul înapoi spre casă.

Vis per mare.

CAPITOLUL 1

PRĂBUȘIRE

AURIE...

Ăsta era cuvântul lui pentru ea, acea zi perfectă, rară, care încălzește sufletul cu o lucire aurie de bucurie. Era pace într-o zi aurie.

Unele zile erau cenușii, încărcate cu nori plumburii și ploaie străpunsă de explozii puternice de alb arzător și de tunete bubuitoare. Alte zile erau un albastru rece tremurător, arcuindu-se peste domurile și adăposturile încrustate de chiciură ale așezării. Unele zile erau chiar roșii – cerul serii era pictat de praful purtat de vânturile de primăvară înainte ca recoltele să fi cucerit solul. Unele zile chiar se întindeau în noapte cu o pătură catifelată de cobalt peste cer.

Îi plăceau acele nopți de toamnă când putea lăsa lumea în urmă privind în bezna deasă. Dumnezeu făcuse găurele în cupola nopții, își imagina el, pentru ca lumina Lui să poată sclipi prin ele. În copilărie, urmărise stelele, sperând să vadă prin ele în partea cealaltă și să își zărească Creatorul. Nu încetase să privească, deși ajunsese la al nouăsprezecelea an de viață și se considerase prea matur pentru astfel de lucruri.

Fiecare zi avea culori diferite pentru el. Le trăise în toate nuanțele lor. Fiecare avea o amintire și ocupa un loc în inima lui. Totuși, din experiență, nici una nu se compara cu o zi aurie. Era culoarea lanurilor de grâu care se unduiau ca valurile pe dealurile joase întinzându-se de

la gospodăria tatălui său. Aurie era căldura soarelui pe fața lui. Aurie era strălucirea pe care o simțea în el.

Aurie era culoarea părului ei și auriu era sunetul vocii ei.

– Iar visezi, Ardo, șopti ea jucăuș. Întoarce-te la mine. Ești mult prea departe!

El deschise ochii. Ea era aurie.

– Melani, sunt chiar aici. Ardo zâmbi.

– Nu, nu ești. Se bosumflă – o armă puternică pentru a-și atinge scopul. Iar te-ai îndepărtat visând și m-ai lăsat în urmă.

El se rostogoli pe o parte, sprijinindu-și capul într-un cot, pentru a se putea uita mai bine la ea. Era doar cu un an mai tânără decât el. Familia ei se întorsese când Ardo avea nouă ani, un alt grup dintr-un lung șir de refugiați religioși care coborau din cer pentru a se alătura celorlalți sfinți din parohia Helaman.

Supraviețuitorii refugiați se adunaseră de pe aproape toate planetele Confederației de atunci – pionieri fără voie ai stelelor. Multe grupuri religioase credincioase fuseseră printre primele scoase în afara legii de Liga Puterilor Unite de pe Pământ în '31. Nu era o poveste nouă pentru sfinți și martiri. Pe tot parcursul istoriei umanității, cei care nu îi înțelegeau pe credincioși îi goniseră dintr-un loc în altul și dintr-o casă în alta. Faptul că ei trebuia să fie alungați de pe o planetă pe alta, apoi de pe o stea pe altele începea să sune dureros de repetitiv la orele lor de Moștenire. Acum, exilate încă o dată, familiile de credincioși erau împrăștiate printre ghinionistele transporturi ale proiectului ATLAS și când acea misiune se încheiase într-un eșec cataclismic, acele familii care supraviețuiseră își căutau cu disperare frații și surorile. Când comunicațiile între lumi se stabiliseră în cele din urmă, patriarhii aleseră drept nouă casă o regiune îndepărtată de pe o planetă pe care o numiseră Bountiful. Curând, nave de desant orbitale aterizau zilnic la astroportul Zarahemla. Nou sositele familii își croiau apoi drum spre așezările îndepărtate cât de bine puteau. Arthur și Ketil Bradlaw, cu fiica lor cu ochi mari, reprezenta una dintre cele cinci familii care

veniseră în acea zi. Ardo se alăturase tatălui său când tot orașul ieșise să întâmpine noile familii și să le ajute să se instaleze.

Ardo nu își amintea multe despre Melani de atunci, deși băgase vag de seamă o fată ca un băț care părea stângace, singuratică și timidă. A observat-o cu adevărat când cel de-al paisprezecelea an al ei a adus niște schimbări remarcabile. „Fata ca un băț” părea să explodeze în atenția lui ca un fluture care iese din crisalidă. Trăsăturile ei aveau o frumusețe naturală – machiajul și pictatul pe corp erau dezaprobat de patriarhii orașului – și fusese marele noroc al lui Ardo să fie primul care să o abordeze. Inima și sufletul i se prăbușiseră în ochii ei albaștri, mari și luminoși.

Nimbul părului ei lung și strălucitor juca ușurel în adierea caldă care bătea peste lanurile de grâu. Vântul aducea zumzetul îndepărtat al morii și aroma slabă a pâinii de la brutărie.

Aurie.

– S-ar putea să fiu departe visând, dar nu o să te las niciodată în urmă, îi zise el, surâzând. Grâul foșnea în jurul păturii pe care ei stăteau întinși. Spune-mi unde vrei să mergi. Te duc oriunde!

– Chiar acum? Râsul ei era ca o rază de soare. În visele tale?

– Sigur! Ardo se ridică într-un genunchi pe pătura groasă pe care o întinsese pentru ei. Oriunde printre stele!

– Nu pot să merg nicăieri. Ea zâmbi. Am lucrare de control la ora de hidroponie a surorii Johnson în după-amiaza asta! În plus, spuse ea cu mai multă seriozitate, de ce aș vrea să merg undeva? Tot ce vreau este chiar aici.

Auriu. Cum ar fi putut să plece cineva într-o zi atât de aurie?

– Atunci, să nu mergem nicăieri, zise el nerăbdător. Să rămânem aici... Și să ne căsătorim.

– Să ne căsătorim? Ea îl privi, pe jumătate uimită, pe jumătate întrebătoare. Ți-am spus, am oră de hidroponie după-amiază.

– Nu, vorbesc serios. Ardo se pregătise pentru asta de ceva vreme. Am absolvit și lucrurile merg foarte bine la loturile agricole ale tatei.

A zis că se gândește să îmi dea patruzeci de acri la capătul fermei. E cel mai bun loc, chiar la baza canionului. E un punct acolo, lângă râu unde... unde... Melani?

Fata cu părul auriu nu îl auzi. Se ridică în capul oaselor, privind printre genele ochilor albaștri către oraș.

– Sirena, Ardo!

Apoi o auzi și el. Țipătul îndepărtat, înălțându-se și prăvălindu-se peste ogoare.

Ardo scutură din cap.

– Întotdeauna sună la amiază...

– Dar *nu este* amiază, Ardo.

În acea clipă, soarele fu eclipsat. Ardo sări în picioare, întorcându-se către cerul întunecat. Căscă gura când umbra care se alungea se umflă peste lanurile galbene de grâu. Ochii lui Ardo se măriră de frică. Adrenalina îi urla în vene.

Enorme dâre de fum veneau în urma bilelor de foc care vâjâiau spre el din capătul vestic al văii largi. Ardo se aplecă iute și o ridică pe Melani în picioare. Mintea îi gonea. Trebuia să fugă, să găsească adăpost... Dar unde ar fi putut să se ducă? Melani țiță, iar el își dădu seama că nu aveau unde să meargă și că nu exista nici un loc în care să se ascundă în siguranță.

Bilele de foc păreau atât de aproape, încât cei doi se feriră. Flăcările se arcuiră peste ei, bubuitul furiei lor acoperind iute sirena de alarmă din depărtare. Umbra siajului lor acoperi întreaga vale. Cinci coloane enorme trecură pe deasupra, degetele lor întinzându-se peste Ardo și Melani către clădirile îngrămădite ale parohiei Helaman. Apoi bilele de foc se rotiră în același timp, se ridicară peste oraș și coborâră în flăcări umflate în ogoarele distruse pe loc ale lui Segard Yohansen, cam la un kilometru și jumătate dincolo de centrul Helamanului.

Ardo tremura – de frică sau de agitație, nu putea spune – dar cel puțin uimirea lui luase sfârșit. O prinse pe Melani de braț și începu să o tragă.

– Haide! Trebuie să ajungem în oraș înainte să închidă porțile! Haide!

Ea nu avea nevoie de mai multe îndemnuri.

Fugiră.

Nu își mai amintea cum intraseră în oraș.

Ziua aurie se transformase într-un maroniu noroios care bătea în cenușiu de la fumul care încă acoperea cerul. Era o culoare oprimentă, rece și întunecată. Părea atât de nepotrivită aici.

– Trebuie să îl găsim pe unchiul Dez, se auzi el spunând. Are un magazin în complex! Haide! Haide!

Ardo și Melani se luptară să înainteze prin centrul orașului, acum aglomerat de refugiați. Inițial, Helaman nu fusese decât un avanpost în adâncurile planetei Bountiful. Centrul orașului era perimetrul fortăreței originale cu zidul de apărare înconjurând clădirile principale. De atunci, orașul se dezvoltase dincolo de aceste ziduri centrale. Acum, mai mult de zece mii de oameni numeau Helaman casa lor – și aproape toți se revărsaseră la adăpostul fostei fortărețe.

El abia vedea semnul cu „Unelte Dez” peste piața centrală aglomerată.

Răpăitul armelor automate țacăni brusc dinspre zidul împrejmuitoar. Două bufnituri explozive înfundate răsunară, urmate de și mai multe lătrături ale mitralierelor.

Un țipăt se ridică din mulțimea din piață. Ardo mai mult simți decât auzi frica din gloata înfierbântată. Strigătele se auzeau, unele stridente, altele liniștitoare. Fumul de deasupra arunca o umbră apăsătoare peste mulțimea agitată.

– Te rog, Ardo! spuse Melani, eu... Unde mergem? Ce facem?

Ardo se uită iute în jur. Simțea mirosul panicii din aer.

– Nu trebuie decât să traversăm piața, se înecă, apoi adăugă văzându-i privirea. Am făcut-o de sute de ori.

– Dar, Ardo...

– Nu-i mai departe decât înainte. Doar ceva mai aglomerat, atâta tot. Ardo se uită la lacrimile care se adunau în acei minunați ochi albaștri. O strânse cu putere de mână. Stai liniștită. Sunt lângă tine.

Cumva, ajunseseră la jumătatea pieței când veni.

Operdea de foc erupse dincolo de zidul exterior al fortăreței. Lumina ei purpurie pâlpâi pe pătura de fum care plutea amenințător peste oraș. Culoarea sângerie însufleți mulțimea panicată din piață. Țipete, strigăte și răcnete se amestecară într-o cacofonie de sunete, dar câteva voci fără trup pătrunseră clar în gândurile lui Ardo.

– Unde sunt forțele Confederației? Unde sunt infanteriștii?

– Nu te contrazice cu mine! Ia copiii! Stați împreună!

– Nu se poate să fie zergii! Nu se poate să fi înaintat atât de mult în Confederație...

Zergi? Ardo auzise zvonuri despre ei. Coșmaruri, așa credea el, pentru a speria copiii sau pentru a împiedica străinii să se stabilească în Coloniile Îndepărtate. Nu își amintea toate poveștile șoptite, dar coșmarul era aici, acum, și era foarte real.

O altă voce îi pătrunse în minte. Se întoarse către ea.

– Ardo, mi-e frică! Ochii lui Melani erau mari și înlăcrimați. Ce e asta? Ce se întâmplă?

Ardo deschise gura. Nu era în stare să răspundă la întrebare. Vorbele nu ieșeau. Erau atât de multe cuvinte pe care voia să i le spună în acea clipă – atât de multe cuvinte pe care în nenumărații ani ce urmau să vină avea să regrete că nu le spusese. Dar nici un cuvânt nu ieși.

O lumină străluci. Îi simți căldura pe spate. Se întoarse, ținând-o pe Melani în spatele lui.

Zidul de est fusese străpuns. Vechea baricadă era dărâmată din partea cealaltă, desfăcută sub ochii lui Ardo. Parcă un val negru se spargea de breșă, o siluetă unduitoare. Apoi detaliile i se înfipseră în minte: o carapace violet strălucitoare, gheare albe cu dungi roșii alunecând din trupul flasc al unui colonist, corpuri arcuite, ca de șarpe, răsucindu-se pe piatra sfărâmată.

Era de neînchipuit... Coșmarul venise pe Bountiful.

Mulțimea îngrămadită umăr la umăr în piață își urlă frica profundă și se întoarse să fugă de lângă spărtură. Nu avea unde să se ducă. Hidralisc zerge se cățaraseră deja pe zidul opus, revărsându-se în stradă ca picături negre dintr-o băltoacă unsuroasă. În câteva clipe, hidoase gulere ca de cobră se desfăcuseră deasupra ghearelor lor tăioase ca briciul. Își arcuiau cozile în sus. Țepi blindati țâșniră din orificiile crestate de pe umerii lor și se înfipseră cu efect mortal în marginea vestică a mulțimii.

Cei confrunțați cu noua amenințare încercară brusc să schimbe direcția, izbindu-se de mulțimea agitată din spatele lor.

Ardo o auzi pe Melani gâfâind în spatele lui.

– Nu pot... nu pot să respir...

Gloata îi strivea. Ardo se uită cu disperare în jur, încercând să găsească o cale de scăpare.

O mișcare deasupra capului îi atrase atenția. O formă bulbucată, umflată ca un creier fără trup pluti peste zidul coloniei. Tentacule atârnavă ca viscere sub ea, tremurând în plină activitate. Se întindea către centrul mulțimii. Ardo auzise povești în care zergii capturasera coloniști și îi duseseră vii către o soartă care nu putea fi decât mai rea ca moartea.

Lui Ardo ochii i se umplură de lacrimi. Nu avea unde să se ducă și nu mai era nimic de făcut.

Dintr-odată, overlordul zerg care plutea deasupra coloniei se înfioră și alunecă într-o parte. Câteva explozii erupseră din laterala fiarei hidoase. Overlordul explodează într-o enormă minge de foc. Jivinele hidralisc care intrau în perimetru șovăiră brusc.

O escadrilă de cinci vânători Wraith sfâșie fumul de pe cer, țipetele motoarelor lor aproape acoperind strigătele mulțimii îngrozite de dedesubt. Rafale de laser de douăzeci și cinci de milimetri pulsară repetat în timp ce navele de vânătoare înaintau prin aer, razele lovindu-se de țintele din partea opusă a zidului fărâmat al fortăreței.

Unul dintre vânătorii Wraith tremură brusc, apoi explodează sub o ploaie de foc tras de la sol de către zergii înfuriați.

Zergii care intraseră în perimetru își intensificau atacul, omorându-i pe unii și târându-i pe alții fără să pară a alege. Îi înconjuraseră pe oameni; acum tot ce aveau de făcut era să îi secere dinspre marginile mulțimii spre interior.

Un al doilea grup de vânători Wraith țâșni pe cerul înnegrit de fum. Apoi o singură navă de desant a Confederației apărui pe cer, învârtindu-se într-o manevră rapidă de pătrundere și coborând spre piață. Jeturile de aer ale motoarelor crează un uragan instantaneu la sol. Copacii se îndoiră până aproape de pământ. Era imposibil să auzi ceva peste urletul motoarelor. Peste tot în jurul lui Ardo, oamenii se prăbușeau la sol, ferindu-se de vijelie.

Ardo clipi din cauza prafului. Nava de desant continua să plutească, dar reușise cumva să își coboare rampa de transport în piață. Văzu silueta unui infanterist confederat făcându-le semne.

Și restul oamenilor din piață îl văzu pe infanterist. Fără să se gândească, se năpustiră spre rampă. Un val uman îl târî pe Ardo.

Scăpă mâna lui Melani.

– Melani! strigă el. Încercă să se împotrivească mulțimii panicate care îl strivea. Cuvintele i se pierdeau în mugetul motoarelor navei de desant. Melani!

O văzu în spatele lui. Zergii atacau cu furie acum. Nava de desant le fura prada. Ardo era îngrozit de cât de repede fusese despărțită în două marea masă de oameni – secerată ca grâul sângieriu de pe ogor. Zergii erau deja aproape lângă Melani.

Ardo se luptă și lovi. Țipă.

Trei hidralisc o înhățară pe Melani deodată, târând-o în spate din marginea mulțimii.

– Te rog, Ardo! plângea ea. Nu mă lăsa singură!

Gloata înnebunită îl împinse mai departe în navă.

Brusc, gheare de zergi zăngăniră pe laturile navei de desant. Pilotul folosisese tot timpul pe care norocul i-l putea acorda. Nava reacționă instantaneu la comanda lui, ridicându-se legănat, depărtându-se de zergi și ducându-l pe Ardo departe de casa lui, de viața lui, de dragostea lui.

– Nu mă lăsa singură! Acestea fură ultimele ei cuvinte pentru el, răsunându-i în minte și în suflet, tot mai puternic, amenințând să îi facă să explodeze craniul...

Lumea lui Ardo deveni neagră. Avea să rămână neagră pentru foarte multă vreme.

CAPITOLUL 2

MAR SARA

– AȘA, CARNE DE TUN. ȚINEȚI-VĂ PANTALONII PE VOI, coborâm!

Soldatul Ardo Melnikov nu se obosi să îi arunce vreo privire sergentului care lătra la ei. Omul era un *tlc* – temporar la comandă – pentru această coborâre. Existau mari șanse să nu îl mai vadă niciodată după ce ajungeau jos. Cel mai bine era să nu stea în calea lui până când noul pluton al lui Ardo era ales pentru misiune. Abia îl auzea pe *tlc* peste țipătul motoarelor navei de desant și peste tunetul coborârii ei fierbinți lovind fuzelajul. Era ceva la sergent care părea să ceară o voce puternică și o privire mânioasă. În orice caz, asta chiar nu conta pentru Ardo – sergentul era acolo doar ca să aibă grijă de ei până când ajungeau la sol. Odată sosit acolo, Ardo știa că avea să existe altcineva care să îi facă viața grea pentru mult mai mult timp.

Ardo scutură din umeri, încercând să își depărteze spatele de căptușeala peretelui. Interiorul navei de desant era în mod normal o cutie fierbinte, dar mai ales în timpul picajului prin atmosferă. Acestei nave de desant îi lipseau cel puțin două unități de răcire pentru ca toată lumea să se simtă confortabil. Acum, o pată de transpirație îi lipea omoplații de perna lucioasă. Sudoarea i se strângea în broboane pe față și, din când în când, îi cădea pe partea din față a uniformei. Bara de siguranță îl împiedica să găsească vreo scăpare de disconfortul care se aduna la diferite puncte de îmbinare ale hainelor.

Și mai rău, nava de desant era complet încărcată – plină umăr la umăr și de la un perete la altul. Căldura nu era nici pe departe la fel de apăsătoare ca mirosul tot mai puternic care copleșea purificatoarele de aer.

Nu avea nimic la care să se uite în afară de aceleași fețe goale și pleoștite ale celorlalți recruți infanteriști legați la perețele opus lui. Nu avea nimic de ascultat în afară de câte un mârâit al sergentului și de uruitul uniform al fuzelajului din spatele lui. Nu avea nimic de făcut în afară de a aștepta în compania propriilor gânduri.... Și asta era ultimul lucru pe care și-l dorea.

Îl bântuiau acele gânduri ascunse în străfundurile minții lui. Uneori i se părea că fantomele îl urmăreau din interiorul propriului cap. Nu reușise niciodată să gonească acele stafii doar închizând ochii. Nici un sunet nu le putea acoperi pentru mult timp. Acele fantome erau cu toate dureros de luminoase și de frumoase, îngrozitoare și zdrobitoare. Așteptau în liniște, tăcute, la granițele gândurilor lui conștiente, ținute la distanță doar de voința lui. Uneori era destul de arogant, încât să creadă că le învinsese și le gonise definitiv. Apoi vreun miros de iarbă crudă sau de pământ arat trecea pe lângă el purtat de o adiere sau o sclipire de culoarea mierii slabe sau un râs șoptit în depărtare ori o trăsătură indescritibilă a locurilor din jurul lui, și demonii reveneau în grabă, copleșindu-l.

Ar fi sângerat cu lacrimi doar la gândul lor, dacă ar fi putut.

Tot ce voia era să lupte. Avea nevoie să lupte. Era singurul lucru care chiar ținea demonii la distanță. Se putea concentra asupra misiunii și a obiectivelor ei... sau cel puțin asupra acelor obiective minore pe care comandantul considera necesar ca el să le știe. Strategia generală nu era de competența lui. Nu îl privea. Treaba lui era să facă ce i se spunea și să nu gândească mai mult decât era necesar. Asta îi convenea de minune.

Mugetul navei de desant scădea treptat. Vehiculul își epuizase în cele din urmă energia împotriva atmosferei oricărei lumi spre care se

îndreptau. Motoarele făceau acum tot ce puteau pentru ca nava să imite eleganța unei păsări în zbor. Ardo chicoti pentru sine la acest gând. Quantradyne APOD-33 era dovada Confederației către stele că orice avea un motor destul de mare putea zbura – indiferent cât de prost. Firește, făcuse multe salturi de antrenament înainte. Fiecare era total lipsit de importanță și chiar nu avea chef să și le amintească în nici un detaliu.

De ce să meditezi la ceva așa de dureros ca momentul în care să stai liniștit și să gândești?

Mai bine să te concentrezi la altceva... orice altceva. Ardo începu să cerceteze fețele infanteriștilor din fața lui. Era un exercițiu de auto-conservare. Întotdeauna era o idee bună să îi cunoști pe soldații din jurul tău. Niciodată nu știai când viața ta ar fi putut depinde de unul dintre ei... sau amenințată de unul.

Femeia care ședea în fața lui părea să fie un exemplu pentru unul dintre cele două feluri – doar că Ardo nu era deloc sigur care. Avea păr blond tăiat scurt, care stătea ridicat în smocuri ordonate pe un scalp cu o formă frumoasă. Avea o față alungită, cu pomeți ascuțiți care încadrau tăios doi ochi strălucitori, cu o tentă de oțel. Priveau în gol la un punct îndepărtat, undeva dincolo de umărul lui Ardo, ferestre închise, chiar dacă nu clipeau, către orice suflet ar fi posedat ea. *Acei ochi ar fi putut îngheța boacă un râu în miezul verii*, se gândi el. În privința a cum arăta în rest, se putea bizui doar pe imaginație. Costumul de luptă autoportant care o îmbrăca ascundea eficient orice trăsătură fizică ar fi avut ea, dar îi spunea un lucru: însemnele de pe el erau ale unui ofițer.

Asta însemna pericol pentru un soldat, indiferent cum o luai. Evitarea unui ofițer este primul lucru pe care îl învață un soldat – mai ales în conversații obișnuite. Ultimul soldat pe care și-l putea aminti că fusese prea familiar față de conducătorul grupului său sfârșise cu o gaură în locul în care îi stătuse capul.

Femeia ofițer nu spusese o vorbă de când se îmbarcaseră în nava de desant. În ceea ce îl privea pe Ardo, era foarte bine-venită să își

continue tăcerea. *Vorbește când ți se vorbește*, se gândi el. *Altfel, nu căuta necazuri.*

Cel puțin, ea se simțea confortabil, se gândi Ardo. Costumul ei avea sistem de auto-răcire, iar el vedea ombilicul de alimentare conectat la priza navei de desant. Ardo bănuia că răceala ei trecea mult de partea fizică. Într-o zi, avea și el să învețe abilitățile necesare pentru a purta CMC-300 – poate chiar noul model 400. Acea zi era departe, desigur. Totuși, ar fi fost mult mai bine să poarte un costum de luptă decât cele câteva straturi de material ablativ și lenjeria intimă standard. Dacă ar fi reușit să trăiască destul de mult cât să obțină un costum de luptă al lui, perspectivele aveau să i se îmbunătățească considerabil.

Ei, spera că cel puțin aveau să îi facă niște instructaj cu o armă. Nici măcar asta nu avusese ocazia să facă încă.

Restul compartimentului era plin cu soldați ca și el. Fiecare dintre ei avea înfățișarea standard a unui infanterist de securitate confederat. Fiecăruia dintre ei îi picura sudoare confederată din combinezonul confederat, după cum le era datorია.

Ochii lui Ardo căzură pentru o vreme, totuși, asupra unui militar deosebit de mare. Bărbatul era enorm – Ardo își amintea că echipa de pregătire se chinuise ceva să îi facă hamul să se închidă – și nu înceta nici o clipă să trăncănească. Ardo nu își putea imagina unde găsiseră o uniformă care să îi vină bine. Avea un ten negricios, iar Ardo își amintea slab că străvechea Ligă a Puterilor Unite de pe Pământ calificase odată acest fel de om drept „locuitor al insulelor din Mările Sudului”. Avea trăsături late și tăioase și buze pline. Părul era o coamă lungă care curgea de pe frunte pe spate și pe gât în valuri negre naturale. Gigantul se califica drept gung-ho – unul dintre acei psihopați „aruncă totul în luptă”, „își mănâncă singuri ficații la micul-dejun” care era prima persoană care ai fi vrut să vină și să te scoată din luptă și ultima persoană pe care ai fi vrut să o urmezi întruna.

– Hai cu gunoiul ăsta la pământ! răsă uriașul sub cei doi ochi strălucitori ai săi. Am ceva moarte de împărțit! Vreau să-mi fac niște zergi la frigare! Poate le mănânc creierii direct!

Insularul își dădu capul pe spate și încă o dată hohoti prea puternic. Își plesni palmele grele de coapsele celor doi infanteriști care stăteau lângă el. Amândoi se crispară atât de tare din cauza impactului, încât lacrimi le apărură în ochi.

– Îi păpăm la cina, ha? Ospăț cu zergi! Ha! Doar puneți grămada asta de gunoi zburătoare la pământ înainte s-o desfac eu!

Pilotul din carlinga sigilată din fața calei de lansare nu avea cum să audă cererea, dar părea la fel de dornic să o îndeplinească.

Nava pivotă perceptibil – Ardo știa că aceasta era manevra de deblocare standard înainte de aterizare – și motoarele gemură puțin diferit. O ultimă hurducătură, și motoarele se opriră brusc.

Doamna locotenent care se afla în fața lui Ardo nu pierdu vremea să se deconecteze de la alimentarea navei de desant, reușind să se elibereze înainte ca bara de asigurare să se ridice complet. Cu o mișcare dibace din mână făcu să îi coboare sacul de campanie din compartimentul de deasupra capului. Deja se mișca spre rampă când aceasta începu să coboare în spatele navei. Îl întrecu până și pe insular, care părea să fie și el grăbit să se arunce în orice luptă putea.

Ardo nu se grăbi, trăgând de combinezon pentru a-l elibera în locurile în care sudoarea îl lipise de corp. Mirosea schimbarea din atmosferă care deja sufla prin rampa deschisă. O adiere dureros de uscată goni umezeala mucegăită din compartimentul ca un furnal. Își trase propriul sac de campanie de pe raft și îi urmă pe ceilalți care ieșeau clatinându-se prin spatele navei de desant.

– Mișcați-vă fundurile aici, doamnelor, mârâi sergentul. N-avem toată ziua la dispoziție!

Aerul era fierbinte ca în cuptor și uscat – mai uscat decât își amintea Ardo să fi respirat. Un vânticel tare purta căldura de cuptor în jurul lui. Transpirația i se evaporă aproape instantaneu când păși pe asfaltul astroportului.

Ardo privi încruntat în jur.

Pășise în iad.

Lumea era de un roșu ruginiu, colorat de nisipul care părea să își adauge nuanța la fiecare clădire și vehicul, indiferent de culoarea lor originală. Efectul era întărit de răsăritul de soare arzător care tocmai se desfășura deasupra astroportului...

Sau ce mai rămăsese din acesta. Aproape jumătate dintre cele șapte turnuri de control împrăștiate inițial prin complexul întins erau în flăcări. Două dintre ele erau doar pietriș sfărâmat. Coloane de fum de la diferite alte focuri puteau fi văzute ridicându-se din clădirile astroportului. Alte coloane mai mari și mai grăitoare se vedeau înălțându-se din districtul central al coloniei, la câțiva kilometri depărtare.

Atunci auzi Ardo sunetul – un sunet mult prea cunoscut. Plutind spre el adus de vânt, auzi țipetele, durerea, panica.

Se întoarse brusc. În partea opusă a câmpului, aproape de terminalele de îmbarcare, zărea cordonul de infanteriști care înconjura sectorul Confederației din astroport și mulțimea agitată de după el.

Nu!

Amintirile îl inunda. Se află încă o dată în piața coloniei. Sunetele ei îi umplură mintea. Țipetele... Țipetele ei...

– *Nu mă lăsa singură! plângea ea.*

Cineva îl împinse cu putere pe Ardo din spate. Antrenamentul lui preluă conducerea și el se rostogoli cu iscusință înainte de a se ridica iute în picioare, cu palmele pregătite de apărare și atac.

– Nu mai trage de timp, vierme, se răsti sergentul. Ce aștepți – o primire oficială? Treci la cazarmă pentru instrucție. E nevoie de tine imediat!

Ardo se temea de cazarmă mai mult decât de orice altceva din viața lui. Era ceva la ele care îi provoca repulsie, care îl zguduia până în adâncul sufletului de fiecare dată când auzea cuvântul. Era puțin amețit, dar știa la ce să se aștepte chiar în timp ce rostea:

– Nu, domnule sergent, eu nu pot...

Sergentul doar îl doborî iar.

– Bun venit pe Mar Sara, infanterist! Acum, mișcă!

Se mișcă. Adunându-și lucrurile, Ardo se alătură de restul grupului din nava de desant, în timp ce se îndrepta spre cazarma de la marginea asfaltului. Avea impresia clară că plutea împotriva curentului, toți ceilalți din bază se îndreptau spre exterior, către terminale.

– Se pare că suntem echipa de curățenie, mormăi Ardo pentru sine, încercând să nu se gândească la inevitabilitatea a ceea ce urma. Își ținu ochii în pământ, refuzând să se uite la unitatea-cazarmă mobilă în formă de cutie chiar și când intră în ea. Ridică privirea doar când ajunsese înăuntru, stând cu ceilalți în rânduri neregulate în înghesuita sală de desfășurare din capul rampei de acces.

Tlc-ul era încă acolo cu ei, dăscălindu-i în felul său unic la fiecare pas.

– Știți mersul, băieți și fete! Lăsați-vă echipamentul și dezbrăcați-vă... Și înapoi direct aici, soldați!

Ardo simți un val de amețală inundându-l. Nu ura nimic mai mult decât cazarmile și nu exista nimic în cazărmi pe care să îl urască mai mult decât ceea ce erau pe punctul de a-l forța să facă. Își spuse că făcea parte din slujbă, dar asta nu făcu faptul în sine să i se pară mai puțin revoltător.

Ardo se lăsă mânat în camera alăturată a cazarmii – ca vitele la abator, se gândi el înfiorându-se – și găsi un prici gol. Cel care numise acest loc casă se părea că plecase în grabă. Tot felul de gunoaie erau împrăștiate pe așternuturi și pe podea. Ardo se gândi că probabil *tlc*-ul de afară nu ar fi aprobat asemenea comportament dezordonat. Cu un oftat, tânărul infanterist începu să își dea jos cămașa pătată de transpirație. Încercă să nu-i bage în seamă pe ceilalți din jurul lui care se dezbrăcau. Erau prezenți și bărbați, și femei – infanteriștii confederați erau pe deplin dispuși să permită ambelor sexe să moară pentru ei – dar Ardo se rușina întotdeauna profund de a fi gol în fața bărbaților, cu atât mai mult a femeilor. Tânăr și neexperimentat, i se părea dureros de jenant de fiecare dată când i se cerea atât de degajat să se dezbrace și, de mai multe ori, fusese o sursă de amuzament considerabil pentru ceilalți soldați.

Ardo tremură când păși înapoi în sala de desfășurare. Căldura uscată îi răcea rapid transpirația pe care o mai avea pe spate. I se făcu rău fizic. Știa ce urma.

Încercă să își abată atenția uitându-se la ceilalți din încăpere. Abia ar fi recunoscut în fața sa că motivele pentru care făcea asta erau ceva mai mult pătate de curiozitate puerilă. Cei mai mulți dintre cei prezenți erau bărbați, observă el – de fapt, un număr neobișnuit de mare. Chiar se întrebase pentru scurt timp cum trebuia să fi arătat doamna locotenent scoasă din armura ei de luptă. Ardo era cam surprins să observe că nu se afla printre ei. Oare ea era cumva scutită de această infamie?

Două gărzi mari înarmate cu arme paralizante stăteau lângă *tlc*. Între ele, o singură ușă ducea în camera întunecată de dincolo. Ardo închise ochii, încercând să se calmeze. *Tlc*-ul citea de pe un ecran portabil.

–... Alley... Bounous...

Ardo nu putea gândi din cauza bubuiturilor din capul lui.

–... Mellish... Melnikov...

Ardo făcu câțiva pași înainte la auzul numelui său și îngheță. Picioarele refuzau să se miște mai aproape de îngrozitoarea ușă întunecată.

– Melnikov, ce dracu'...?

Aveau să îl bage într-unul dintre tuburile acelea și apoi coșmarul avea să înceapă.

– Melnikov!

Era ca un coșciug... un coșmar într-un coșciug.

Nu se putea mișca. Cele două gărzi mai văzuseră asta de multe ori. Pășiră înainte nepăsătoare și, cu cât mai multă duritate, îl ajutară pe Ardo să intre.

Cădea și nu se mai oprea. Nu știa cum ajunsese aici. Era aici sau era în altă parte... altcineva? Se luptă să se concentreze la imaginile și amintirile care îi pluteau prin mine, dar nu putu găsi o cale să le apuce. Se întindea după ele, disperat să le cerceteze, dar când încerca să le prindă se spărgeau ca bulele de aer în apă.

Bule de aer...

Putea respira apa. Tubul clar și lung era plin cu apă respirabilă. Încercase să fie curajos, chiar încercase, dar în final se panicase, țipase și se făcuse de râs. Nu le păsa, căci mai văzuseră asta de o mie de mii de ori. Măinile lor aspre îi prinseră casca bine pe cap, îl împinseră în tub și închiseră ușile ermetic. „Va trebui să-i facem o ajustare ăstaia”, îl auzi spunând pe unul dintre ei. Își țină respirația cât de mult putu...

Cât de mult putu... ce?

La ce se gândea? La ce se gândea?

Păr de culoarea lanurilor de grâu dansând în lumina soarelui de vară. Era o zi aurie...

Palmele se lovira de laturile tubului transparent când ultimul suspin îi scăpă din plămâni. Implanturile se încărcară brusc în cască și mintea îi explodează într-un milion de cioburi.

Cioburile se prăvăliră în jurul lui. Bule de cioburi.

Școala pentru costumul de luptă. Cum de uitase? Instructorul lui era un bătrân infanterist pe nume Carlyle. Petrecură săptămâni întregi acolo perfecționându-și tehnica – sau erau luni? Costumul de luptă era ca un vechi prieten. Părea să fi trăit toată viața cu unul...

Costumul de luptă. Unde era asta? Când era? În timpul seminarului? Iată-l pe fratele Gabittas care îl învăța despre prăbușirea anticilor și păcatul mândriei. Pacea vine din interior, o recunoaștere bucuroasă a glasului pur al lui Dumnezeu vorbindu-i fiecărui om. „Să nu ucizi”, spune el, dar ridică o mitralieră gaussiană AGR-14 în fața clasei.

„Uite, Ardo”, spune fratele, mergând unde stătea băiatul în spatele sălii. Îi înmânează arma automată de opt milimetri băiatului care nu fusese atent. „Altuia fă”, spune el când băiatul ridică arma.

Băiatul dispare plutind în bulă, dar arma rămâne, netedă și seducătoare. Accelerația magnetică a proiectilului la viteze supersonice cu forță kinetică enormă utilizând o varietate de gloanțe fără cămașă, de la uraniu sărăcit la cartușe de infanterie cu vârf de oțel. Un alt prieten de demult, arma se întoarce pe dos, explodează, iar apoi se reasamblează în chipul tatălui său.

„Întotdeauna vei fi fiul meu”, spune bătrânul, cu o singură lacrimă scurgându-i-se pe obraz. Ferma agricolă a familiei se întinde în spatele lui în lumina apusului. „Indiferent unde te duci sau ce faci... întotdeauna vei fi fiul meu”.

Sunt? Voi fi?

Ardo se simțea mai bine acum. Fusese dezorientat când ieșise din tancurile de resocializare, dar acum avea capul limpede.

Întotdeauna se simțea mai bine când purta costumul de luptă. Era un model CMC-300 mai vechi, dar nu îl deranja. Folosea un model 300 de ani întregi și îi venea foarte bine.

Ardo stătea înghesuit umăr la umăr cu alți infanteriști. În camera de lansare erau niște lileci de foc, dar și soldați obișnuiți. În puținul spațiu pe care îl avea, verifică legătura de alimentare dintre mitraliera lui gaussiană și costumul de luptă. Iubea mitraliera aceea; era arma lui preferată. Folosise o mitralieră gaussiană de aproape la fel de mulți ani de când lucra cu costumul de luptă.

Ardo ridică privirea. Lampa de plecare de deasupra trapei de ieșire tocmai se făcuse din roșie, verde. Un urlet se ridică dinspre infanteriști când ușa lunecă în lături într-o clipită.

Totuși, nu-i plăcea să plece.

Firește că iubea cazarma.

CAPITOLUL 3

DEȘERT

ARDO FĂCEA PARTE DINTR-O MAREE DE INFANTERIȘTI CARE se revărsa uniform din cazarmă într-o lume a haosului.

O companie de infanteriști în costume autoportante se așezase în formație în jurul secțiunii de astroport aparținând Confederației, încercuind unitățile militare. În spatele lor, Ardo vedea, în timp ce înainta iute pe asfalt, practic mii de coloniști lipiți de cordonul de infanteriști. Bărbați, femei și copii – o mulțime de oameni țișând – se luptau cu disperare pentru a obține un loc de plecare de pe planetă.

Dincolo de ei, partea civilă a astroportului era cuprinsă de anarhie. Pe toată pista, cam o sută de nave spațiale fie se chinuiau să se ridice de la suprafață, fie pluteau așteptându-și lansarea. Cel puțin de două ori mai multe se mișcau apatic dincolo de marcajele exterioare, lumina sclipind de pe fuzelajele lor lustruite. În mișcărilor lor se citea disperarea. Turnul de control părea să fi fost abandonat. Navele încercau să decoleze și să aterizeze după bunul plac. Câteva transportoare pluteau lângă clădirea terminalului, căutând un loc să coboare la sol, dar mulțimea înnebunită nu voia sau nu putea să le facă loc. Rămășițele încă în flăcări a cel puțin șase nave zăceau împrăștiate pe terenul astroportului. Piloții care încă zburau păreau să nu le dea nici o atenție. Ca moliile în jurul unei flăcări, erau atrași de sumele exorbitante pe care le puteau cere oricui reușea să urce la bord. Temându-se pentru siguranța lor și a navelor lor, nu voiau decât să vină și să plece cât mai rapid posibil.

Dacă toată lumea încearcă atât de mult să iasă de aici, de ce se chinuie Confederația atât de mult să mă bage aici? se întrebă Ardo. Răceala mușcătoare, îngrozitor de neplăcută din stomac reveni. Nici nu-i știu pe oamenii ăștia. Nici nu știu pe ce planetă sunt! Ce caut eu aici?

Știa la ce transportor era repartizat – încă o navă de desant – și se trezi țâșnind către el împreună cu două grupuri de infanteriști. Fiecare dintre ei știa unde trebuia să se prezinte. Așa se întâmplă că plutonul lor se formă aproape ca printr-o vrajă magnetică. Ardo își dădu seama că alerga în spatele doamnei locotenent pe care o văzuse cu o zi în urmă. Lângă el era uriașul și negriciosul insular îmbrăcat în probabil cel mai mare costum blindat autoportant din câte văzuse Ardo vreodată. Îl recunoscuse drept un costum greu de luptă CMC-660, împreună cu rezervoare pentru generarea de plasmă pe spate. Așadar, locuitorul insulelor era un liliac de foc, se gândi Ardo: una dintre acele unități cu aruncătoare de foc de plasmă care uneori erau la fel de periculoase pentru operatorii lor ca și pentru dușman. Alți câțiva îi urmau, inclusiv un singur tehnician într-o uniformă ușoară. Unde se ducea *el*, se gândi Ardo. În vacanță?

Mugetul navelor orbitale care se ridicau tot timpul de pe platformele din jur nu scădea entuziasmul pilotului navei de desant și nici nu îi acoperea pe deplin cuvintele ascuțite.

– Veniți, băieți și fete, tineri și bătrâni! țipă el, rostind cuvintele ca un herald de bălci. Veniți să vedeți cel mai mare spectacol din univers! Coloniștii locali fug să își salveze viețile! Veniți să vedeți cum guvernul se prăbușește chiar sub ochii voștri! Priviți manifestări de panică nemaiîncercate de omul civilizat! Pe aici!

Ardo își croi drum spre nava de desant. Pârâitul rafalelor de mitraliere gaussiene sfâșie aerul lângă cordonul de infanteriști. Ardo se crispă, încercând să nu se gândească la ce însemna asta.

– Cutter! strigă doamna locotenent când ajunseră la rampa de urcare în navă.

– Da, să trăiți! făcu insularul mătăhălos.

– Încarcă-i pe pifanii ăștia în cinci minute. Vocea ei fermă se auzea chiar și peste zarva revoltei care avea loc peste tot în jurul lor. Avem o treabă de făcut. Îi pregătesc eu cum ajungem la centru.

– Da, să trăiți! Ați auzit! Faceți un șir.

Micul grup se alinie. Cutter începu să înainteze pe lângă ei, asigurându-se că toată lumea avea echipamentul pregătit pentru transport.

Pilotul se sprijini de trenul de aterizare al navei de desant și rânji.

– În regulă, doamnelor! Cutter se simțea tare bine. Ocupați-vă locurile înăuntru. Să mergem!

Ardo își ridică sacul și înaintă, privind bănuitor emblema desenată pe laterală navei.

– *Scorpio Valkirie?*

– Așa-i, amice, răspunse pilotul cu îngâmfare. Se spune că dacă ai avut o Valkirie, nu mai vrei să călărești altceva! Ai nimerit unde trebuie... sau unde nu trebuie, dacă mă înțelegi.

Pilotul slab avea cel mai ciudat păr din câte văzuse Ardo. Țepi de un albastru-strălucitor radiau din capul lui în conuri ascuțite, zonele dintre ei fiind rase cu atenție. Din silueta lui firavă părea să iasă în afară doar brațe și picioare, o sperietoare de ciori îmbrăcată în combinezon de zbor, cu un zâmbet răutăcios care părea să-i înconjoare jumătate de cap.

– Tegis Marz îmi zice. Sunt Îngerul Morții pentru voi, băieți, la periferie. Mă bucur să vă servesc. Dacă aveți nevoie de ceva – inclusiv să vă salvez fundurile – la mine veniți.

– E un coșciug zburător și nu mă sui în el.

Tegis se întoarse către vocea care venea chiar din spatele lui Ardo. Era tehnicianul. Ardo nu își amintea să îl fi văzut în transportul care îi adusese pe planetă; tipul trebuie să fi fost acolo de mai demult.

– Nici măcar nu pot să mă uit la ea! spuse omul în uniformă simplă.

Avea un trup zvelt, dar cu fața netedă și își purta părul tăiat scurt. Era atât de curat, încât probabil că scârțâia când pășea.

– Gunoiiul ăsta abandonat nici măcar nu merită să fie *numit* gunoi abandonat!

Tegis se ridică de pe trenul de aterizare și mârâi amenințător.

– Băi, rahat de câine! Nava asta e o minunăție! Nu mai e una ca ea în toată flota!

– Asta pentru că restul flotei e cel puțin în *vreun* fel reparat!

– Retrage-ți cuvintele, Marcus!

– Nici să nu te gândești, Tegis!

– Te urci în nava asta acum!

– Nici dacă ar fi ultima de pe piatra asta! Aș avea mai multe șanse dacă aș sări dând din mâini de pe o stâncă decât în cazanul ăsta zburător. Când o să te maturizezi și o să-ți iei și tu o navă *adevărată*?

Cu un țipăt infuriat, Tegis sări la tehnician. Căzură la pământ, rostogolindu-se în timp ce se pocneau. Praful roșu se ridică în jurul lor în timp ce se încăierau; o agitație de brațe și picioare. Două pisici vagaboande ar fi trebuit să se chinuiască mult să obțină o bătaie mai urâtă.

Ardo rămase pe loc, uluit. Era aproape de răs.

Cutter se vârî între ei și îi despărți.

– Domnule Jans, cred că doamna locotenent v-a spus să vă urcați echipamentul la bord. Cred că *acum* ar fi un moment bun să o faceți.

Tehnicianul, roșu la față, continuă să lovească în gol înspre pilotul navei de desant. Cutter îl scutură vârtos, mai să-i spargă dinții din gură.

– Nu-i așa? repetă Cutter.

Marcus Jans încetă să se mai zbată.

– Da. Cred că da.

Cutter se întoarse încet către Tegis Marz. Vârfurile țepilor de păr ai pilotului încă tremurau de furie.

– Și tu n-ai o navă de condus?

– Mda, răspunse Tegis, încă fierbând. Și e o navă a naibii de bună!

– Atunci, cu tot respectul, *domnule*, poate că ar trebui să începi să o conduci. Zâmbetul lui Cutter era atât de plin de dinți, încât părea că ar fi putut mânca următoarea persoană care l-ar fi contrazis. Am un motiv să fiu aici și nu vreau să stea nimeni între mine și locul în care doresc să ajung. Și, chiar acum, tu stai în calea mea... *domnule*.

Tegis se înmuie.

- Atunci... o să ridic de la sol această *mașinărie minunată*.

- Așa să faci. Mulțumesc, domnule, zise Cutter împingându-i în lături pe fiecare dintre ei atunci când le dădu drumul.

Împleticindu-se puțin, fiecare dintre foștii combatanți găsi câte ceva foarte interesant pe pământul de la picioarele lui, în timp ce se depărtau pentru a-și vedea de treburile lor în altă parte.

Ardo expiră cu un oftat.

- Dar tu, soldat, spuse Cutter întorcându-și pentru prima dată ochii negri către Ardo. Ai de gând să-mi stai în cale?

- Nu, domnule, răspunse Ardo, regretând că nu reușise să evite mai mult timp să atragă atenția insularului.

Bărbatul mare rânji iar. Era ceva diabolic de jucăuș și, în același timp, periculos în acel zâmbet.

- Nu, amice, eu nu sunt „domn”. Palma înmănușată pe care o întinse era enormă. Frunțaș Fetu Koura-Abi, dar toată lumea îmi zice Cutter.

- Frunțaș Ardo Melnikov, răspunse el, recunoscător că sistemele din mânușă reușiră să amortizeze ceea ce altfel ar fi fost o strângere de mână schiloditoare. Mă bucur să te cunosc.

- Minți, rânji Cutter binevoitor.

- Aproape, răspunse Ardo.

Urișul își dădu capul pe spate și râse din suflet.

- Bun așa! Ia-ți echipamentul. Vreau să ajung acolo unde pot să ard ceva! Ți-a plăcut spectacolul?

Ardo își ridică și el echipamentul și începu să înainteze pe rampa navei de desant.

- Ce? Ah, adică pilotul și tehnicianul?

- Sigur! răspunse Cutter ținându-și propriul sac cu ușurință pe umăr cu o singură mână. Întotdeauna e distractiv să vezi cum se încaieră frații. Cele mai bune momente pe care le-am avut eu au fost cu frații mei...

Ardo se întoarse.

– Adică... cei doi sunt...

– E evident. Cutter zâmbi, dându-i un brânci jucăuș lui Ardo în hamul de salt, făcându-l aproape să i se taie răsuflarea. Nu poți să ascunzi legăturile astea între frați.

Dintr-odată, Cutter se cutremură. Ardo văzu cum gânduri negre trecură pe fața bărbatului. Țipând pe neașteptate, Cutter se întinse și apucă inelul de închidere al căștii lui Ardo, apropiindu-i fața de a lui.

– De aia sunt aici, Melnikov. Frații mei sunt pe undeva, pe bila asta de praf roșu, muncind în fermele de umiditate din deșert. O să-i găsesc, Melnikov, sau o să-i răzbun cu focurile ladului. Mă înțelegeți, Melnikov? Ai de gând să-mi stai în cale, Melnikov?

Ardo se uită calm la privirea agitată a lui Cutter.

Ochi pentru ochi, se gândi Ardo. Apoi, lubește-i pe cei ce te urăsc.

– Ardo, răspunse el încetișor. Poți să-mi spui Ardo, dacă vrei.

Mușchii feței lui Cutter zvâcniră.

– Ce?

– Mă cheamă Ardo. Sper că îmi dai voie să îți spun Cutter, pentru că nu cred că ți-am reținut numele întreg de prima dată.

Cutter slăbi strânsoarea. Un zâmbet îi trecu pe buze.

– Sigur, Ardo. Îmi place de tine. Poți să-mi spui Cutter, amice. Deci, bănuiesc că ești în spatele meu, ha?

Cât mai în spate posibil, se gândi Ardo, dar cu voce tare zise:

– Până la capăt, Cutter.

Dintr-odată, sistemele hidraulice gemură. Rampa de la pupa se ridica rapid. Cutter își desfăcu strânsoarea, își recăpătă uriașul zâmbet de pisică de Cheshire și pași în spate la peretele opus. Tocmai se chinuia să intre în hamul lui de salt, când locotenta intră în cala pentru personal.

– În regulă, fiți atenți, spuse ea cu o puternică voce gravă. Sunt locotenent L. Z. Breanne. Sunt ofițerul vostru de comandă pentru această misiune.

– Ooh! I-auziți, băieți, avem o misiune!

Locotenentul Breanne continuă, cu glasul egal și autoritar:

– Nu avem mult timp. I-am dat pilotului coordonatele la care să ne lase și ar trebui să ajungem în poziție la LZ cam în treizeci de minute.

– Cu cincisprezece zile în urmă, stațiile coloniștilor izolați au început să amuțească. Investigațiile inițiale au avut ca rezultat pierderea plutoanelor de recunoaștere. O recunoaștere în forță acum zece zile a confirmat că această planetă a fost infestată cu ceea ce acum numim zergi...

– Zergi, băieți! Alley zâmbi.

– Mă scuzați, doamnă, dar ce e un zerg? pufni Mellish.

– O nouă specie de formă de viață extraterestră. Nu știm prea multe despre ei deocamdată...

– Aduceți grătarul! clămpăni Cutter.

Breanne îi ignoră deocamdată.

– Având în vedere răspândirea acestor zergi – sau ce-or fi ei – pe toată planeta, Confederația a stabilit să își retragă bunurile de pe Mar Sara...

– Hei, Confederația își apără „bunurile”! pufni Marcus.

Râsete izbucniră în cabină.

– Gura, Jans, sau eu cu mâna mea te bag într-un sac.

Breanne vorbea serios și nu era nici măcar o persoană în compartiment care să creadă astfel.

– Misiunea noastră are trei părți: mai întâi, menținem poziția în buncărul de la trei-nouă-doi-șapte în sprijinul evacuării confederate; doi, misiune de recunoaștere a activității inamice dincolo de acea poziție și, în final, luăm un fleac pe care comandamentul l-a pierdut pe drum. Asta-i tot.

– Hm, doamnă locotenent, întrebă Cutter, ce fel de... fleac?

– O să știi când îl văd, Cutter, zise Breanne. La bord veți găsi un atașament-scaner pentru costumele voastre. A fost precălibrat ca să găsească ținta. Nu știu care este ținta, iar pe voi nu vă interesează. Dar dacă o găsim, e biletul nostru de plecare de pe piatra asta. Vă spun mai multe după ce ne ocupăm pozițiile. Asta-i tot.

Breanne se întoarce și își ocupă locul în hamul ei de salt. Încă o dată, Ardo se trezi față în față cu femeia, acum comandanta lui.

– Mă iertați, doamnă locotenent, rosti Ardo. Motoarele navei de desant începeau să prindă viteză.

– Ce e, soldat? Breanne se uită la el cu ochi reci ca oțelul.

– Ați spus că trebuie să asigurăm evacuarea personalului și a echipamentelor Confederației?

– Da, asta face parte din misiune, răspunse ea peste zgomotul tot mai puternic.

– Dar coloniștii, ce se întâmplă cu ei? strigă Ardo peste uruit. Suntem aici să asigurăm și evacuarea lor?

Dacă Breanne avea un răspuns, nu se obosi să îl dea. Poate că zgomotul motoarelor era prea mare acum. Poate că ea pur și simplu nu avea ce să răspundă.

Ardo se lăsă iar în hamul de salt și se gândi cu groază la următoarele treizeci de minute. Închise ochii pentru o clipă și văzu cu mintea ruinele astroportului Mar Sara făcându-se mici dedesubt. Prin duruitul care zgâlțâia fuzelajul, ar fi putut jura că auzea țipetele miilor de oameni disperati să scape.

I se păru că vede fața lui Melani printre ei.

CAPITOLUL 4

LITTLEFIELD

ARDO ZBURA PESTE O LUME DE RUGINĂ. VERSANȚII GOI AI munților din depărtare erau ruginii. Faliile săpate în pământ erau ruginii. Chiar și mahalalele orașului coloniștilor erau acoperite de un strat de rugină. Doar cu câteva zile în urmă, acele clădiri erau ocupate, iar praful fin care plutea peste lumea aridă era ținut cu sânguință la distanță. Acum, planeta nu pierdea vremea să își recâștige suprafața.

Pe toate acestea, Ardo le trăia prin intermediul costumului de luptă. Era conectat la mufa de alimentare principală a navei de desant care îi transmitea și un flux de date continuu pe care el le putea configura oricum îi plăcea. Comutase sistemul de senzori pe extern și, instantaneu, vehiculul dispăruse în jurul lui. Plutea singur peste peisaj, sistemul de afișaj intern mascând automat nava de desant din jurul lui și pe toți cei din ea. Era o pasăre care zbura pe focul de plasmă fierbinte ce țâșnea în urma lui.

Mahalalele orașului central rămaseră iute în urmă. Dedesubt era un pustiu plin de cratere și de cicatrice negre de la bătăliile care avuseseră loc aici. Masacrul împrăștiat al înțeleștărilor disperate puncta terenul sfârâmat. Ici și colo, câte o epavă de motoglisor Vultur și sute de cargoboturi civile formau petale de floare din metal negru, răsucit.

Ardo plutea pe cer deasupra a toate acestea și se minuna. Unde erau tancurile de asalt, artileria mobilă, pășitorii Goliat? Tot ce putea vedea sub el era doar armament ușor și gunoaie ale milițiilor locale.

Mai important, unde erau trimiși dacă lupta de dedesubt fusese deja pierdută? Ardo se uită în față. Zborul îi încetinea în timp ce cobora către un avanpost format dintr-un complex de buncăre și o zonă de aterizare aflată chiar în interiorul perimetrului.

– Scoate-ți capul, soldat, răsună în sistemul de comunicații vocea tăioasă a doamnei locotenent Breanne, e timpul să debarcăm.

Nava de desant se materializă în jurul lui aproape imediat atunci când schimbă punctul spre care își îndrepta atenția. Locotenentul Breanne se uita fix și rece în vizeta lui.

– Da, să trăiți, răspunse Ardo repede. Gata, să trăiți!

Breanne nu îi oferi decât o scurtă privire, apoi se întoarse să se adreseze plutonului. Glasul ei acoperi geamătul motoarelor.

– Suntem aici cu un motiv, băieți și fete! Să ne facem treaba și să ieșim. Clar?

– Să trăiți! Da, să trăiți! lătrară toți ca unul.

– Aveți zece minute de la aterizare să vă găsiți priciul și să vă aranjați echipamentul. Apoi veniți să îmi dați raportul în fața buncărului de comandă pentru a fi trimiși imediat pe teren.

Locotenentul Breanne întinse două degete lipite între ele în timp ce arăta spre infanteriștii din jurul ei.

– Cutter, Wabowski, voi doi veți pregăti cat-cinci liliac de foc. Restul vă pregătiți pentru recunoaștere în forță, configurație cat-trei.

Ardo făcu verificarea pentru categoria-3 într-o clipă: armura autoportantă, mitraliera gaussiană Impaler cu muniție de infanterie, fără echipament de teren... rapizi și gata pregătiți pentru orice. De asemenea, asta însemna că nu se vor depărta prea mult de tabără. Până la urmă, părea o după-amiază plăcută.

Locotenentul Breanne se opri un moment în timp ce se uita prin cala plină de membri ai plutonului ei. Ardo se întrebă la ce se gândea ea.

– Întârziați un minut, în al doilea nu mai respirați. Clar?

– Să trăiți! Da, să trăiți!

Nava de desant se zgudui dintr-odată, aterizând dur. Breanne se prinse imediat de un mâner, apoi își închise vizeta costumului.

Trecuse de rampa de ieșire care cobora înainte ca aceasta să atingă pământul.

* * *

Ardo încercă să treacă prin trapa cazarmii, dar se simțea atât de zăpăcit. Parcă nu reușea să se concentreze prea bine nici măcar la sarcinile simple. Sacul de campanie i se prinsese undeva în cealaltă parte a cadrului în timp ce încerca să intre în cazarmă. Roși la chiclele care izbucniră pe șirul dublu de priciuri. Îl făcură să încerce mai tare, dar furia și rușinea reușiră cumva să îl împiedice să întoarcă sacul în direcția potrivită. Minteă părea să îi fi intrat într-o buclă îngrozitoare – înțelegând ce făcea greșit, dar nereușind să corecteze.

– Încet, soldat, zise un infanterist mai bătrân de pe patul lui de sus. Stai să îți dau o mână de ajutor.

– Nu te deranja, domnule, mormăi Ardo.

O parte din el era convinsă că bătrânul încerca doar să îl facă și mai rău de rușine.

Bătrânul infanterist pufni, apoi coborî de pe prici.

– Uite, puștiule, nu-i nici o problemă. Uneori trebuie să lași lucrurile mai ușor și se rezolvă singure. Tu te chinui prea rău.

Soldatul îi puse cu blândețe mâna pe umăr lui Ardo.

Acesta își trase brațul mânios. Armura îi apără cotul când acesta se izbi de peretele metalic și lăsă o adâncitură destul de mare, dar șocul ei îi amorți mâna. Sacul de campanie căzu la podea cu un zăngănit dezordonat.

Bătrânul infanterist clătină din cap și zâmbi. Ardo abia dacă îl vedea din cauza durerii amețitoare și a rușinii. Avea păr cenușiu ca fierul, în șuvițe lungi și neîngrijite și o barbă ușor încărunțită. Ochi negri sfredelitori priveau de pe o față strâmbă și plină de cicatrice. Ardo bănuia că

omul se îndrepta spre patruzeci de ani, deși fața lui distrusă nu îi oferea nici o certitudine. Totuși, acea figură sucită continua să îi zâmbească lui Ardo, întinzându-și mâinile cu palmele desfăcute, într-un gest de predare. Apoi, încetișor, omul se întinse prin trapă și trase sacul în compartiment, punându-l în fața lui Ardo.

– Ușor, frate, zise el. Se pare că tocmai ai ieșit din tancul de resocializare. Astea pot să te zăpăcească bine pentru o vreme.

Ardo abia dădu din cap pleoștit. Senzația electrică din cot îi scădea.

– Jon Littlefield, spuse infanteristul întinzând o mână mare, aspră și bătătorită.

Ardo clipi. Ceva din străfundurile minții striga la el din depărtare, dar el nu înțelegea ce spunea. Gândul de a fi numit „frate” îl făcea cumva să amețească.

Amintirile săreau și ricoșau în mintea lui, într-o cascadă uluitoare.

– *Frate Melnikov! Conducătorul lui din copilărie zâmbea sclipitor în lumina răsăritului...*

Glasul tatălui său:

– *Cu toții sunt frați în ochii lui Dumnezeu, fiule. Frații nu se omoară între ei...*

– Frate? Ardo clipi în timp ce vorbea, încercând să se stăpânească.

– Sigur. Jon își trase nasul. Cu toții suntem frați aici... frați de arme, frați de luptă. Recunoaște, soldat, aici nu ne avem decât pe noi.

Fața care se depărta a lui Melani, contorsionată de groază în timp ce zergii o târau sângerând prin iarba pieței.

– Da... firește, zise Ardo, uitându-se în lungul culoarului. Doar pe noi ne avem.

Jon Littlefield ridică iscusit sacul și îl aruncă pe patul de sub al lui.

– Stai liniștit, fiule. Am fost „iute” aproape toată viața mea de infanterist. Stai pe lângă mine, băiete, și o să te descurci. O să îți punem ordine în cap și o să te simți mai bine imediat.

Ardo se uită fără expresie la Jon Littlefield. Dacă omul avea vreo treizeci de ani, atunci era bătrân... mai bătrân decât orice infanterist își amintea el să fi văzut. Mai văzuse oameni bătrâni, desigur, pe Bountiful. Patriarhii coloniei erau cu toții bătrâni cu părul cărunț. Își amintea că

toți păreau așa de înțelepți. Pe atunci era liniștitor să ai conducători care supraviețuiseră atât de mult. Aveau o înțelepciune proprie, nu una împrumutată. Acum, dacă stătea să se gândească, Littlefield era cam cel mai bătrân om din câți văzuse printre infanteriști și care nu era cel puțin colonel.

„Bătrân la treizeci de ani” nu era pe nici unul dintre afișele de recrutare.

De ce îmi pasă? se gândi Ardo. Nu m-am înrolat pentru planul de pensie. Le sunt dator zergilor pentru ce au făcut și dacă mă răzbun înainte să mă ia și pe mine, cu atât mai bine.

Cutter își strecură cu dibăcie statura enormă prin trapă. Corpul lui aproape că umplea spațiul dintre Ardo și Littlefield.

– Ei, *sergent* Littlefield! Sarcasmul și disprețul erau evidente în glasul lui Cutter, în timp ce se uita de sus la infanteristul mai bătrân. Nu era *căpitan* Littlefield când am servit ultima dată împreună, *domnule*?

Ardo rămase șocat o clipă de faptul că un soldat putea fi atât de lipsit de respect față de un ofițer, chiar și de un subofițer.

Se părea că Jon alege să ignore pur și simplu insulta și răspunse zâmbind.

– Mă bucur să te văd în plutonul meu, soldat. Ați face bine să vă grăbiți cu toții. Doamna locotenent Breanne este nervoasă și nu se oprește până nu varsă niște sânge de o parte sau de alta. Aveți configurația, așa că să ne pregătim și să ieșim!

CAPITOLUL 5

MISIUNE ÎN DESFĂȘURARE

VÂNTUL BĂTEA PE TERENUL STÂNCOS ȘI PUSTIU. ARDO aproape simțea firele de nisip înfigându-se în articulațiile costumului de luptă autoportant. Plutonul stătea în poziție de drepti. Dacă măcar s-ar fi gândit să facă o mișcare, Ardo era sigur că Breanne ar fi avut grijă să fie ultima.

Deși costumul de luptă îi controla cu atenție temperatura corpului pentru a o menține la un nivel de vârf al performanței, simțea un pâraiaș de transpirație care începe să își croiască drum printre omoplați spre scobitura spatelui. Poate că sergentul Littlefield avea dreptate. Poate că ceva încă era amestecat în capul lui după resocializarea de la astroport. Îi era nițel cam greu să se concentreze și avea o senzație prevestitoare care părea să plutească la granița gândurilor conștiente. Tatăl lui numea adesea aceste emoții „chemările Spiritului”, acea voce mică și liniștită care vine la oameni pentru a le oferi îndrumare divină. „la aminte la acea voce”, spusese tatăl lui, „și nu te va conduce niciodată greșit”.

Unde fusese avertismentul aceluia Spirit când zergii îi sfâșiaseră părinții bucată cu bucată?

Un junghi de durere tăioasă și orbitoare îi străfulgeră ochiul drept. Ardo se crispă când un val de greață îl urmă. Îi trecu prin minte imaginea lui împrăștiindu-și tocana de la micul-dejun pe vizeta

costumului de luptă. *Littlefield a spus că o să treacă, se* gândi Ardo în timp ce se lupta să își recâștige echilibrul mental. *Așteaptă o clipă și o să fie bine.*

Încercă, în schimb, să se concentreze la locotenentul Breanne. Stătea în fața lor, câmpul polarizat al căștii ei bulbucate fiind intenționat oprit pentru ca toată lumea să îi poată vedea figura în timp ce vorbea. Toți cei din pluton stăteau bățoși cu fața înaintea. Nimeni nu voia să riște să își intersecteze privirea cu a Breannei în timp ce trecea printre ei.

– Când toată lumea se retrage, ne trimit pe noi aici, frumoasele mele, răsuna glasul locotenentului Breanne în fața lor, doar puțin distorsionat de casca pe care o purta.

Augumentatoarele aural-direcționale din costume făceau ca sunetele transmise și cele din exterior să pară că vin din direcția din care erau emise.

– Întreaga forță confederată sare de pe suprafața pietrei ăsteia.

Dar coloniștii, cu ei cum rămâne? se gândi Ardo. *Îi părăsește Confederația și pe ei?*

– Înainte să ne alăturăm fraților noștri în abandonarea planetei ăsteia pline de praf, avem o treabă de făcut.

– Mor de nerăbdare să ard ceva, doamnă! o întrerupse Cutter entuziasmat cu o voce militărească, clară.

Drept răspuns, Breanne zâmbi ca un lup.

– O să ai o grămadă de prăjit cu jucăria aia a ta înainte să terminăm, domnule Koura-Abi. Totuși, aș sugera să ne facem mai întâi treaba pe care o avem și să plecăm de pe piatra asta cât mai putem.

– Să trăiți! Da, să trăiți! Cutter părea un pic dezamăgit.

– Noua voastră casă – dacă era vreunul dintre voi curios – este complexul de buncăre 3847. Cu o săptămână în urmă era un avanpost. Oamenii îi spuneau Scenic, Dumnezeu știe de ce. Ne aparține în totalitate acum. Bucurați-vă de ea cât mai puteți, pentru că nu am de gând să stau aici nici o clipă în plus de cât suntem nevoiți pentru această misiune.

– Există o veche așezare de colectare pe fundul unui crater de impact la nord-est de aici. Mai e o groapă de gunoi numită Oază cam la

trei kilometri depărtare pe o rază de treizeci și cinci de grade de la transmiiătorul de comandă. Reglați-vă emiiător-receptoarele pe aceste coordonate. Căpitanul Marz aici de față – pilotul se îndreptă privind printre gene în praful ridicat de vânt, reușind să dea din mână într-un gest de identificare fără tragere de inimă – ne va oferi acoperire din aer și ne va îndruma.

– Acoperire din aer? Era Sejak, puștiul cel tânăr. Într-o navă de desant?

– *Scorpiia* a fost dotată cu un receptor special, domnule Sejak, pentru a ne ajuta să localizăm chestia pe care o căutăm. Ai vreo problemă cu asta, domnule?

Tonul vocii ei ar fi putut să înghețe vizeta lui Sejak din interior.

– Nu, să trăiți!

– Găsim chestia asta, ne retragem și o luăm cu noi. Rapid și curat. Smith-puun va conduce primul pluton de Vulturi cu Bowers, Fu, Peaches și Windom. Littlefield?

– Da, să trăiți! Vocea bătrânului infanterist răsună cu putere în casca lui Ardo. Littlefield stătea chiar lângă el.

– Tu iei Plutonul Doi – acesta va fi cu Alley, Bernelli, Melnikov și Xiang. Cutter și Ekart vă vor oferi foc greu de acoperire în lilioci de foc.

Reținu cât de bine putu numele celor din plutonul lui. Bernelli, Xiang și Ekart îi erau necunoscuți. Dacă aveau nevoie de un conducător de pluton, totuși, Littlefield îi dădea mai multă speranță decât ar fi avut altfel.

– Să trăiți! Da, să trăiți! lătră Littlefield cu entuziasm.

Breanne abia dacă îl luă în seamă.

– Jensen, tu ești șeful celui de-al treilea pluton. Adică Mellish, Collin, Eison și M'butu. Wabowski vă oferă sprijin cu liliacul de foc.

– Da, să trăiți, răspunse Jensen fără mare entuziasm.

Ardo spera că omul lupta mai bine decât vorbea. Arăta de parcă era gata să adoarmă în picioare.

– Nava de desant va zbura oferindu-ne acoperire aeriană și ajutor în detectare până când ne luăm prada. Apoi o tăiem și plecăm de pe piatra asta. Întrebări? Când o spunea Breanne era o provocare, nu o invitație.

Ardo nu se putu abține. Făcu un pas înainte și salută în timp ce vorbea.

– Să trăiți! Da, să trăiți!

– Da, domnule... Melkof, nu?

– Melnikov, să trăiți. Permiteți să raportez, să trăiți!

– Care-i întrebarea, Melnikov?

– Ce căutăm, să trăiți?

Locotenentul Breanne își luă ochii de la el, privind în depărtare.

– O cutie, soldat. Doar o cutie.

Ardo se simțea minunat. Îi plăcea să alerge în costumul autoportant. Părea lipsit de efort să gonească pe teren. Kilometrii alunecau pe sub el, praful de culoarea somonului ridicându-se în urma lui și a însoțitorilor săi.

Comută vizeta costumului de luptă în modul de navigație. Oriunde se uita, vizeta supraimpunea harta terenului din jur și etichetele celor mai importante repere. În ciuda a ceea ce spusese Breanne, Scenic fusese numit adecvat (n.tr.: în limba engleză, „scenic” înseamnă „pitoresc”). Principala sarcină a așezării fusese să întrețină stația de pompă superioară pentru țevile apeductului care urca dinspre oază. Astfel, era situată pe panta abruptă care marca marginea Bazinului – rămășițele unui crater de impact major care spărsese magnific o porțiune lungă din suprafață. Resturile buzei craterului se erodaseră cumva în decursul timpului. Vizeta lui eticheta vârfurile ascuțite din stânga lui ca „Peretele de stâncă” și, jenant de potrivit, pe cel din stânga drept „Sfârcul lui Molly”. Craterul era un teren sterp, ca mare parte din întreaga planetă Mar Sara, dar în neregularitățile lui exista o frumusețe înțepenită care încânta ochiul lui Ardo.

Un drum cobora șerpuind în serpentine panta abruptă a marginii craterului. Ardo zâmbi iar la gândul vehiculelor locale care se răsuceau chinuit pe drumul înșelător înainte de a ajunge pe fundul văii. Infanteriștii nu se împiedicau de astfel de slăbiciuni. Întregul lui pluton sârise peste marginea abruptă a dealului și galopase drept spre fundul craterului. Costumele de luptă erau create să facă față la mult mai multe greutăți decât o rostogolire pe un versant de stâncă. Iar infanteriștii din ele, se gândi el cu istețime, erau mai duri decât costumele pe care le purtau.

– *Hybris...* Era glasul tatălui său. *Mândria vine înaintea unei prăbușiri...*

Ardo se încruntă. Dintr-odată, durerea de cap amenința să revină. Mai bine să nu se gândească la asta și să se concentreze la ce avea de făcut.

Primul Pluton plutea la dreapta grupului său pe cele patru moto-glisoare. În mod normal, unități mobile în tancuri de asalt sau chiar o pereche de pășitori Goliat ar fi suplimentat plutonul. Ardo se gândi că mai degrabă Primul Pluton ar fi sperat la asemenea echipament greu. Erau sortiți dezamăgirii, fiindu-le repartizate motoglisoare Vultur care fuseseră de curând „eliberate” de la autoritățile locale. Erau rapide, ușoare și foarte manevrabile și le ofereau conducătorilor lor la fel de multă protecție ca un coif de hârtie. Conducătorul plutonului, un caporal pe nume Smith-puun, avea ceva dificultăți să țină pe loc motoarele pentru a rămâne în rând cu celelalte două grupuri de infanteriști care alergau pe fundul craterului.

Plutonul Trei alerga pe flanc în stânga lui, în timp ce al Plutonul Doi, cel al lui Ardo, conducea întreg grupul. Fugeau cu toții în linie, panta craterului înmuindu-se treptat. Deasupra lor, *Scorpia Valkirie* urla, motoarele ei îndreptate în jos ridicând un perete de praf în spatele celui făcut de pluton.

Breanne alerga puțin în urma Plutonului Trei. Asta era surprinzător. Ardo se așteptase ca ea să rămână deasupra, în nava de desant și să conducă întregul spectacol de acolo. Servise sub alți comandanți care

preferau să își conducă din spate plutoanele, dintr-un loc îndepărtat și plăcut. Părerea lui față de Breanne câștigă câteva puncte.

Pământul se zguduia sub picioare la fiecare pas pe care îl făcea Ardo. Oxigenul din costum se scurgea în el, făcându-l să se simtă viu, pregătit și nerăbdător să își facă datoria față de Confederație.

Suntem duri, se gândi Ardo. Toți zic așa... deși nu își putea aminti cine spusese asta ori unde o auzise spusă.

Tot ceea ce știa era că marginile Oazei se apropiau cu viteză și că, în cele din urmă, avea să poată împărți dreptate pentru ceea ce îi făcuseră zergii.

* * *

STENOGRAMĂ / CONCOM417 / CET: 00:04:23

LC: Locotenent L.Z. Breanne, comandant

3 plutoane 1:a-e (Mec/Motor); 2:a-g (M/Inf); 3:a-f (M/Inf)

Sprijin: ND (Navă de desant *Scorpio Valkirie* / Pilot, Tegis Marz)

ÎNCEPUT:

LC/BREANNE: Bine, soldați! Trecem la treabă! Primul pluton, dați roată perimetrului avanpostului.

1A/SMITH-PUUN: ...ce? Repetați?

LC/BREANNE: Pluton Unu... dați roată Oazei și raportați!

1A/SMITH-PUUN: Da, am priceput... Fu, fă dreapta, urcă și stai aproape. Dacă mă mai bârâi, de data asta ți-o plătesc, jur!

1B/BOWERS: Da, și eu te iubesc, dom' caporal!

LC/BREANNE: Pluton doi, acoperă Pluton Trei la baricada aia.

2A/LITTLEFIELD: Am pornit! Hai!

LC/BREANNE: Pluton Trei...

3B/WABWOSKI: Hei, deja am ajuns aici, doamnă!

LC/BREANNE:... înaintați și faceți recunoașterea... Cutter, așteaptă ordinul meu, altfel îți atârni pielea în birou!

3A/JENSEN: Recepționat, doamnă locotenent! Suntem la breșă.

CET: 00:04:24

3C/COLLINS: Hei, dom' sergent! Ce-i chestia asta? E peste tot pe jos!

3B/WABOWSKI: E rahat de zerg, Ektrat. Împrăștie mizeria asta peste tot când trec.

2E/ALLEY: Măiculiță, ce scârbos! Se pare că gândacii tocmai au acoperit tot orașul cu voma lor neagră!

2A/LITTLEFIELD: Taci, Alley... Și ține-ți linia de tragere sigură! La cum fluturi cu arma, ai zice că ești la paradă!

CET: 00:04:025

2E/ALLEY: Le păzesc spatele, dom' sergent. Nu-ți uda pantalonașii...

3A/JENSEN: Doamnă locotenent, sunt Jensen. Sunt la breșă. E o grămadă de riz. m zerg aici. Trebuie să fie o colonie în apropiere.

1A/SMITH-PUUN: Rahat, doamnă locotenent! Tocmai ne-am făcut tura și nu e nici un stup aici.

1B/BOWERS: Da, zi-le-o, Smith-puun!

3A/JENSEN: ...cât vrei, caporal, dar ăsta e rizom de stup și a curs pe toată lungimea străzii principale și pe lângă clădiri. Nu-mi dau seama de unde vine.

1A/SMITH-PUUN: Asta pentru că nu vine de nicăieri, Jensen! Îți spun că aici...

CET: 00:04:26

LC/BREANNE: Termină, Smith-puun. Jensen, vreun contact?

3A/JENSEN: Doar rizomul ăsta, doamnă locotenent. Altfel, negativ.

LC/BREANNE: Foarte bine. Marz, ce zici? E...

1A/SMITH-PUUN: Fu, îți spun pentru ultima dată, du motorul mai sus. Windom! Vino mai aproape, da? Și ai grijă la apeducte! Dacă lovești unul dintre alea îți strici toată ziua!

ND/VALKIRIA: Repetați, doamnă locotenent?

LC/BREANNE: Vreo urmă de ce căutăm?

CET: 00:04:26

ND/VALKIRIA: Negativ, doamnă locotenent. Senzorii tot nu găsesc nimic. Nici o indicație, încă. Cred că aveți prea multe interferențe de la clădiri. Va trebui să...

1B/BOWERS: E destul de aproape pentru tine, Smith-puun sau vrei să îți conduc eu motorul?

LC/BREANNE: Gura, Bowers! Marz, repetă!

ND/VALKIRIE: Plutoanele trebuie să se apropie mai mult. Trimiteți-le înăuntru.

2E/ALLEY: Acolo înăuntru? Râzi de mine!

LC/BREANNE: Recepționat, Marz. Pluton Doi, înaintați. Pluton Trei...

2A/LITTLEFIELD: Recepționat... ne apropiem.

LC/BREANNE:... Și faceți recunoașterea clădirilor estice până la...

3A/JENSEN: Repetați? Repetați?

LC/BREANNE: Am spus să îi desfășori plutonul și să faci recunoașterea clădirilor estice până la turnul de transmisiuni. Pluton Doi, voi...

1B/BOWERS: Nu-i nimic aici, Smith-puun! Facem cercuri în aer.

1A/SMITH-PUUN: Fii recunoscător, Bowers, că dacă *era* ceva acolo...

LC/BREANNE: Nu mai trăncăniți pe canalul de comandă! Pluton Doi, ia partea de vest. Ajungeți în spatele condensatoarelor și faceți un cerc până la centrul administrativ!

CET: 00:04:27

2A/LITTLEFIELD: Recepționat. Am pornit. Sejak, mergi cu Mellish și verificați condensatoarele. Restul, veniți cu mine.

3A/JENSEN: Ați auzit ce-a zis doamna, mișcați-vă! Cutter, tu îi urmezi pe Alley și Xiang pe strada principală aici. Ekrat, tu ești cu Melnikov și cu Bernelli. Mergeți pe drumul ăla, apoi înaintați spre nord către...

1D/PEACHES: Hei, Smith-puun! Ai văzut aia?

1A/SMITH-PUUN: Ai auzit ce-a spus doamna, Windom. Termină cu pălăvrăgeala...

1D/PEACHES: Mișcă ceva acolo!

1A/SMITH-PUUN: Unde?

1B/BOWERS: Nu se mișcă nimic, când îți spun!

CET: 00:04:28

3D/MELLISH: Dom' sergent? Putem să mergem pe... pe chestia asta târătoare?

3A/JENSEN: Se numește rizom, Mellish. Da, poți să mergi pe el. Pare ud, dar probabil e mai dur decât armura ta.

2A/LITTLEFIELD: Mișcați senzorii ăia prin jur, doamnelor. Cu cât găsim mai repede chestia asta, cu atât mai repede ne întoarcem la masă.

1E/WINDOM: Peaches are dreptate, dom' caporal, e ceva care se mișcă aici.

1B/BOWERS: Ai vedenii, Windom!

1D/PEACHES: Nu, văd și eu. Lângă turnul de comunicații, în umbre!

LC/BREANNE: Să terminăm cu asta și să ieșim. Marz, ai ceva?

CET: 00:04:29

ND/VALKIRIE: Nu încă, doamnă locotenent... Țineți-i în mișcare.

2D/MELNIKOV: Hei, cred că prind ceva aici...

LC/BREANNE: Melnikov... ce e?

2D/MELNIKOV: Dom' sergent, cred că trebuie să vezi asta.

2A/LITTLEFIELD: Unde ești, Melnikov?

CET: 00:04:30

2A/LITTLEFIELD: Melnikov, repetă. Unde ești?

LC/BREANNE: Littlefield, ce se întâmplă?

2A/LITTLEFIELD: Ekrat, unde e Melnikov?

2G/EKRAT: Nu-s doica puștiului, dom' sergent.

2A/LITTLEFIELD: Ekrat, răspunde.

2G/EKRAT: Uite, adineauri era în spatele meu!

2A/LITTLEFIELD: Bernelli?

2C/BERNELLI: E după colț, dom' sergent.

2A/LITTLEFIELD: Îl vezi?

2C/BERNELLI: Păi, tocmai... Hei, unde s-a dus?

CET: 00:04:31

LC/BREANNE: Melnikov, raportează!

CET: 00:04:32

LC/BREANNE: Melnikov! *Raportează!*

CAPITOLUL 6

GAURĂ DE IEPURE

ARDO CĂZU.

Era ceva atemporal la căderea lui, o coborâre într-o beznă care părea fără sfârșit. Casca lovindu-i-se de lateralele nevăzute ale puțului întunecat îi puncta prăbușirea. Din când în când, brațele și picioarele i se suceau și răsuceau din cauza impactului, dar sistemele servomecanice automate de siguranță ale armurii de luptă le apărau de răni grave. Încă mai cădea, tot mai departe în beznă necunoscută de sub el.

Ateriză cu un șoc, pietrișul revărsându-se în jurul lui când se prăvăli cu fața în jos pe fundul dur al puțului. Costumul îi salvase viața, reacționând automat la coborârea lui, dar acum marginile rupte ale puțului se prăbușeau peste el, îngropându-l în adâncul măruntaielor unei lumi care nu era a lui.

Panica îl cuprinse. Țipă: un țipăt care sună slab și spart în urechile lui, în ciuda faptului că răsună în cască. Dădu din brațe și din picioare înnebunit, pentru a îndepărta sfărâmurile, lovind obiectele întunecate care se rostogoleau în jurul lui. Se ridică în picioare clătinându-se, pierzându-și echilibrul în grabă și căzând încă o dată pe spate, dând din mâini și din picioare în încercarea de a găsi un punct de sprijin. Spatele i se izbi de peretele neted. Acolo, reușind în cele din urmă să stea pe picioarele tremurătoare, rămase sprijinit de zid, înghițind aerul și încercând cu disperare să își recapete controlul.

Bezna îl înconjura, completă și totală.

Ardo se cutremură, luptându-se împotriva inspirațiilor rapide și superficiale.

– *Inspiră adânc, Ardo, îi spunea mama lui, îngrijorarea citindu-i-se în ochi. Nu spune nimic până nu ai inspirat adânc.*

Trase o gură de aer tremurătoare.

– Melnikov către... Melnikov către... Cutter! Îi luă o clipă să își amintească numele. Cutter... Răspunde, Cutter!

Doar un șuierat slab îi răsună în urechi.

Ardo respiră încă o dată adânc și șovăielnic.

– Ektrat?... Bernelli? Mă... mă auziți? Răspunde, Ektrat! Bernelli! Am căzut într-un puț la...

Unde? Afișajul din vizetă era gol. Pe ecranul de navigație pâlpâia LOS, ceea ce însemna că nu se mai afla în contact cu baliza navigațională de la bază. Cât de departe căzuse, totuși? Își aminti că mergea pe rizom, cercetând partea de est către turn.

Ardo îngheță. Rizomul!

Instinctiv, ridică țeava mitralierei gaussiene în fața lui cu mâna dreaptă. Cu stânga se întinse în spate pentru a pipăi peretele. Mănușa alimentată cu energie a costumului de luptă alunecă ușurel pe suprafața netedă și nervurată.

– La *naiba!* șuieră el, ochii mărindu-i-se dintr-odată de frică.

Ardo prinse carabina gaussiană cu ambele mâini, depărtându-se de perete. Se aplecă nițel în față pe armă, așa cum fusese antrenat.

– Lumină! Spectru complet!

Reflectoarele montate pe cască prinseră brusc și strălucitor viață.

Zerglingul era la cel puțin zece metri pe tunelul coloniei de spori care apărea imediat în stânga lui Ardo. Oribila creatură se întoarse brusc cu fața la lumină, tocmai când Ardo înțelegea unde se află. Gheare lungi de culoarea fildeșului extinzându-se din fiecare antebraț țâșniră spre infanteristul îngrozit. Gluga de un maroniu scârbos de pe capul zerglingului se retrase când acesta țipă hidos.

Ardo nu avu timp să gândească. Antrenament. Instinct. Roti arma în timp ce ecranul din cască trecea automat în modul de atac.

Zerglingul sări în lungul coridorului, masivele lui picioare din spate cu margini zimțate și tăioase propulsându-l cu viteză incredibilă drept spre infanterist.

– *Să nu ucizi*, șopti vocea neluată în seamă în străfundul minții lui.

Ardo apăsă trăgaciul, lăsându-se pe armă în același timp.

Gloanțe de infanterie cu vârf de oțel țâșniră din gura puștii gaussiene automate, cu o frecvență de treizeci de cartușe pe secundă. Cincisprezece bumuri sonice răpăiră în aer.

Ardo luă degetul de pe trăgaci. Rafale scurte. Antrenament.

Jumătate din prima rafală își atinsese ținta, sfâșiind carnea zerglingului, împrôșcând rămășițe pe pereți. Fiere negru-verzuie se revărsa din găurile căscate săpate în torsul jivinei.

Zerglingul nu încetini.

Acum îi despărțeau trei metri.

Ardo apăsă încă o dată trăgaciul. *Rafale mai lungi*, se gândi el automat, mintea lui conștientă care țipa fiind dată deoparte.

Mitraliera gaussiană răpăi iar, traiectoriile înregistrându-se pe ecranul facial al lui Ardo, corectându-i focul asupra distrugătorului mortal și plin de ură care gonia spre el. Bucăți din carapacea fiarei se sparseră, izbindu-se de pereți și zăngănind pe podeaua dură a tunelului de spori. Sângele negru țâșnea din arterele expuse, în timp ce jivina se legăna la fiecare lovitură.

Ardo luă iar degetul de pe trăgaci.

Cinci metri.

Zerglingul, cu pume la gura plină de colți, căzu în spate din cauza loviturilor, dar – imposibil – se ridică în picioare și sări.

Ardo, cu ochii măriți de groază, apăsă cu putere pe trăgaci. Mitraliera gaussiană răspunse aproape instantaneu, trimițând iar un șuvoi de metal încins prin dușmanul său. Acesta încă înainta spre el împotriva ploii de oțel care îl lovea. Un țipăt, brutal și inconștient în intensitate, îi

țâșni din gât. Animalul din el preluă conducerea. Confederația încetă să mai existe. Infanteriștii încetară să mai existe. Nu era decât Ardo, cu spatele lipit la perete, luptându-se pentru viața lui.

Un metru.

Ardo avea ochii căscați, fără să clipească, în timp ce fața extraterestră hidoasă se apropia.

Țăcănitul carabinei gaussiene se opri, în ciuda faptului că Ardo apăsă nebunește pe trăgaci. Magazia era goală.

Fața netedă, maro bălțat, a zerglingului se lovi de vizeta lui Ardo. Acesta nu se putea uita în altă parte. Privi în ochii negri neînsuflețiți aflați la doar câțiva centimetri de figura lui. Fără să gândească, mâinile scuturată arma de asalt, sperând împotriva oricărei logici că, într-un fel, imposibil, avea să pornească iar.

Ardo nu se putea opri din țipăt.

Încet, fața zerglingului alunecă pe vizetă, trunchiul lui lovindu-se de brațele lui Ardo.

Acesta se împletici în spate, tălpile bocancilor costumului de luptă alunecând nițel, în timp ce se îndepărta de rămășițele zdrobite ale jivinei scârboase. Tremurător, Ardo scoase magazia din carabina de asalt. Se lovi cu noul încărcător în cap pentru a îndepărta țărâna din el, mai mult din instinct decât de nevoie, înainte de a-l înfige în mitralieră și de a ridica încă o dată arma.

Zerglingul zăcea la picioarele lui. Aproape jumătate din carapace fusese zburată de gloanțe. Ardo vedea că unul dintre brațele creaturii fusese aruncat mai departe pe coridor. O băltoacă neagră se întindea pe podeaua coridorului sub jivină.

Încă respira.

– *Toate ființele Domnului și Împăratului nostru, cânta mama lui. Înălțați-vă glasul și ascultați-ne cântecul...*

Ardo începu să tremure incontrollabil.

Avea doisprezece ani și era la școala de duminică.

– *Dar acestea, ca fiare brutale prin natura lor, făcute pentru a fi luate și distruse, vorbesc rău despre lucrurile pe care nu le înțeleg; și vor pieri complet în propria lor corupție... Fiarele erau interesante pentru un băiețel de doisprezece ani.*

Zerglingul zvâcnea în fața lui. Un ochi negru și gol al fiarei se holba la el.

– *Și Dumnezeu a spus: Lăsați apele să aducă din belșug creatura mișcătoare care are viață...*

Ardo se sufoca.

Panicat, lăsă brusc să-i cadă arma. Mâinile traseră de blocatorul vizetei. Acesta se împotrivi o clipă, apoi alunecă în lături cu un clichet sigur. Deschise vizeta în timp ce cădea în patru labe.

Micul dejun țâșni într-o cascadă pe podeaua tunelului. Brațele îi susțineau greutatea, dar continuau să tremure incontrollabil. Din nou, borî; apoi iar.

De abia atunci remarcă altă duhoare decât a lui în puț. Vomă de două ori și știu că se golise. Își șterse mâna pe armura de luptă acum murdară înainte de a-și închide la loc vizeta pentru a se apăra de miros.

În cele din urmă, slăbit și istovit, încercă să se ridice. Descoperi că nu putea sta în picioare, așa că se așeză cu spatele sprijinit de peretele puțului și își trase genunchii blindati la piept.

Să nu ucizi...

Zerglingul nu mai zvâcnea. Îl privi murind în fața lui și se întrebă cum de putuse lua o viață – viață pe care doar Dumnezeu o putea da.

Ardo ucisese.

Să nu ucizi...

Infanteristul începu să plângă încetișor, legănându-se înainte și înapoi, ghemuit pe fundul puțului.

Omorăse. Nu o mai făcuse până atunci. Trecuse prin antrenamente, condiționări, exerciții și simulări în mai multe feluri și de mai multe ori decât își putea aminti. Dar până în această clipă, nu luase viața nimănui.

Mama lui îl învățase că a ucide era un păcat. Tatăl lui îl învățase să respecte toate formele de viață, căci viața era un dar de la Dumnezeu. Unde erau acum părinții lui? Unde era acum tatăl lui? Unde era speranța lor? Moartă împreună cu ei pe o lume îndepărtată numită Bountiful.

Distrusă de aceiași demoni nepăsători din iad, își zise el. Totuși, cuvintele îi păreau goale, scuze pentru adevăr, așa cum obișnuia să îi spună tatăl lui.

... Și orice ființă vie care mișcă, pe care apele le-au adus din belșug, pe limba ei, și orice pasăre înari pată, pe limba ei: iar Dumnezeu a văzut că era bine.

Ardo își trase genunchii și mai mult la piept. Nu părea să fie în stare să gândească.

Ecranul din interiorul căștii începu să pâlpâie insistent. Sensorii de mișcare detectaseră activitate în bezna tunelului care se întindea în fața lui, dar mintea lui Ardo părea înghețată, incapabilă să înțeleagă importanța acestui lucru.

– Iartă-mă, mamă, murmură Ardo printre lacrimi. Nu am vrut. Nu am vrut...

Casca începu să îi pââie în urechi.

Ochi pentru ochi... dinte pentru dinte...

Ardo își strânse genunchii și mai tare.

– ... jos... dom' sergent!... gaura asta!

Pârâiturile începeau să formeze cuvinte. Ardo abia dacă le auzea, ca și cum ar fi fost dintr-o conversație care se desfășura la mare depărtare.

Ecranul din vizetă se focaliză asupra mișcării. Afișajul începu să se actualizeze: șaiszeci de metri și se apropia.

– ... puțul ăsta. Brusc, sunetul deveni clar în urechile lui Ardo. Recunoscuse nesigur glasul ca fiind al lui Bernelli.

– *Rahat!* Trebuie să fie treizeci de metri până jos. Hei, Melnikov! Mai ești...

Ardo clipi și inspiră tremurând.

Mai multe contacte apărură pe ecranul din vizetă. Numărul lor creștea neîncetat.

– ... în puțul unei fântâni vechi, dom' sergent, continua vocea să îi pââie în urechi. Trebuie că rizomul l-a acoperit și el a căzut înăuntru. Cred că îl văd, dar nu răspunde.

Patruzeci de metri și se apropia.

Mama dispăruse. Tata dispăruse. Melani dispăruse. *Eu sunt singurul rămas să își amintească de ei*, își dădu Ardo seama.

Treizeci și cinci de metri și se apropia.

Ridică privirea. Vedea luminile costumului lui Bernelli pâlpâind în depărtare.

Cineva trebuia să trăiască.

– Sunt aici, strigă el, în timp ce se apleca iute și își recupera mitraliera gaussiană de pe podeaua acoperită de sfârâmături.

Scoase cârligul de la centură și îl vârî pe țeava puștii.

– Feriți-vă; vine cârligul.

– Hei, omule, credeam că te-am pierdut!

– Nu azi, strigă el.

Treizeci de metri și se apropia.

Trase cârligul drept în sus prin puț. Coarda monofilament șfichiui în sus, desfășurându-se de pe tamburul automat din spatele costumului autoportant.

Se uită în jos prin puț tocmai când activa ridicarea. Un zâmbet i se formă pe fața brăzdată de lacrimi, în timp ce picioarele îi părăseau rapid podeaua tunelului.

– Nu azi.

CAPITOLUL 7

SCUIPĂ ȘI LUSTRUIEȘTE

PUMNII ENORMI AI LUI CUTTER SE ÎNTINSERĂ ȘI ÎL TRASERĂ pe Ardo din gaură, cu armură de luptă cu tot. Abia dacă se depărtase de buza surpăturii când trei dintre camarazii din plutonul lui începură să tragă în gaura pe care tocmai o eliberase.

– Dom' sergent! strigă Alley, cu ceva mai mult entuziasm în glas decât i-ar fi plăcut. Vin la suprafață. *Rahat!* Nu se mai termină!

– Nu sta de pomană, *la naiba!* Foc de voie! strigă Littlefield pe canalul de comandă.

– I-ai vrut pe toți, nu, derbedeule? mârâi insularul prin vizeta lui lipită de a lui Ardo. Te-ai gândit că ai putea fi tu eroul zilei dacă îi omori singur pe toți?

– Termină, Cutter, zise Littlefield tăios. Doamna locotenent vrea să schimbe o vorbă cu puștiul ăsta chiar acum. Alley! Menține focul de respingere. Ekart, Xiang, începeți să tocați gaura asta acum! Bernelli, pune o încărcătură explozivă. Când ați terminat cu ei, vreau ca zergii nici măcar să nu se *gândească* să mai facă o gaură aici! Imediat ce puteți, mișcați-vă fundurile la Biroul Administrativ. Fiți atenți. Dacă există o gaură de spori, trebuie să mai fie și altele și nu vreau să mă trezesc că mă bate vreunul pe umăr. Clar?

Membrii plutonului dădură din cap în semn de aprobare și aruncară o ploaie ucigașă în gaura de la picioarele lor.

– Cutter, stai cu ochii pe puișorii ăștia și adu-i înapoi întregi.

– La naiba, dom' sergent! protestă Cutter. N-am ucis nimic toată ziua!

Littlefield păru să se gândească o clipă la infanteristul liliac de foc. În ochii lui se citea tristețea, dar glasul îi era ferm și clar.

– O să ai destule trofee înainte să se termine ziua, Cutter. Am nevoie de oamenii ăștia. Adu-i înapoi întregi, s-a înțeles?

– Da, să trăiți, pufni Cutter. Foarte clar.

Littlefield se întoarse la Ardo.

– Rapid, soldat! Haide!

Sergentul Littlefield nu pierdea vremea și făcuse deja câțiva pași până când infanteristul mai tânăr îl ajunsese din urmă. Littlefield alerga pe aleile Oazei cu Ardo încercând disperat să țină ritmul. Rizomul era încă sub tălpi. Ardo se aștepta în orice clipă să cadă încă o dată prin crusta fragilă și să se trezească într-o situație și mai rea decât înainte. Oricât se temea de asta, era ceva în adâncul sufletului său care avea și mai mare frică de nerespectarea ordinelor sergentului.

Canalul tactic nu îi dădea o imagine clară a ceea ce se petrecea, dar din câte înțelegea, nu suna bine.

– *La naiba, omule! Nu se mai opresc!*

– *Toacă-i, moșule!*

– *O fac, omule! Aproape am rămas...*

– *Dați-vă la o parte, doamnelor! E vremea să-mi aprind un zerg!*

Cutter, se gândi Ardo în timp ce cotea pe încă o alee, încercând cu disperare să țină pasul cu sergentul Littlefield.

Oaza fusese un mic avanpost. Era puțin de făcut aici, în afară de munca pe care puțurile și stațiile de pompare o ofereau. Casele erau în mare parte din cele modulare, fiecare arătându-și natura foarte temporară a construcției. Partea centrală a așezării avea un mic număr de magazine care îi deserveau pe localnici.

Cel puțin obișnuiau să îi deservească pe localnici. Rizomul se întinsese pe toată lungimea secțiunii centrale a orașului. *Trebuie să fie un mugur pe*

aici pe undeva, își zise Ardo, dar îi era greu să țină pasul cu Littlefield prin labirintul de clădiri puse la întâmplare și nu avu destul timp să se gândească la asta.

...se clatină, dom' sergent! Rizomul începe să se miște!

– Păi, găsiți mugurele. Dacă îl găsim, putem să îl distrugem de tot.

– M-am tot uitat. Doar că nu e aici.

– Mai dăm o tură peste strada principală. Poate că l-am ratat.

Cele patru motoglisoare Vultur țipară pe deasupra tocmai când începu să se vadă clădirea administrativă. Nu era greu de găsit. Înaltă de trei etaje, se ridica deasupra tuturor clădirilor ocupate ale așezării. O gaură căscată și neregulată fusese sfâșiată într-o latură a clădirii, peretele ei metalic exterior fiind rupt; fie de o explozie, fie de niște mâini incredibil de puternice. Ardo nu avea chef să se gândească la asta.

Era atât de uimit de imagine, încât aproape se izbi de sergentul Littlefield care se oprise brusc lângă clădirea administrativă. Bărbatul mai în vârstă se uită în ochii lui Ardo, care gâfâia și stătea acum zăpăcit în fața lui, iar apoi își comută transmițătorul pe canalul de comunicații între membrii plutonului. Acum, vorbele lui erau doar pentru Ardo.

– Fiule, ești în mare belea, dar nu te agita. Ia-o ca un infanterist și cred că lucrurile or să fie în regulă. S-a înțeles?

Ardo dădu din cap, deși știa că era o minciună. Deocamdată îi era greu să înțeleagă cam orice.

– Să trăiți! Da, să trăiți!

Littlefield zâmbi.

– Ei, nu poate să ți se întâmple nimic mai rău decât pe câmpul de luptă. Fii politicoș, nu îi răspunde Breannei și cred că s-ar putea să trăiești să revii în plutonul meu. Te așteaptă în sala operativă.

Littlefield aruncă o privire armurii de luptă a lui Ardo, apoi zâmbi.

– Aș vrea să fi avut timp să te spălăm mai întâi, fiule! O să miroși îngrozitor pentru locotenentă.

Te-ai fi gândit că măcar ar fi scos morții, își spuse Ardo, când păși în sala operativă.

Aceasta era la ultimul dintre cele trei etaje ale clădirii centrale a complexului. Ferestrele ei, acum doar cu mici cioburi de sticlă, dădeau spre așezare. Probabil clădirea fusese ultimul punct de rezistență al coloniștilor și când lupta se terminase, nu mai rămăsese nimeni în viață care să îngroape morții.

Asta fusese cu câteva zile în urmă. Infanteriștii Confederației le trăsese răzmerișilor o mamă bună de bătaie când ajunseseră în Scenic. Cei de la contrainformații îi spusese „exterminare” și credeau că doar o forță minimă de zergi rămăsese în Oază. Totuși, nimeni de la comandă nu considerase necesar să se întoarcă în așezarea de pompare și să îi cinstească pe vitejii căzuți. Până la urmă, *erau* morți.

Sala operativă fusese serios avariată. Câțiva infanteriști din Plutonul Doi munceau pentru a astupa găurile căscate în peretele exterior. Lumina sporadică de la aparatele lor de sudură portabile formau un înfricoșător lințou alb-albastru peste scena îngrozitoare. În centrul camerei, doamna locotenent stătea aplecată peste masa hărții, cu spatele la ei. Casca armurii de luptă era dată jos, așezată într-o parte, în timp ce ea încerca să se concentreze la informațiile pe care le avea în față.

Ardo încă o putea auzi pe canalul tactic.

– *Pluton Trei, continuă spre nord către turn, apoi retrage-te spre sala operativă.*

– *Detectez mișcare aici! Vine ceva!*

– *Taci, omule! Cu toții detectăm mișcare... peste tot. Ies din podea, omule!*

– *Mișcați-vă! Mișcați-vă!*

Sergentul Littlefield își descheie casca și și-o băgă iute sub brațul stâng.

– Permiteți să raportăm după cum ați ordonat, doamnă!

Doamna locotenent se îndreaptă și începu să se întoarcă.

Ardo abia avu prezența de spirit să își scoată casca și să salute.

Mirosul din încăpere era mai familiar decât cel pe care îl simțise în tunelul de spori și, prin urmare, și mai dezgustător.

Glasul ei era de gheață.

– Soldat... Melnikov, nu? Ce bine că respecti și tu un ordin în cele din urmă. Ochii ei se mutară asupra sergentului. Domnule Littlefield, crezi că acest infanterist proaspăt scos din cutie merită să îmi bat capul cu el?

– Doamnă... cum doriți, să trăiți!

Ardo aruncă o privire în lături la sergent. Se părea că un zâmbet îi flutura în colțul gurii.

– Mă îndoiesc, se răsti Breanne. Soldat, un pas înainte!

Ardo se panică. Saluta și nu putea să se miște până când nu i se răspundea la salut, dar tocmai i se ordonase să se miște. Ceva din creierul lui încetă să mai funcționeze și el părea incapabil să facă altceva în afară de a transpira și de a-și menține salutul.

Brusc, Breanne păru să înțeleagă asta. Înjură încetișor și îi oferă un salut de mântuială.

Ușurat, Ardo coborî mâna și se înfioră nițel când pași peste un bust fără cap și o mână. Nu își dădea seama dacă fusese un bărbat sau o femeie. Nu voia să știe. Își păstră ochii ațintiți asupra doamnei locotenent.

– Domnule Melnikov! Am ordonat sau nu ca această echipă să nu tragă în această operațiune?

Era o întrebare directă. Ardo nu avea altceva de făcut decât să răspundă.

– Să trăiți! Da, să trăiți!

– Nu am spus clar că aceasta este o operațiune de recunoaștere și extracție?

– Să trăiți! Foarte clar, să trăiți!

Fața Breannei se apropia neplăcut de a lui Ardo. Vorbele ei îi înghețau sângele în vene.

– Atunci, soldat, de ce nu mi-ai respectat ordinul?

Ardo înghiți un nod din gât.

– Am căzut într-un puț, să trăiți! Am întâlnit un zerg... Se bâlbâi puțin, amintirea lui copleșindu-l dintr-odată. Coborî privirea, dintr-odată rușinat. Eu... l-am omorât!

– Uită-te la mine când îmi vorbești, soldat!

Ochii lui Ardo se ațintiră asupra nasului ei ascuțit.

– Crezi că de asta suntem aici, să ucidem zergi?

– Să trăiți! Da, să trăiți! Îi trimitem pe toți în iad, să trăiți!

Breanne își dădu ochii peste cap la acestea și se depărtă, fierbând de furie.

– Littlefield, îți vine să crezi? *Ăsta* e noul infanterist! Resocializare neurală! Soldați făcuți la ștanță! Storce-i din tancurile de resocializare ca pe niște oameni de turtă dulce, întoarce-i cu cheia și trimite-i să moară!

Littlefield chicoti posomorât.

– Păi, doamnă, așa e mai rapid decât pe vremuri, asta-i sigur. *Ăsta-i* progresul.

– Dumnezeu să ne apere de progres! Breanne oftă, apoi își întoarse ochii de oțel înapoi la Ardo. Domnule Melnikov, să încercăm să te educ într-un mod învechit. Soldat, *nu* ești aici să omori zergi.

Ardo se simți zăpăcit.

– Doamnă?

– Suntem aici să îi *oprim* pe zergi. Asta e o chestie complet diferită. Cartușele acelea fără cămașă și cu vârf din oțel pe care le-ai încărcat așa de sânguincios în arma ta de asalt azi-dimineață nu sunt create să ucidă. Sunt create să mutileze.

– Doamnă, nu... nu înțeleg.

– Dacă omori un om pe câmpul de luptă, poți să îl lași acolo. Se ocupă vulturii de el. Breanne făcu semn prin sala operativă. Uită-te în jurul tău, soldat. Nu am putut face nimic pentru cei morți. Îi slăvești când poți, dar în mijlocul bătăliei nu poți face nimic pentru ei. *Nu mai reprezintă nici o grijă, înțelegi?*

– Păi... da, să trăiți, dar...

– Nici un dar! Dacă *mutilezi* un inamic pe câmpul de luptă, e nevoie de patru dintre prietenii lui să îl ia de acolo și de și mai *mulți* pentru a-l pansa și a avea grijă de el. Dacă omori un inamic, scazi forța împotriva ta cu unul. Dacă *schilodești* un inamic, scazi forța împotriva ta cu zece. Îți intră ceva din toate astea în capul tare și resocializat pe care îl ai?

Ardo se gândi o clipă.

– Da, să trăiți.

– Atunci poate că pe viitor vei avea mai multă grijă pe câmpul de luptă să îmi respecti ordinele *întocmai*?

Ardo înghiți în sec.

– Să trăiți, da, să trăiți... dar...

Breanne miji ochii.

– Încerci să spui ceva, soldat?

Ardo înghiți în sec.

– Mă iertați, doamnă... dar sugerați că ar fi fost mai bine să fi murit eu pe fundul fântânii?

Breanne luă o gură de aer ca să răspundă, apoi se gândi. Un zâmbet șiret îi trecu pe buze.

– Măi, măi, măi. Un infanterist care gândește. Ce încântător. Mai e speranță pentru tine, Melnikov. Eu...

– Hei, doamnă locotenent, cred că am găsit ceva!

– Marz, aici. Au detectat ceva pe unul dintre scanere.

– Hei, cred că l-am găsit!

Breanne se roti pe călcâie și se întoarse la hartă.

– Unde? Unde e?

– E doar o casă prefabricată... cred că e în subsol.

– Măiculiță! Pământul se rupe peste tot în jurul meu!

– Mișcare! Mișcare!

– Unde?

– Peste tot!

– Cutter! sări Breanne. la dispozitivul! Marz! Sunt la... la naiba!... coordonata treizeci și șase cu patru-șaptesprezece. Scoate-i de acolo!

– O să fie vulnerabili dacă o fac, doamnă locotenent! Aduceți-i la sala operativă și vă iau pe toți.

– Căpitane Marz, du coșciugul acolo și ia-mi echipa!

– Nu am unde să aterizez, doamnă locotenent, și dacă folosesc câmpurile de extracție, vor fi ținuți în stază la sol câteva secunde. E mai mult decât destul pentru ca zergii să îi omoare pe loc.

– Minunat!

Breanne îi făcu semn lui Littlefield să i se alăture. Sergentul păși iute lângă masa hărții. Începu să arate spre diferite poziții în timp ce Breanne vorbea.

– Pluton Doi, luați dispozitivul. Pluton Unu, am nevoie de acoperire din aer pentru Pluton Doi la treizeci și șase cu patru-șaptesprezece!

– Hei, adică noi, omule?

– Ai auzit ce-a spus doamna, e chiar... Rahat! De unde au apărut ăștia?

– E un întreg zid!

– Mai mult un covor! De unde naiba au apărut?

– Pluton Trei! continuă Breanne. Foc de acoperire de la treizeci și șase cu patru-șaisprezece la treizeci și șase cu patru-șaptesprezece. Păstrați un coridor deschis și apoi retrageți-vă.

– Repetați?

– Am spus să mențineți un coridor, apoi să vă retrageți cu Pluton Doi la sala operativă. Vom fi luați de aici.

Locotenentul Breanne se întoarse către Ardo.

– Ei, tu ai stârnit asta, Melnikov, acum poți să dai o mână de ajutor la curățenie. Alătură-te Plutonului Trei și vezi dacă poți să îți aduci înapoi fostul tău Pluton Doi în cât mai puține bucăți se poate.

Doamna locotenent reveni la hartă.

– Cred că pot spune că acum ei știu că suntem aici.

CAPITOLUL 8

SĂ VEZI ELEFANTUL

ARDO COBORÎ ÎN GOANĂ SCĂRILE, PĂȘIND IUTE PESTE cadavre, apoi dădu buzna în ceea ce fusese odată recepția. Wabowski, al doilea liliac de foc din pluton, deja își încărcă aruncătorul de flăcări cu plasmă. Mellish și Esson își țineau amândoi mitralierele gaussiene pregătite, neliniștiți. Sejak părea și mai agitat decât ceilalți.

– Unde-i Jensen? întrebă Ardo.

– S-a dus să-l caute pe M'butu, spuse Sejak, umezindu-și buzele. Zicea că lipsește doar... oh, la naiba, a întârziat.

– Eu zic să mergem să-l căutăm, tună Wabowski.

– Și eu zic să urmărim ordinele, se răsti Littlefield, coborând scările și alăturându-li-se. Doamna locotenent știe ce face. V-ați primit ordinele, știți cum se face. Mișcați-vă! După mine!

Littlefield își armă carabina de asalt și trecu prin ușile sparte ale recepției. Membrii plutonului destrămat schimbară priviri între ei pentru o clipă, apoi se mișcă iute pentru a-l urma pe sergent.

Vântul bătea constant și fierbinte dinspre nord-est, ridicând praf peste rizomul care se întinsese peste piața principală. Ardo se înfioră când trecură peste el. Cu toții îi auzeau pe Cutter și pe Plutoanele Unu și Doi pe canalul de comandă, voci lipsite de trup, luptându-se să supraviețuiască undeva dincolo de zidul de clădiri care înconjura piața centrală a avanpostului.

– Mișcați-vă! Mișcați-vă!

– *Bowers? Bowers! Unde naiba...*

– *Bowers e căzut!*

– *Fu! Peaches! Mișcați-vă fundurile aici, acum!*

– *Fir-ar să fie! Dom' sergent! Sunt lovit! Motorul cade! Ajutor! Oh, Doamne... o să fie peste tot pe mine! Nu-i lăsați...*

Glasul lui Littlefield răsună în căștile lor, proximitatea lui copleșind automat celelalte voci, acoperindu-le.

– *Sejak! Mellish! Voi doi ocupați poziții pe flancurile pieței și apărați-o. Wabowski, tu și restul plutonului mă însoțiți lipiți de mine. Nu vreau să îmi vină nimic prin spate, infanteriști!*

Ardo îl urmă fără un cuvânt, deși tremura în armura de luptă. Soldatul arunca neliniștit priviri în ambele părți, în timp ce înainta condus doar de antrenament. Undeva în străfundurile minții era instinctul de a fugi în direcția opusă cât de repede l-ar fi dus costumul de luptă, dar antrenamentul ținea cumva în frâu acel animal care urla.

– *Alley! Dă-te naibii din drumul meu! Îi ard!*

– *Cutter, la dracu', sunt un zid!*

– *Mișcați-vă! Ține bine cutia, Ekart, sau, pe toți sfinții, te trimit înapoi după ea, cu zergi sau fără! Mișcați-vă!*

Wabowski era în stânga lui Ardo, îngreunat de două rezervoare de plasmă complet încărcate prinse pe spatele costumului său de luptă de liliac de foc. Esson îl flanca pe Wabowski în partea opusă. Deși Ardo nu îl vedea direct, ecranul din cască arăta că M'butu era drept sub ei. Se aflau într-o formație de sprijin clasică pentru liliicii de foc, ceva la care Ardo nu se gândi mai mult decât ceilalți care îl urmau pe Littlefield prin piață. La fel de bine s-ar fi putut concentra la cum să respire. Toți și toate se desfășurau după manual.

Atunci, se gândi Ardo, de ce încă mai tremur?

– *La naiba! Sunt peste tot! De unde vin?*

– *Mișcă, soldat!*

Ajunseră la o baricadă din partea cealaltă a pieței, care se întindea peste drumul estic dintre două clădiri. Evident, fusese încropită din ce

se nimerise. Două încărcătoare grele și un excavator formau masa baricadei, dar tot ce se găsisese părea să fi fost folosit. Birouri, paturi, pietre, bucăți de zid dărâmat, chiar și două biciclete de copil fuseseră aruncate cu disperare în grămadă. După cum arătau morții sfâșiati care rămăseseră, eforturile lor se putea să le fi adus un minut și jumătate în plus.

Ardo tremura violent, dintr-odată groaznic de înspăimântat că pe frecvența de comunicații avea să i se audă clănțănitul dinților. Se concentra la ce spusese doamna locotenent. „*Nu poți face nimic pentru ei. Nu mai reprezintă nici o grijă, înțelegeți?*”. Totuși, Ardo își feri privirea, simțindu-se vag rușinat.

Littlefield nu băgă de seamă disconfortul lui Ardo. Cercetă drumul de est care se răsucea printre clădiri. Era o generozitate să îl numești drum; era mai mult un fel de coridor chinuit care trecea strâmb printre clădirile modulare.

– Iată-i, zise sergentul arătând spre est.

Ardo se uită printre construcții. Ceva se mișca în spatele vălului fin de praf plutitor, dar nu era sigur ce. Vântul se întetea odată cu venirea serii, praful îi îngreuna și mai mult vederea. Vorbăria de pe canalul de comunicații devenea și mai puternică, și mai clară. Cutter înainta, dar avea să fie de ajuns?

– M'butu! Esson!

Vorbele lui Littlefield erau calme și plate. Încă o zi la birou, părea el să spună.

– Prindeți ambele părți ale baricadei asteia. Pregătiți un foc încrucișat pe acest coridor. Melnikov!

Ardo se uită la sergent când își auzi numele.

– Tu și cu Wabowski veniți cu mine. Să-i atragem.

Cu acestea, Littlefield își ridică mitraliera gaussiană și se cățăra peste baricadă.

Ardo nu se putea mișca.

Littlefield deja devenea greu de văzut, praful ridicat de vânt făcând ca armura de luptă a sergentului să apară și să dispară.

Mintea lui Ardo păru să înceteze să mai funcționeze. Nu putea să meargă înainte. Nu putea să meargă înapoi.

Dintr-odată, ceva se îl izbi între umeri, împingându-l înainte.

– Haide, Melnikov, pufni Wabowski. Mișcă-ți fundu'! Asta-i o misiune de salvare, ai uitat?

Piciorul încălțat în cizmă al lui Wabowski îl scoase pe Ardo din starea de stupeoare. Amândoi săriră iute peste baricadă, Ardo acope-rindu-i pe abia vizibilul Littlefield și pe Wabowski, aflat în spatele lui.

– Stânga! țipă brusc Wabowski.

Ardo se roti, lăsându-se pe vine.

Câțiva zergi goneau cu o viteză incredibilă pe zidul unei clădiri modulare. Păreau să sfideze gravitația prin forță pură. În clipa în care Ardo îi recunosc, primul dintre ei sări de pe perete, drept spre infanterist.

Ardo nu avu timp să gândească. Apăsă trăgaciul mitralierei gaussiene. Ploaia de gloanțe îl nimeri pe monstru în zbor. Forța pură a creaturii l-ar fi putut propulsa mai departe, dar accelerația proiectilelor îi tăie zergului avântul și îl lipi de zid. Jivinele rămase se ghemuiră lângă perete, pregătindu-se să atace și ele.

Brusc, o coloană de flăcări de plasmă cuprinsesă peretele, înghițind zergii cu furia lor. Ardo se întoarse și îl văzu pe Wabowski cu un rânet uriaș pe față, spălând zidul cu un jet de plasmă.

Văzu și zergii care se furișau peste marginea clădirii în spatele liliacului de foc care zâmbea.

– În spatele tău! țipă Ardo, vocea părându-i-se și lui ascuțită.

Arma îi lătră în mâini, descriind un desen pe acoperiș. Câțiva dintre cei care se furișau căzură greoi la pământ, scurmând cu ghearele în praf, luptându-se să se apropie mai mult de prada lor.

Noi suntem prada, își dădu Ardo seama dintr-odată. Văzu că zâmbetul de pe fața lui Wabowski se întristă brusc. Rafale de plasmă surpăincinsă zburau spre câteva ținte din spatele lui Ardo.

– I-ai de pe mine, frate, rosti târăgănat Wabowski. Sunt nițel cam ocupat aici.

Dintr-odată, formele subțiri și întunecate păreau să fie peste tot pe modulele de o parte și alta a străzii. Ardo își aminti că odată, când era copil, lovise cu piciorul un mușuroi de furnici de la ferma tatălui său și că furnicile păruseră, ca prin farmec, să apară deodată în jurul lui.

Am dat cu piciorul în mușuroiul ăsta, se gândi Ardo.

Brusc, mitraliera își încetă răpăitul. Instinctiv, Ardo scoase încărcătorul, lovi unul nou de cască și îl înfipse în armă. Încărcătorul abia se fixase în lăcaș, când Ardo apăsă iar trăgaciul, lovind hoardele de zergii tot mai mari care înaintau, căzând ca o ploaie de pe acoperișurile sudice.

– La naiba! Cât de departe trebuie să mergem?

– N-o să reușim, Cutter!

– Gura! Mișcă!

– Suntem atacați puternic! Vorbele lui Wabowski erau reale, dar aveau un ton clar de amenințare. Littlefield, dacă ai de gând să faci ceva, acum ar fi momentul!

– I-am prins, Wabowski! Estimează-ți poziția peste un minut.

Al doilea încărcător al lui Ardo se goli. Cu transpirația șiiroindu-i pe față în ciuda sistemului de control al temperaturii din costumul de luptă, scoase iar încărcătorul și îl băgă pe al treilea chiar în timp ce apăsă pe trăgaci. Corpurile sfărâmate, mutilate ale atacatorilor cădeau unul peste altul. Grămada se apropia de el în fiecare clipă, zgâriind pământul, însetată de sângele lui Ardo.

Încă mai veneau peste streășina acoperișului. Ardo nu putea decât să își imagineze cu ce se lupta Wabowski în spatele lui.

Mitraliera gaussiană a lui Ardo se simțea caldă în mâini. Costumul filtra senzația, astfel încât să nu îi facă rău, dar știa că asta însemna că arma era periculos de aproape de a ceda.

– Avem contact. Era Mellish, în spatele lor în piață. Zonă de foc aici, în piață. Ne-ar prinde bine niște ajutor aici!

O gheară de zerg se întinse din grămadă, atacând orbește spre piciorul lui Ardo. El făcu un pas înapoi din instinct, apoi trimise o rafală scurtă în jos, rețezând complet membrul.

Când ridică privirea, cei care se furișau pe acoperiș erau deja în aer, sărind spre el.

Nu ajunseră la sol. O rafală de flăcări și de gloanțe de mitralieră gaussiană venite dinspre stânga lui Ardo îi distruse.

– Fă loc, puștiule, zise Cutter, costumul lui uriaș de liliac de foc alergând cu toată viteza pe lângă Ardo.

Când uriașul se aruncă înainte, pe umărul lui părea să fie atârnat un civil. Ținu silueta pe loc cu o mână și mânuî greoiul furtun de plasmă cu cealaltă. Strigă pe canalul de comunicații în timp ce fugea.

– Mișcați-vă!

Littlefield și Xiang trecură și ei în grabă, ținând de mânere o cutie metalică între ei. Bernelli continua să tragă, uneori în ținte reale, alteori în unele imaginare.

– Stai și ține-i pe loc, Melnikov! strigă Littlefield când trecu pe lângă el. Cutia părea să fie grea, încetinindu-i pe el și pe Xiang. Aproape am reușit! Wabowski! Mai trage de timp! E un ordin!

Ardo se întoarse pentru a privi spre est, pe drum.

Zergii se revărsau pe stradă, formând din ghearele lor un zid de moarte și de ură. Ardo știa că veniseră după el. Se gândi înnebunit că știa, cumva, că le scăpase de două ori. Îl voiau pe el, îi voiau carnea, sângele.

Ardo se întoarse și fugi.

Wabowski continuă să scalde zidurile în șuvoiul de plasmă, fără să știe că Ardo îl părăsise.

Atacatorii de pe peretele opus săriră.

Ardo se întoarse când auzi țipătul. Zergii smulseseră țeava din mâinile lui Wabowski și loveau sălbatic armura, rupând-o cu grijă. Se părea că știa că nu era bine să sfășie la întâmplare un costum de liliac de foc. Aveau să îl desfacă în câteva clipe, târându-l afară pe Wabowski care țipa și apoi...

Trei hidralisc o înhățară pe Melani deodată, târând-o în spate din marginea mulțimii.

– Te rog, Ardo! plângea ea. Nu mă lăsa singură!

Ardo își ridică arma și trase un jet de gloanțe care penetrau armura în rezervoarele costumului de liliac de foc al lui Wabowski.

Costumele de liliac de foc erau periculoase chiar și în cele mai bune condiții. Câmpurile de reținere se sparseră, Wabowski erupse într-o deflagrație gigantică, o minge umflată care cuprinse clădirile din jur, înghițindu-i pe zergi, care erau prea atenți la prada lor. Flăcările se rostogoliră printre clădiri, un infern care se întindea, mugind pe canal drept spre Ardo.

CAPITOLUL 9

RETRAGERE

– MELNIKOV!

Ardo se întoarce la sunetul numelui său pârlind în casă.

– Mișcă, soldat! *La naiba*, Melnikov! Răspunde-mi!

Mingea de foc se umflă în spatele lui, înfulecând aerul dintre clădiri. Îi simțea foamea și puterea în spate. Începu să alerge spre baricada din capătul străzii răsucite, deja puternic luminată de flăcările care se apropiu.

Ardo își simțea picioarele de plumb. Brațele și picioarele i se mișcau cu o încetineală chinuitoare. Timpul era împotriva lui. Încercă să strige după ajutor, dar cuvintele păreau deformate și incoerente în urechile lui.

Strălucirea îl înconjură dintr-odată. Haosul îi erupse în casă. Șase alarme diferite sunară, dar el nu avea timp să fie atent la vreuna dintre ele. Plutea prin flăcările și căldura puternice. Sistemele servomecanice ale costumului se încordau împotriva forței explozive, luptându-se să țină la locul lor diferitele membre și apendice ale lui Ardo. Se rostogoli prin foc, sistemul de răcire internă nemaiputând face față căldurii. Ardo simțea rețeaua de webflex care, căpтуșea costumul, tăindu-i carnea. Orice sens de în sus sau în jos, înăuntru sau în afară era pierdut, în timp ce panica se aduna în el.

Brusc, pică din cer. Pământul se grăbi spre el, lovindu-i violent capul de interiorul căștii. Amețit, se simți ca și cum încă se mișca, deși

grăunțele dure de țărână și de piatră care îi acopereau pe jumătate vizeta trădau adevărul. Rămase întins, nemișcat pentru o clipă, conștient de un șiroi subțire de sânge care se scurgea pe plexitena clară a vizetei și începea să se adune încetisor.

Sări în picioare, mișcarea împrăștiindu-i sângele pe interiorul vizetei, dar și pe față. Littlefield mergea cu spatele lângă el, târând cutia metalică greoaie. Xiang îl ajutase cu ea doar cu câteva clipe în urmă. Ardo se întrebă neclar ce se întâmplase cu el. Mitraliera gaussiană a sergentului răpăia în mâinile lui, scuipând un șuvoi de moarte. Alți membri ai plutonului se retrăgeau și ei de la baricadă.

– Mișcați-vă! Mișcați-vă! țipă Littlefield, deși l-ar fi auzit perfect prin sistemul de comunicații.

Ardo se legănă nesigur pe picioare. Lângă el, sergentul se întoarse brusc pe călcâie, cu arma urmărindu-i instinctiv mișcarea, foarte aproape de el. Frica și disperarea se citiră o clipă pe trăsăturile veteranului. Ardo aproape se așteptă să fie doborât în locul în care stătea atât de nesigur, dar degetul de pe trăgaci al sergentului se abținu destul de mult pentru ca el să înregistreze cine se afla brusc în cătare.

– *Fir-ar a naibii*, Melnikov! Ești greu de ucis! zise Littlefield, cu o urmă de râs isteric în glas. Se întoarse cu fața la baricadă. Retragerea! Ascultați la mine! Retragerea *acum*!

Infernul exploziei lui Wabowski continua să se întindă cu entuziasm în lungul străzii în spatele baricadei, împiedicând cele mai multe dintre trupele de sol ale zergilor să ajungă la ei. Totuși, ici și colo grupuri reușeau cumva să se năpustească prin flăcări. Cutter, cu uriașa lui armură de liliac de foc înălțându-se peste membrii rămași ai unității, încă trăgea scurte rafale de plasmă împotriva zergilor care încercau iar și iar să treacă peste baricadă. Ardo căscă gura. Cutter trăgea cu o singură mână, în timp ce cealaltă încă îl ținea pe supraviețuitorul ca o momâie atârnat pe umăr.

– Merge, șopti Ardo mai mult pentru sine, decât pentru sergentul care stătea lângă el. Îi respingem.

– Pe *naiba*, nu, se răsti Littlefield. Sunt șireți gândacii ăștia. O să ne țină ocupați aici cu câțiva semeni de-ai lor destul de mult, cât să facă un ocol și să ne ia din spate. Fă-te util, Melnikov și apucă de cutia asta! Sergentul se întoarse către liliacul de foc masiv. Cutter, scoate civilul ăla de aici! Sejak! Ekart! Foc de acoperire și retragere la zero-treizeci-șapte cu unu-cincizeci-trei. Ne-am luat prada, acum să plecăm naibii de aici!

Cutter mârâi prin sistemul de comunicații, dar se supuse, retrăgându-se împreună cu restul grupului. Carapacele strălucitoare ale zerglingilor săreau iute peste baricade, cu o grație și o viteză pe care Ardo nu le crezuse posibile. Fiecare dintre ei era întâmpinat cu rafale concentrate trase de infanteriștii care se retrăgeau.

– Cum ne descurcăm, șefa? strigă Littlefield.

– *Timpul trece*. Era doamna locotenent, încă în turnul operativ care, în mintea lui Ardo, era dintr-odată la kilometri întregi depărtare. *Nu-i văd pe ecranul tactic, dar știți că sigur vin după voi. Părăsesc acum centrul operativ. Iute la zero-treizeci-șapte cu unu-cincizeci-trei. Ne vedem acolo. Mă auzi, Peaches?*

– *Da, să trăiți*. Vocea avea un ton straniu.

Dacă Peaches răspundea pe canalul de comandă, atunci lucrurile nu merseseră bine pentru unitățile de motoglisoare Vultur.

– *Scorpia, ai coordonatele?*

– *Tu doar adu-ți fundul frumușel aici, și Scorpia face restul. Ridicare și livrare! Estimare, cinci minute până la plecare.*

– Haideți, băieți! tună Littlefield. Nu avem prea mult timp.

Cutter mârâi prin sistemul de comunicații, iar apoi se întoarse. O singură privire și Ardo putu vedea expresia de pe fața lui. Cuvintele erau pentru Littlefield, dar ochii lui reci și negri erau ațintiți fix asupra lui Ardo când vorbe.

– Permiteți să raportez pierderea unui liliac de foc, domnule! Wabowski, domnule!

Ardo apucă iute mânerul cutiei de metal. Armura era autoportantă, dar sistemele îl anunțară că era grea.

– Să mergem, se răsti Littlefield.

În tandem, cei doi începură să traverseze piața. Littlefield arată spre stânga turnului operativ. Ardo simți că restul plutonului îi urma, rupând formația în timp ce fugeau spre punctul de extracție.

Ardo alerga, dar nu își putea limpezi mintea.

– Domnule sergent... să trăiți, despre Wabowski, eu...

– Aia a fost o mișcare dată *dracului*, puștiule, îl întrerupse Littlefield, cutia metalică zgâlțâindu-se aiurea între ei în timp ce goneau. Wabowski era deja mort. I-ai făcut o favoare... Și noi pierdem și puținul timp pe care l-a câștigat pentru noi.

– Da... mulțumesc.

Cutter alerga chiar în spatele lor. Casca îl împiedica pe Ardo să îl vadă pe uriașul insular, dar știa din tonul uriașului că acesta era orice, numai recunoscător nu.

– Tu doar ții civilul ăla, Cutter, și lasă gânditul pentru mine. Cât despre tine, Melnikov... dacă până la sfârșitul zilei mai ești în viață – Littlefield pufni printre respirațiile scurte – ei, atunci, în numele lui Dumnezeu, fiule, s-ar putea să fii deja veteran!

Glasul lui Cutter era plin de venin la doar doi pași în spatele lui.

– Veteran, ha, Melnikov? Oh, atunci te rog, tu primul, am văzut ce poți să faci cu o pușcă și cred că e mai bine să te urmez.

– *Estimare, două minute. Scorpia se întoarce cu vântul din pupa. Mamă! Ia uite acolo jos! Chiar ai stârnit roiul, Breanne!*

Fugeau în lungul șirului de case, verificându-și flancurile din mers. În mod clar era ceva acolo, dar Ardo nu putea vedea ce. Mișcări întunecate apăreau fugar în spațiile dintre clădiri. *Nu te opri să te uiți*, își spuse el, în contrapunct cu ritmul pașilor lui în alergare.

– *Opriți focul! Opriți focul la zero-treizeci-cinci!* Era glasul Breannei.

Ardo aruncă o privire la cadranul de navigație. Desigur, Breanne fugea spre ei, cu arma pregătită. Încă trei soldați o însoțeau, cu doi mai

puțin decât atunci când o văzuse el, cu doar cincisprezece minute în urmă.

– Nu vă opriți! Mișcați-vă! Doamna locotenent nu încetini în timp ce îi îndemna să înainteze. Aia-i prada, Littlefield?

– Da, să trăiți!

Littlefield mări puțin pasul pentru a o ajunge pe Breanne. Ardo, încă ținându-se de celălalt capăt al cutiei metalice, fu obligat să facă la fel.

– Bună treabă, sergent! Doamna locotenent se uită către deschizătura din capul străzii care se apropia rapid. Deci, pe cine cară Cutter pe umăr?

– Nu știu, să trăiți. Un civil pe care l-a găsit încă respirând când au dat peste cutie.

– Păi, Cutter, se pare că ți-ai salvat o prințesă în viață. Un zâmbet se simți în glasul Breannei. Ai grijă de ea, soldat. După ce ieșim de aici, vreau să vorbesc cu ea.

Ardo auzea țăcănitul filtrat al focului de mitralieră gaussiană prin interfon. Cineva din apropiere trăgea rafale scurte.

– Contact, doamnă locotenent! Era Mellish. La dreapta!

– Îi văd și eu! Bernelli acoperea din fugă partea stângă a retragerii. *La naiba! Ia uitate cum se mișcă!*

Breanne se uită în sus din fugă.

– *Scorpie!* Care-i poziția ta?

– *Ajung la bază acum. Ține-ți pantalonașii pe tine, doamnă locotenent, ajung acolo în... oh, la dracu! Așteptați.*

Plutonul țâșni de la adăpostul clădirilor înconjurătoare. Platforma de aterizare pentru livrări a Oazei se întindea peste tot în jurul lor. Câteva hangare și depozite dărăpănate stăteau de o parte și de alta. După potecile claustrofobice dintre clădiri, zona părea expusă și vulnerabilă. Dincolo de platforma de aterizare, către sud, era o porțiune deschisă de ferme de umiditate și drumul lung pe care îl urmaseră mai devreme pentru a ajunge la Oază. În depărtare, spre sud, Ardo vedea peretele vertical de stâncă al Bazinului. Sfârcul lui Molly era încetoșat

în depărtare și putea distinge Vârfurile Peretelui de piatră. Chiar între ele, știa el, se afla Scenic și baza fortificată.

Părea că era la un milion de kilometri distanță.

Soldatul William Peaches și soldatul Amy Windom aterizau cu motoglisoarele Vultur în centrul zonei deschise. La începutul zilei, Vulturii fuseseră în număr de cinci. Acum erau doar doi.

– Littlefield! Melnikov! Doamna locotenent merse către Vulturii parcați în centrul platformei de aterizare. Țineți cutia lângă mine! Cutter! Adu și civilul. Toți ceilalți, am nevoie de un perimetru de extracție în jurul meu, *acum!*

Ardo vedea sacul de vânt de lângă câmpul de aterizare. Se tot uita spre sud și spre crestele îndepărtate, unde se puteau găsi un prici curat, un duș și, poate, siguranță relativă. Ucisese de două ori într-o zi. Tânjea după inconștientă. Dacă urma o procedură standard, căpitanul Marz trebuia să vină din acea direcție.

Breanne se uita și ea tot într-acolo, căutând pe cer o urmă de mișcare.

– *Scorpia*, strigă ea. Actualizare!

Infanteriștii Confederației formară un cerc pe platforma de aterizare, îndreptându-și armele spre exterior. Nisipurile Bazinului băteau pe întinderea plată, acoperind marcajele odată așezate cu grijă. Ardo auzea șuieratul nisipului care se lovea de carapacea dură a armurii lui de luptă.

Nimic altceva.

– *Scorpia*. Glasul Breannei era calm. Suntem pe poziție. Ce estimare ai?

Canalul de comunicații pârași cu paraziți înfundați, volumul crescând automat pe măsură ce echipamentul se chinuia să audă un răspuns.

– Doamnă locotenent! Avem mișcare!

– Unde, Bernelli?

– Chiar pe lângă hangare, să trăiți! Vin pe flancul de est, imediat după...

– Și la vest, doamnă locotenent! Pe zei! Uite-i ce *rapizi* sunt!

– *Scorpia!* La naiba! Raportează! Breanne se întoarse iar spre sud.

Littlefield! Îl vezi? A spus că era la un minut distanță. Ar fi trebuit să îl vedem deja.

– Ar fi trebuit să fie deja aici, doamnă locotenent, răspunse Littlefield. Ceva nu-i în regulă aici, să trăiți.

Breanne se uită iar spre sud.

– *Scorpia!* Răspunde, *Scorpia!* Care-i poziția ta?

– Nu e acolo. Glasul lui Littlefield era încărcat în timp ce arăta spre sud. Dar văd ceva, să trăiți.

Siluate întunecate începeau să se miște la capătul sudic al platformei.

– Zergi, oftă Breanne. Ne taie calea.

Littlefield scutură din cap.

– Doamnă locotenent, mă gândesc...

– Nu ești plătit să gândești, sergent! se răsti Breanne. Peaches și Windom! Încălecați! Toată lumea, pregătiți-vă încărcătoare noi acum! Când dau comanda, motoarele Vultur deschideți focul cu tot ce aveți și zburați drept peste linia zergilor de la sud. Săpați-mi un drum prin gândacii ăia. Restul, trageți fără oprire, goniți prin gaură și nu vă opriți. Treceți prin ea și nu vă opriți pentru nimic în lume, s-a înțeles?

– Și apoi, doamnă locotenent? Lui Esson îi tremura glasul un pic.

– Apoi fugi, băiete. Fugi spre bază și nu te uiți în urmă.

CAPITOLUL 10

ÎNCERCARE

– ASTUP GOLUL, DOAMNĂ! ȘOPTI RĂGUȘIT BERNELLI.

Parcă zgomotul mai puternic ar fi putut să distrugă cumva un moment fragil și să aducă asupra lor zergii care se apropiiau încet.

Vocea Breannei era rece și calmă.

– Nu trageți, la naiba!

– Ne izolează, doamnă locotenent!

– Gura, Mellish, se răsti Breanne. Peaches! Nu pornești odată?

Ceea ce rămăsese din unitate se strângea tot mai mult în jurul locului în care stătea Ardo. Zidul violet de zergi, cu fețele blocate într-un hidos rânjel metalic, lovea cu ghearele în gol, nerăbdător în așteptarea prăzii. Ardo se gândi brusc la pisica pe care mama lui abia dacă o accepta să se plimbe prin fermă. Într-o după-amiază, Ardo urmărise cu un amestec de groază și de fascinație cum jivina altfel drăguță încolțise un șoarece în ogradă și se jucase cu prada prinsă în capcană de parcă ar fi fost o jucărie. În cele din urmă, pisica închisese fâlcile peste capul ghinionistului animăluț și încheiase vânătoarea cu un prânz murdar și sângeros. Totuși, înainte să se întâmple, Ardo parcă își amintea de un zâmbet asemănător pe fața pisicii.

Iar acum, el era... șoarecele.

Brusc, Vulturii prinseră viață gemând. Ardo vedea sudoarea apărând pe Peaches în timp ce arma tunul greu din față.

Glasul Breannei se ridică puțin. Poate că se uita și ea la aceiași dinți la care se gândea Ardo.

– Nu am toată ziua la dispoziție, sol...

– Gata, doamnă locotenent! Iătră Peaches. Suntem gata!

– Foarte bine. Breanne se întoarse încet, ridicând vocea peste zgomotul motoglisoarelor Vultur. Toată lumea-i pregătită? Peaches și Windom: face-ți o gaură! *Acum!*

Vulturii țipară și se legănară înainte, în timp ce conducătorii lor deschiseră acceleratoarele la maximum. Proiectilele țâșniră din armele din față și explodară în linia de zergi chiar în timp ce se apropiau de ea.

Zergii țipară și ei, vocile lor îngrozitoare ridicându-se indignate că prada avea nerușinarea să îi atace.

– *Acum, infanteriști!* țipă Breanne.

Cercul exterior de zergi care se apropia tot mai mult, sări brusc spre interior, abătându-se asupra prăzii. Ghearele șfichiuiiau prin aer, hotărâte să sfâșie armura, să facă sângele să țâșnească și să rupă carnea de pe oase.

Dar infanteriștii nu mai erau acolo. Ca unul, țâșniră spre linia de explozii din fața lor, conflagrația portocalie umflată crescând cu fiecare secundă. Cu armele ațintite înainte la unison, traseră o coloană solidă de flăcări și moarte, arzând și spărgând șirul gros de zergi întărâțați.

– Nu vă uitați în urmă! Fugiți, nenorociților! Fugiți!

Ardo alerga lângă Littlefield, cutia de metal legănându-se între ei. Cu mâna liberă ținea mitraliera gaussiană, agitând-o la întâmplare în timp ce scuipa distrugere peste tot în calea lui. Nu făcea nici un efort să țintească – tot ce putea face, în timp ce gonea, era să lovească la nimereală și să contribuie la măcelul care deja avea loc.

Aproape ajunseseră la zidul de foc pe care îl creaseră. Membre de zerg retezate și lichid vâcos arzând cădeau în jurul lor.

– *Trageți! Fugiți!*

Ardo îl zări pe Cutter în stânga lui. Uriașul liliac de foc înainta în forță, cu civila atârnată pe umăr. Aceasta sălta la fiecare pas ca o păpușă de cârpe. Cu mâna liberă, Cutter revărsa plasmă în șirul de zergi.

Flăcările se încolăciră în jurul lui Ardo când trecu linia. Înaintarea devenise deja dificilă, pământul fiind alunecos de la organele rupte și carbonizate ale zergilor. Cutia de metal i se lovea de picior, anunțându-l că Littlefield era încă acolo, fugind și trăgându-l mai departe.

Un strigăt nepământesc se auzi pe canalul de comunicații. Continuă, un țipăt sfredelitor de groază.

– Esson! *Mamă*, doamnă locotenent! L-au copleșit! Trebuie să...

– Fugi mai departe, Collins! E un ordin!

– Dar, doamnă locotenent, nu-l *auziți*?

– Fugi, naiba să te ia! Nu te uita în spate!

Temperatura interioară a armurii de luptă a lui Ardo creștea cu fiecare clipă. Simțea cum palmele și tălpile începeau să i se bășice. Brusc, dădu peste un zergling care stătea pe loc. Ardo țipă, dar nu se opri, dărâmând jivina în goana lui, înainte ca fiecare să dispară din ochii celuiilalt, în mijlocul infernului.

Fu șocat când, în clipa următoare, flăcările dispărură din vizeta lui plină de fum.

În față se afla întinderea lungă din sudul Bazinului. Sfârcul lui Molly. Vârful Peretele de piatră. Tot ce avea de făcut era să ajungă la buză. Tot ce avea de făcut era...

Răpăitul focurilor automate se auzi pe canalul de comunicații.

– Vin! Mă mușcă de fund! Oh, dumnezeii...

Un țipăt se înfipse ca un ac în urechea lui Ardo. Înainte să se stingă, încă două i se alăturară, fiecare unic în tonalitatea morții.

– Continuați să alergați, câinilor! șuieră Breanne pe canalul de comunicații.

Glasul ei avea un ton pe care Ardo nu îl mai auzise. Era încordată sau doar speriată?

– Continuați să alergați și nu vă uitați în urmă!

Instinctiv, Ardo se uită.

Zergii erau mai aproape decât crezuse el și mai numeroși decât își închipuise. De o parte și de alta a infanteriștilor se întindea un covor de extraterestri care se revărsau peste teren, alergând spre el.

Ardo se împiedică la vederea lor. Littlefield, ținând încheștat cutia atârnată dintre ei, țâșni înainte. Doar faptul că tovarășul lui trăgea de cutie îl făcu pe Ardo să rămână în picioare și să se miște mai departe.

– Mai fă asta o dată, puștiule, șuieră Littlefield între respirații, și te las în urmă.

Erau în spațiu deschis acum, armura de luptă purtându-i încă o dată cu viteză incredibilă către panta abruptă a peretelui Bazinului. Ardo își aminti scurt cât de mult se distrase când traversaseră același teren și coborâseră aceeași pantă doar cu câteva ore în urmă. Sau erau luni? În spațiu deschis, măreau distanța dintre ei și zergii din spatele lor. Acum trebuia să urce în fugă panta. Ardo își dădu seama cu o tresărire că versantul vertical avea să îi încetinească puternic armura de luptă, dar nu avea să îi deranjeze pe zergii furioși care îl urmăreau.

– Dom' sergent, găfâi el. Arma e goală. Trebuie să reîncarc.

– Arunc-o, soldat. Littlefield chicoti cu gâtul uscat.

– Domnule?

– Aruncă arma. Littlefield era un războinic puternic, dar chiar și antrenamentul lui nu putea face față goanei. Cuvintele îi erau întretăiate de respirație. Nu mai contează, fiule.

– Dar, domnule!

– Știi... Știi ce e... ce e în vârful stâncii de acolo? Ne așteaptă un prici și o masă caldă... pe mine... pe tine. Să stai jos... să stai după cel mai minunat... zid de apărare al Confederației din câte ai văzut. Tu... turele de apărare automate. Buncăre. Cele mai frumoase buncăre... din câte ai văzut, pline... pline de soldați odihniți care chiar vor.... să tragă la țintă într-un zid de zergi mânioși.

Ardo se uită iar în vârful stâncii. Aproape că vedea zidurile bazei lor din Scenic. Părea să fie la un milion de pași de locul în care el continua să alerge cu atât de multă disperare.

– Aruncă arma, fiule, cârâi Littlefield. Dacă nu ajungem la buza bazinului... nici o muniție din lume... în arma aia frumoasă a ta... nu o să îți salveze fundul tău... sau pe al meu.

Ardo îi aruncă o privire lui Littlefield. Bătrânul războinic îi zâmbi găfâind. Ardo observă pentru prima dată că Littlefield își aruncase deja arma și încărcătoarele.

Își aruncă și el mitraliera, lăsă capul în jos și continuă să fugă.

Peretele bazinului începea să urce în fața lor. Terenul relativ neted ceda locul solului mai neregulat, care ducea la baza peretelui. Ardo se împletici înnebunit pe terenul tot mai abrupt, tălpile lui împingând din când în când în spate pietre desprinse. Urcușul devenea mai greu cu fiecare pas. Versantul stâncii se înălța deasupra lor. Armura de luptă era alimentată pentru multe lucruri, dar fuga nu era unul dintre ele.

Se împletici pe drumul de acces. Acesta mergea înainte și înapoi pe versantul stâncii, într-o serie de serpentine care duceau la Scenic. Era singura cale de urcare pe stâncă.

Ardo riscă să mai arunce o privire în urmă. Infanteriștii puseseră o sută de metri între ei și zergi. Nu avea să fie destul. Soldații erau nevoiți să urmeze serpentinele, dar Ardo vedea deja că zergii nu se încurcau cu asta. Jivinele ca niște gândaci se cățarau și săreau peste pietre, aproape fără să le pese. Aveau să urce direct pe versantul de stâncă.

Și altcineva observă.

– Infanteriști! Pregătiți-vă să vă opriți și să trageți!

Doamna locotenent Breanne avea de gând să se oprească și să mențină poziția.

– Melnikov, Littlefield, duceți cutia la bază. Cutter! Urmează-i cu civilul! Asta e misiunea. Restul, rămânem aici și ținem piept cât putem. Poate că va fi destul.

– *La naiba!*

– Gura, Collins! Șirul ăla de pietre de la marginea șoselei! Toată lumea să ocupe pozițiile și să se pregătească să tragă. Vocea Breannei era ca oțelul. Se hotărâse și nimeni și nimic nu ar mai fi putut să o facă să se răzgândească acum.

Plutonul, cu respirația tăiată și obosit, țâșni spre grupul de bolovani proeminenți aliniați lângă drum ca niște dinți spârți. Roiul zerg se revărsa spre ei.

– Littlefield! Tai-o de aici acum sau...

Un sunet clar se auzi dintr-odată în casca lui Ardo. După reacția bruscă a membrilor plutonului, îl auziseră cu toții.

Ardo, uitându-se atunci la fața Breannei, o văzu căscând ochii. Ea ridică privirea. Ardo se uită și el în sus și zări o dără de aburi arcuită și strălucitoare întinzându-se pe cerul luminos.

– La pământ, soldați! Acum! strigă doamna locotenent.

Ardo, mai mult din reflex condiționat decât pentru că se gândi, se aruncă la sol în spatele celui mai apropiat bolovan. Închise ochii, fără efect.

Brusc, lumea deveni dureros de albă.

O clipă după aceea, simți izbitura prin pământ. O trăise de multe ori înainte, dar tot mai era ceva să simtă o astfel de forță primară, de netăgăduit, care îl zguduia până în adâncul sufletului. Venea, mărăța fiară, iar pământul care se zguduia doar îi anunța apropierea.

Unda de șoc a bombei nucleare tactice comprimase aerul din fața ei într-un zid de forță. Distanța îi dispase efectul, dar tot era mortală. Trecu peste Ardo și costumul lui de luptă, zgâlțâindu-l în armură până când el avu impresia că dinții aveau să-i sară din gură.

Dura doar o clipă, știa asta. Oricum, dura doar o clipă.

Apoi clipa trecu... Și el era tot acolo.

Ardo se ridică în picioare, clătinându-se.

Avanpostul care fusese Oaza era acum ascuns sub norul roșu umflat – probabil *era* norul roșu umflat, își dădu seama Ardo. Șirul de zergi nu avusese nici un avertisment. Cei mai mulți erau morți de la unda de șoc. Puținii rămași păreau să fie ori zăpăciți, ori orbiți de explozie.

Cu siguranță, acum nu era momentul să se întrebe care dintre ele.

– Mișcați, soldați! strigă Breanne. Să mergem acasă până se prind porcii de zergi ce s-a întâmpat!

Ardo apucă mânerul cutiei metalice lovite și se întoarse rânjind la sergentul Littlefield.

– Ce mai salvare uimitoare, nu, dom' sergent?

– Asta a fost? Spre surprinderea lui Ardo, figura lui Littlefield era posomorâtă. Să ducem cutia acasă. Am nevoie de un duș și de priciul meu.

CAPITOLUL 11

SOSIRE ACASĂ

SE TÂRĂRĂ PESTE CREASTA PERETELUI BAZINULUI. ERA UN loc pe care Ardo se întrebase dacă avea să îl mai revadă. Pereții Avangpostului Scenic, întunecați în lumina tot mai slabă, țâșneau în sus din stratul de gresie. Dincolo de ei se aflau priciuri, dușuri, mâncare și, mai mult decât orice, o formă de securitate. Centrul de Comandă se înălța peste toate, atrăgându-l pe Ardo ca o sirenă. Balizele lui pâlpâitoare erau atât de frumoase, încât aproape îl făceau pe infanterist să plângă.

Breanne îi puse pe toți la punct pe margine. Nu se făcea să se târască acolo ca niște câini bătuți, spunea ea. Îi alinie, îi apostrofă în termeni foarte clari să stea drept și mândri că de nu, ea în persoană avea să le introducă ceva nefiresc în anatomia lor, ca să îi oblige să stea drept. Apoi, cu ușurință și precizie îi conduse în marș către poarta de lansare a garnizoanei. Frica pe care o aveau față de ea le învinse oboseala. Ce mai rămăsese din unitate se apropie de complex ca un fel de paradă militară acoperită de praf. Dacă Breanne ar fi avut un steag, Ardo era sigur că deja l-ar fi fluturat.

Ardo își permise să arunce o singură privire în urmă. Uriașul nor atomic se împrăstia peste ăzin, strălucirea lui mândrie răspândindu-se spre est peste munții roșii din depărtare. Fusesse o lovitură în aer: o detonare la o altitudine stabilită care lovea ca un pumn orice se afla dedesubt. Rezultatul erau pagube fizice mai grave, dar și o rată mai

scăzută a radioactivității decât în cazul unei detonări la sol. Totuși, Ardo se întreba dacă pomenise ceva despre aceste lucruri coloniștilor care ar fi putut rămâne în calea norului mortal. Cel mai probabil, nu, hotărî el. Probabil că zergii sunt tot ce mai rămâne la est de aici.

Trupa lor era mult mai mică decât fusese mai devreme. Ardo număra capetele în timp ce mășcăluiau. Plutonul de infanteriști era redus aproape la jumătate. Ekrat, al doilea liliac de foc din unitatea lui, lipsea și era probabil ori sfâșiat, ori făcut una cu pământul Bazinului undeva în jurul Oazei. Se părea că aceeași soartă o împărtășeau și Collins, și Esson.

Cel puțin, spera să fie morți. Era complet posibil, își dădu el seama, ca pentru unii dintre ei, bomba nucleară să fi distrus zergii din jurul lor și să le fi sudat închizătorile armurii de luptă, dar să nu îi fi zdrobit complet sub unda de șoc. A fi sigilat în interiorul costumului de luptă, incapabil să te miști pe o câmpie părăsită și radioactivă... Durerea de cap îi revenea. Mai bine să nu se mai gândească.

Deci era încă o zi încununată de glorie pentru infanteriștii Confederației. Jumătate dintre ei fuseseră lăsați în urmă, dar Ardo știa că misiunea avea să fie marcată ca victorioasă. Nu, își dădu el seama, erau mai mult de jumătate. Motoglisoarele Vultur nu îi așteptaseră să se întoarcă, dar își amintea că le pierduseră pe toate în afară de două, înainte de a fugi din Oază, și nu știa dacă vreunul dintre ele supraviețuise pentru a ajunge la garnizoană.

Glorie. Totul pentru o cutiuță de metal care se lovea neîntrerupt de coapsa lui și un singur civil atârnat pe umărul lui Cutter ca o păpușă stricată.

Breanne și rămășițele unității ei intrară pe poarta de est cu toată demnitatea pe care o puteau aduna. Apusul de soare puternic ruginiu contura pereții metalici întunecați ai complexului garnizoanei. În timp ce se apropiau, simțea ceva nefiresc, ceva pe care Ardo nu putea pune un nume în mintea lui. Totuși, în timp ce se apropiau de intrarea principală, Breanne trebuie să fi simțit și ea ceva. Brusc, ridică pumnul stâng. Infanteriștii se opriră toți deodată, îngrijorați.

Breanne stătu pe loc o clipă. Ardo nu își dădea seama dacă doamna locotenent se concentra sau era doar nehotărâtă.

– Breanne către centrul operativ Scenic, anunță ea pe canalul de comunicații.

Tăcere. Asta era, își dădu seama Ardo. Nu auzise nimic pe canalul de comunicații în timp ce se apropiau de zid, în afară de trăncăneala lor.

– Breanne către centrul operativ Scenic. Răspundeți, vă rog. Vântul se întetea odată cu venirea serii, sunetul nisipului purtat prin aer șuierându-le pe lângă căști. Ardo se uită la buncărele joase aranjate de o parte și de alta a intrării. Crăpăturile negre fuseseră confortante cu doar câteva clipe în urmă. Și-o imaginase pe fiecare plină cu trupe de pază gata să îi apere împotriva oricărui atac. Acum păreau amenințător de goale și de negre. Încercă să vadă dacă avea loc vreo mișcare dincolo de fantele întunecate, dar era imposibil să își dea seama.

Infanteriștii schimbă priviri neliniștite.

Canalul de comunicații pârâi încetișor.

Breanne făcu semn plutonului să își pregătească armele. Doar atunci își dădu seama Ardo că nu mai avea mitraliera gaussiană. Dintr-odată, se simți cam vulnerabil. Îi aruncă o privire acuzatoare lui Littlefield, care încă ținea celălalt mâner al cutiei metalice dintre ei. Littlefield nu observă, ochii lui cercetând pereții tot mai întunecați ai garnizoanei.

– De ce nu răspund?

– Ar putea fi o problemă de comunicații.

– *Ar putea fi?* Și dacă nu e?

Breanne se apropie de panoul cu tastatură de lângă poarta masivă și încuiată. Avu nevoie de câteva încercări înainte de a reuși să introducă o secvență potrivită pe care să o accepte poarta.

Ardo mai mult simți decât auzi. Uriașa poartă din terminalul principal al garnizoanei se înalță încet, gemând. Breanne își ridică arma, dar rămase pe loc. Ceilalți membri ai plutonului îi urmară exemplul.

– Mellish, Bernelli, pe poziții! Mișcați-vă!

Cei doi infanteriști ezitară doar o clipă, apoi înaintară iute, cu armele de asalt gaussiene ridicate. Fiecare ocupă o poziție de fiecare parte a terminalului întunecat, uitându-se prin cântărilor mitralierelor.

– Liber, doamnă locotenent! strigă Mellish cu o lipsă de convingere hotărâtă.

Ușa interioară a terminalului începu și ea să se deschidă scrâșnind. Masa ei se ridică încet, dezvăluind centrul complexului garnizoanei din spatele ei, scăldat în ruginiul tot mai închis al apusului de soare.

– Doamnă locotenent? întrebă Bernelli cu o undă de neliniște în glas.

– Stai pe loc, soldat! Breanne păși înainte, încercând să vadă dincolo de deschizătura îngustă. Acoperă-ne. Xiang, vii cu mine.

Breanne păși în terminal, urmată de soldat. Amândoi fură înghițiți pe loc de coridorul întunecat, contururile lor profilându-se pe roșul tot mai închis al curții complexului de dincolo. La fel de repede, cele două siluete reveniră la lumină, părăsind cotloanele terminalului.

– Toată lumea, mișcați-vă, strigă Breanne. Iute, soldați!

Ardo se uită încă o dată la Littlefield. Bătrânul veteran dădu din cap și înaintă repede împreună cu restul plutonului.

Spațiul liber de dincolo de terminal nu era decât un punct de adunare stabilit printre clădirile prea apropiate ale garnizoanei. Confederației îi plăcea să își țină bazele militare restrânse și eficiente: cu cât era mai mică zona, cu atât mai ușor era să distribui resursele și cu atât mai puțin teren aveai de apărat. Cel puțin, asta era doctrina însământată în toți comandanții. Rezultatul era, adesea, o amestecătură îngrămadită de structuri construite la o distanță destul de mare, încât vehiculele de sol să poată trece printre ele. Când avea personal complet, asta făcea ca orice garnizoană confederată să fie ca un mușuroi de furnici, coridoarele ei înguste fiind pline de infanteriști, personal auxiliar și de comandă, toți grăbiți să ajungă undeva.

Pășind șovăielnic afară din spațiul terminalului, Ardo observă încă o dată că Garnizoana Scenic fusese dispusă ca oricare altă bază în care servea el vreodată, cu o simplă deosebire foarte vizibilă.

Nu era nimeni acasă.

Terminalul intra în spațiul liber prin partea estică a zidului de apărare. Spațiul liber servise ca zonă de aterizare pentru navele de desant. Câteva clădiri se înghesuiau pe marginea acestuia. Un șir neregulat de depozite de provizii fusese construit într-un puzzle bine restrâns pe laturile nordică și sudică a careului. O pereche de turele de rachetă gemene se ridica deasupra lor în ambele părți. Capetele lor de lansare încă se roteau, în timp ce sistemele de detecție căutau automat. Spre vestul spațiului liber, chiar deasupra terminalului, se aflau cele trei unități ale garnizoanei pe care le părăsiseră atât de degajat în dimineața aceleiași zile. Un coridor lat chiar la sud ducea înapoi la masivul centru de comandă, al cărui vârf se putea vedea ridicându-se peste garnizoană. Părțile superioare ale centrului de producție și ale atelierului mecanic se zăreau ceva mai încolo. Două SCV-uri stăteau lângă o stivă de containere de provizii în partea de nord a careului. Totul era exact unde ar fi trebuit să fie.

– Mellish, dă un tur terminalului.

Glasul doamnei locotenent era calm și scăzut. Ardo obișnuia să vorbească la fel cailor de la ferma tatălui său pentru a-i liniști când erau agitați.

– Să închidem ușa. N-are rost să fim luați prin surprindere din spate.

– Da, mormăi cineva prin canalul de comunicații. Mai ales când avem o grămadă de chestii care să ne ia prin surprindere în fața noastră.

– Gata, Bernelli. Vocea Breannei rămase calmă, ca de gheață. Ai închis ușa aia, Mellish?

– Da, să trăiți. Terminal asigurat.

– Parcă toți s-ar fi ridicat și ar fi plecat, murmură Xiang.

– Da, aprobă Littlefield, dar uite: înțeleg că au lăsat barăcile de provizii și turelele – astea sunt toate construite aici – dar cazarma e mobilă. La naiba, chiar și centrul de comandă zboară singur pe platformele repulsoare. Toate sunt unități mobile și încă în stare bună, după cum arată. Dacă au evacuat, de ce nu au luat și utilajele?

– Toate sunt întrebări bune, dar nouă ne trebuie răspunsuri. Breanne se hotărâse. Să cercetăm zona. S-ar putea să fie oameni captivi răniți sau incapabili să comunice din alte motive. Ceva s-a întâmplat aici și peste oricine dați s-ar putea să fie cam neliniștit.

– *Asta așa-i!*

– Nu vă agitați și mai luați degetul de pe trăgaci, ați înțeles? Nu vreau să se apuce nimeni să ciuruiască oamenii noștri doar pentru că nu știm ce se întâmplă. Littlefield și Melnikov, voi stați cu mine. Cutter, ce mai face civila aia?

– Înțepe să-și revină, doamnă locotenent. Cutter o ținea acum pe femeie în brațe. Pe lângă insularul uriaș, ea părea micuță și fragilă. Vreți să o pun jos?

– Nu, e o stație de prim-ajutor în centrul de comandă. Breanne era frustrată. Nu prea mai avea ce să comande. Acționăm împreună. Începem cu garnizoana din nord și apoi...

– Doamnă locotenent, recepționez mișcare!

– Unde, Bernelli?

– Pare că e cam la cincizeci de metri la doi-șapte-opt grade.

– Ține-l centrul de comandă! Urmărește-o, Bernelli. Fiți atenți, soldați! Glasul lui Bernelli devenea tot mai ascutit în timp ce vorbea.

– Urmăresc... se mișcă spre sud.

– Suntem în spațiu deschis aici, doamnă locotenent, șuieră Littlefield. Breanne înțelese imediat.

– Înaintați! Ocupați poziții sub cazarma de la nord. Folosiți trenurile de aterizare pentru adăpost. Mișcați-vă!

Plutonul țâșni rapid prin careu. Ardo alerga pieziș lângă Littlefield, cei doi încă luptându-se cu cea cutie metalică între ei. Ardo se gândi în treacăt la barăcile de provizii aflate la câțiva metri distanță de el. Într-una dintre ele ar fi trebuit să se găsească o pușcă nou-nouță pentru el și o rezervă de muniții proaspătă. În schimb, iată-l cum se ghemuia, ascuns în puțul de aterizare al unei cazărmi mobile, neavând nimic cu care să se apere în afară de înjurături, scuipat și această cutie metalică

idioată, care, din punctul lui de vedere, ar fi putut rămâne în Oază, să devină parte a uriașului nor rotund care plutea spre est.

– Bernelli? Breanne vorbea încet, în ciuda faptului că armura de luptă păstra vorbele doar pe canalul de comunicații.

– Încă urmăresc, doamnă locotenent. Se mișcă rapid. Cincisprezece metri pe raza două sute. Păstrează o linie spre est.

– Vine pe drum, mormăi Littlefield.

– Tot cincisprezece metri. Ar trebui să pot să îl văd...

Ardo se ghemui și mai mult în spatele trenului de aterizare.

O singură siluetă, scaldată în lumina pe moarte a zilei, ieși împleticindu-se în careu.

– Oh, *la naiba!* scuipe Breanne.

Se ridică, deschizându-și vizeta armurii de luptă și țipând peste careu.

– Marcus, ce mama *naibii* faci?

Silueta se întoarse. Uniforma nu îi mai era călcată sau curată. Își pierduse pălăria obraznică, dezvăluind un cap cu păr ca de paie, care părea să iasă în toate direcțiile din proprie inițiativă. Cu toate acestea, Ardo îl recunoscuse drept tehnicianul care li se alăturase la plecarea din Scenic, doar cu o zi în urmă.

– Doamnă, oh! Sergentul Marcus Jans salută bășos. Bun-venit acasă, doamnă locotenent!

Breanne întoarse salutul lejer, apoi întrebă:

– Permiteți să intrăm în garnizoană?

– Uh, doamnă?

– Bănuiesc că tu ocupi acest post, sergent. Altfel, până acum ne-ar fi întâmpinat cineva.

– Oh. Jans părea zăpăcit. Da, doamnă, cred că eu sunt... în afară de dumneavoastră... acum, adică.

– Atunci raportez că plutonul meu s-a întors dintr-o misiune încărcată de glorie în numele Confederației. Glasul Breannei era obosit și nervii ei începeau să îi dea un ton amenințător.

Jans se uită pe lângă ea spre locul în care Ardo și camarazii lui se fereau.

- Adică infanteriștii care se ascund sub cazarmă?
- Cam asta a fost cu întoarcerea noastră glorioasă, tună Cutter.
- Da, zise Breanne printre dinți. Infanteriștii de sub cazarmă îți cer permisiunea să intre în garnizoana ta, sergent, iar apoi vreau să știu unde *naiba s-a dus garnizoana!*

Jans clipi când ultimele cuvinte ale Breannei părură să îl facă să se clatine pe călcâie.

- Dar... dar, doamnă locotenent... credeam că *dumneavoastră* mi-ați putea spune *mie!*

CAPITOLUL 12

ORAȘ FANTOMĂ

– DESPRE CE NAIBA VORBEȘTI, TINKER? BREANNE NU AVEA nici un chef să ghicească. Mânia din vocea ei ar fi putut să îl topească pe sergentul tehnician în bocancii lui scofâlciți.

– Păi, doamnă, doar s-au retras cu toții, băigui Marcus.

Murdăria de pe fața sergentului era brăzdată de dăre de transpirație care începeau să i se scurgă de la rădăcinile părului.

– Am crezut, dumneavoastră fiind în lanțul de comandă și toate cele, că trebuie să știți, asta-i tot.

Littlefield păși către Breanne și sergentul tehnician, trăgându-l pe Ardo mai aproape prin intermediul cutiei de metal care încă atârna între ei. Vorbi cu un glas scăzut, dar Ardo era prea aproape ca să evite să audă.

– Doamnă locotenent, se întunecă și nu avem unde să ne ascundem.

Privirea Breannei fusese fixată cu furie crescândă asupra lui Jans, dar vorbele lui Littlefield reușiră cumva să treacă de mânia ei. Dădu iute capul pe spate și păru să vadă pentru prima dată cerul peste zidurile întunecate ale garnizoanei.

– Probabil că nu avem mult timp, șopti Littlefield spre pământ, dar cuvintele îi erau adresate doamnei locotenent.

– Postul a fost abandonat, anunță brusc Breanne. Bănuiesc că e o greșală. O lămuresc eu. Între timp, Cutter...

– Da, să trăiți.

– E o stație de prim-ajutor în centrul de comandă. Du femeia acolo, leag-o de un prici și apoi întoarce-te. Littlefield, ia-l pe Melnikov și însoțiți-l pe Cutter. Pune-l pe Melnikov să stea cu ochii pe cutia de comori și pe femeie – dacă e în stare.

– O să se descurce, doamnă locotenent. Mă ocup eu de asta.

– Bine, vezi „să te ocupi” să primească o armă nouă și să îți iei și tu una dacă tot te apuci de asta. Buzele Breannei aproape că zâmbiră. Apoi vă întoarceți la mine. Trebuie să asigurăm un perimetru defensiv.

Cutter mârâi o dată și schimbă poziția femeii care încă gemea în brațele lui. Când vorbi, în glasul lui era dezamăgire.

– Nu o să fie prea mare distracție la noapte, doamnă locotenent. Tocmai i-am bombardat pe zergi de i-am făcut bucățele. Nu mai trebuie decât să chemăm autobuzul să ne ia. Războiul s-a terminat aici. Bărbatul mare scutură trist din cap. Nu, doamnă, nu o să mai fie deloc mare distracție la noapte.

Littlefield îi aruncă o privire Breannei, dar dacă el căuta vreo reacție, nu avu satisfacția de a găsi vreuna.

– V-ați primit ordinele. Doamna locotenent vorbi cu o răceală egală. Apoi se întoarse către sergentul tehnician. Cât despre tine, sergent Jans, tu stai cu mine. Am o grămadă de întrebări pentru tine și nu vreau să te pierzi înainte să îmi răspunzi la ele.

Noaptea cobora iute în timp ce se îndreptau spre infirmerie. Vântul bătea considerabil mai tare dinspre vest, gemând și tânguindu-se printre clădirile complexului militar al Confederației. Ardo se înfioră la auzul sunetelor. Clădirile părăsite păreau să se uite la el în timp ce mergea printre ele. Locul era prea liniștit pentru volumul uriaș de echipamente rămase aici. Oriunde se uita, era întâmpinat de imagini ale lucrurilor care se aflau la locurile lor, și totuși cumva greșite. Pământul de sub tălpile lui era bine bătătorit de șenilele și repulsoarele diferitelor vehicule care îl călcaseră. Lumini puternice ardeau încă în fiecare dintre modulele

pe lângă care trecea. O ușă de acces a unui depozit de provizii era deschisă, luminile din interiorul ei revărsându-se în stradă. Un încărcător SCV stătea înăuntru, forma lui vag umanoidă din metal și plastic pregătită să ridice un modul de transport. Operatorul lui, totuși, era de mult plecat, ca un spirit care își abandonase trupul fizic prin moarte. Oriunde se uita, se vedeau urmele bocancilor infanteriștilor care ar fi trebuit să meargă încă pe același sol, dar care lipseau, cumva. Acum existau aici doar ca fantome. Ardo nu era sigur dacă ar fi fost mai surprins atunci când ar fi văzut pe cineva sau de lanțul constant de situații în care *nu* vedea pe nimeni.

Drumul principal de acces cotea în spatele cazărmii sudice, curbându-se pe terenul plat către Centrul de Comandă uriaș. Clădirea era masivă, la fel de lată pe cât era de înaltă, sugerând prin forma generală un sferoid metalic aplatizat. În mod evident, fusese construită pentru funcționalitate, nu pentru estetică. Probabil că vreun proiectant tehnic confederat din departamentul de cercetare și dezvoltare avusese la un moment dat o legătură pasională cu acest model, dar era singurul care îl aprecia. Centrul de Comandă era tot ce trebuia. Uriașe gheare repulsoare de aterizare susțineau masa principală a structurii, picioarele lor de susținere groase dispărând în guri de protecție largi. Plăci albativă exterioare întăreau fuzelajul blindat. Deasupra acestora, la un nivel cu trei etaje mai înalt decât solul, o multitudine de turnuri de observație, antene, cupole de senzori și altă aparatură tehnică erau aranjate în ceea ce părea observatorului obișnuit a fi un haos total. Deasupra tuturor stătea Centrul Operativ, un bloc blindat cu ferestre pe toate părțile, care domina întreg complexul. Luminile străluceau puternic prin acele ferestre, dar nu era nici o mișcare în spatele lor, din câte putea vedea Ardo.

Rampa principală de acces la Centrul de Comandă fusese coborâtă, brațele hidraulice fiind complet extinse în fiecare parte. Cală de comandă principală era bine luminată, dar Ardo nu se putu împiedica să aibă impresia că intrau în gura unei uriașe fiare negre.

Strălucirea calei fu de ajutor totuși, odată ce intrară în ea. Cu cât mai puține umbre, cu atât mai bine. Cala principală se înălța deasupra lor prin două punți. La stânga și la dreapta lui, Ardo știa că Centrul de Comandă avea procesoare de gaz și de minereu, care erau inima ce susținea orice bază de comandă mobilă. Masa lor ocupa cea mai mare parte a spațiului intern al Centrului de Comandă.

Deasupra, înghesuită în spațiul dintre masivele procesoare, era cala de întreținere a SCV-urilor. „Întreținere” era un termen cam nepotrivit: fabricatoarele de la acel nivel puteau crea un SCV de la zero, folosind doar debitul procesorului de minerale. Câteva Vehicule de Construcție Spațială T-280 atârnav suspendate de rastelele lor de producție de deasupra. Se legănav încetișor. Ardo trebui să își readucă aminte că, probabil, sistemul de ventilație reușea să miște costumele.

Observă că enervanta lui durere de cap revenise. Littlefield continuă să înainteze către liftul de la capătul calei. Ardo ținu pasul cu el în timp ce ducea cutia metalică. Amândoi se întoarseră când pășiră pe platforma liftului. Cutter, încă ținând în brațe femeia, li se alătură, iar apoi Littlefield activă liftul.

În timp ce urcau, Ardo încercă să observe mai bine femeia. Încâlceala deasă a părului ei lung și murdar fu prima lui impresie. Fața îi era întoarsă de la el, spre pieptul lui Cutter. Purta salopeta nelipsită pentru un muncitor colonist, probabil o lucrătoare la proiectele ingineresti sau de recoltare de apă ale Oazei. Talpa unuia dintre bocancii ei era parțial ruptă de partea din piele. I se păru un lucru ciudat, având în vedere tot ce trebuie să li se fi întâmplat tovarășilor ei din acel oraș-avanpost.

Cel puțin, acum că orașul plutea într-un nor roșu strălucitor către est, nu mai trebuia să se ducă acolo să strângă morții.

Să strângă morții?

Expresia îi rămase în minte, dar nu îi putea alipi nici o semnificație. În plus, capul îl dureau prea mult ca să se mai gândească la asta. Mai bine să își vadă de sarcina actuală și să lase restul.

Liftul urcă iute în puțul de deasupra, apoi se opri la Nivelul 3. Cutter se întoarse cu femeia și o purtă pe coridorul îngust. Era o acțiune

grea, mai ales în uriașa armură de liliac de foc, dar Cutter reuși să o facă fără mari dificultăți. Părea să poarte armura ca pe o a doua piele.

– Să mergem, îl îndemnă Littlefield cu un ghiont în cutie care se transmise în coapsa lui Ardo. Acesta se desprinsese din gândurile lui și începu să înainteze pe coridor.

Infirmeria era bine înconjurată de restul Centrului de Comandă. Se afla aproape exact în centrul structurii. Aici nu se găseau tancuri de regenerare sau, de fapt, mai nimic din ce ar fi putut considera cetățenii Confederației ca fiind echipament standard pentru o unitate medicală. Infirmeria era mai mult o stație de prim-ajutor, un loc de oprire în călătoria unui infanterist rănit, care să îl țină destul de mult în viață pentru a putea ajunge la o îngrijire și facilități mai bune.

Câteva priciuri erau montate pe un perete. Cele mai multe dintre ele erau făcute ordonat și curat în stilul tradițional al infanteriștilor. Totuși, unul era răvășit, cearșaful căzându-i lejer pe podea.

Cutter intră în cameră, corpul lui uriaș părând să umple cea mai mare parte din ea. Găsi un prici în mijloc care părea să corespundă pretențiilor lui și puse jos femeia care gemea. Bărbatul mare reuși, în cele din urmă, să își ridice vizeta tocmai când Ardo și Littlefield intrau în cameră. Ardo vedea sudoarea revărsându-se pe fața smeadă a insularului.

– Asta n-a fost bine, pufni el.

Își desfăcu iute mânușile și își eliberă mâinile. În câteva clipe strângea legăturile patului în jurul brațelor, pieptului și picioarelor femeii fără cunoștință.

– Îmi trebuie mai mult exercițiu. Trebuie să lucrez mai mult.

Ardo surâse și scutură din cap. Cutter tocmai alergase câțiva kilometri cu acea femeie fie în spate, fie în brațe. Chiar și cu ajutorul costumului, aceasta era o performanță remarcabilă. Ardo zâmbea la gândul că pentru Cutter acesta era un semn de slăbiciune.

Littlefield îi făcu semn lui Ardo spre dreapta. Pe peretele opus priciurilor se afla un birou cu un scaun.

Littlefield se opri.

– Ca să vezi!

Ardo și Littlefield se opriă amândoi.

Biroul era curat și ordonat, în afară de o ceașcă de cafea parțial vărsată și un sandviș pe jumătate mâncat.

Cutter se uită și el o clipă, apoi își întinse mâna masivă și luă ceașca.

– Încă e caldă, spuse el, apoi bău cafeaua dintr-o singură înghițitură.

Ardo și Littlefield se holbau la el, uimiți.

– Îi mai trebuie zahăr, medită Cutter în timp ce strângea rămășițele sandvișului și începea să și le îndese în gură. Restul cuvintelor abia i se mai distingeau prin pâine. Mă duc afară. Dacă aveți nevoie de ceva, strigați. Sunt sigur că o să vină *cineva*.

Cutter își luă mânușile de luptă și păși afară din încăpere, ușa infirmeriei alunecând și închizându-se în urma lui.

Littlefield îi întoarse lui Ardo privirea uluită, apoi cei doi bărbați izbucniră într-un hohot de râs sănătos.

– Incredibil, suspină Ardo printre râsete.

– Nu, nu chiar, răspunse Littlefield bine-dispus. Nu-i chiar așa de rău după ce ajungi să îl cunoști.

Ardo se așeză în scaunul de la birou, lucru nu prea ușor de făcut în costumul de luptă.

– Îl știi?

– Sigur, zise Littlefield în timp ce se așeza pe marginea biroului. A servit sub mine o vreme. Stilurile noastre nu s-au potrivit prea bine. Cred că stilul meu nu s-a potrivit prea bine cu o mulțime de oameni.

Ardo nu găsi nimic de spus în tăcerea care urmă.

– Păi, continuă Littlefield uitându-se în altă parte, e o infirmerie drăguță, dar ești de serviciu. Serviciu de gardă, dacă stau să mă gândesc. Uite cutia – ce naiba o fi trebuind să fie – și nu cred că femeia o să îți dea bătaie de cap. Totuși, ține deschis canalul de comunicații și orice ai face, rămâi treaz! Mă duc să caut două mitraliere bune și munții noi. Breanne vrea să stabilească gărzile, apoi o să ne ocupăm de ceva haleală. Măntorc într-o clipă.

– Sigur, dom' sergent, dădu Ardo din cap. Nu conștientizase cât de obosit era până să se așeze. Am înțeles.

Littlefield zâmbi.

– Tot te mai deranjează capul?

Ardo dădu încetișor din cap, aprobator.

– Puțin.

– Cred că resocializarea trece, până la urmă. Și, hei, acum ești veteran. Ai ucis pentru prima dată și ai trăit să vorbești despre asta.

Zerglingul zvâcnea în fața lui. Un ochi negru și gol al fiarei se holba la el.

– Și Dumnezeu a spus: Lăsați apele să aducă din belșug creatura mișcătoare care are viață...

Ardo sesufoca.

Ardo se încruntă brusc și se uită în altă parte.

– Da, să trăiești.

Littlefield se încruntă puțin.

– O să fie bine, puștiule. Nu lipsesc mult.

Sergentul se ridică și merse hotărât către ușă. Aceasta îi făcu pe plac, alunecând din fața lui și apoi închizându-se după ce el trecu.

Ardo luă o gură mare de aer.

Nu avea nimic altceva de făcut decât să aștepte. Nu își putea închipui nimic mai groaznic decât să fie lăsat cu gândurile lui.

– Nu o să te părăsesc niciodată, îi spuse el. Grâul foșnea în jurul păturii pe care stăteau.

Se prăbușea în ochii ei albaștri strălucitori.

Auriu...

Ardo se ridică. Trebuia să își găsească ceva de făcut. Capul îi zvâcnea iar.

Femeia de pe prici nu părea să o ducă mai bine. Începea să se zbată amețită în legături, gemetele devenindu-i mai puternice.

Ardo se apucă să caute iute prin dulapurile de pe pereții infirmeriei. Udă un prosop în chiuveta din zid și se apropie de femeie.

- Ușurel, domniță, rosti Ardo pe un ton liniștitor. Nu-ți face nimeni rău.

Capul femeii se agită dintr-o parte în alta sub nimbul de păr încâlcit și murdar. Zbaterile ei deveneau mai puternice cu fiecare clipă.

- Hei... uite, domniță, trebuie să te liniștești. Suntem aici să te ajutăm. Nu mergea. Ardo o apucă pe femeie de umeri și o scutură. Încetează! Ascultă-mă!

Dintr-odată, femeia încetă să se mai zbată.

- Ești în siguranță acum, suspină Ardo când îi eliberă umerii. Ridică iar prosopul umed și încercă să dea deoparte părul care acoperea fața femeii. Ești în Garnizoana Confederației din Scenic. Nimeni nu o să...

Glasul i se pierdu

Auriu.

Clipi, apoi scutură din cap.

Femeia se holbă la el din prici.

Nimbul părului ei lung și strălucitor juca ușurel în adierea caldă și blândă care bătea peste lanurile de grâu.

Lacrimile se adunară pe neașteptate în ochii lui Ardo.

- Melani? Melani! Tu ești! Doamne, e un miracol! Un miracol!

Copleșit, Ardo apucă drăgăstos capul femeii în palme.

Își apropie buzele de ale ei.

Femeia țipă.

CAPITOLUL 13

MERDITH

ARDO SĂRI ÎN SPATE, CA LOVIT DE UN ȘOC ELECTRIC. CAPUL îi bubuia.

– Melani! Te rog, încetează! Eu sunt!

Femeia țipă iar, cu ochii măriți de frică.

Ardo ridică mâinile, încercând să o liniștească. Ochii îl înțepau, umplându-se de lacrimi. Capul îi zvâcnea, aproape orbindu-l și el.

– Te rog! Nu-ți fac rău. Ești zăpăcită... Și... rănită. A trecut atât de mult, eu...

– *Lasă-mă, nenorocitul!* Dinții femeii clănțăneau în timp cese lupta să își controleze frica. Unde naiba sunt?

– Ești la infirmeria de la... uh... de la... Ardo se strâmbă din cauza durerii care îi explodă în craniu. Îi era greu să gândească. De la Garnizoana Scenic... de pe Mar Sara. Este un avanpost al Confederației...

Ea se zbătu iar în legături, zgâlțâind cadrul metalic al priciului montat în perete. Cutter își făcuse bine treaba. În câteva clipe, epuizată, zăcea pe spate gâfâind.

– Te rog, Melani. Ardo clipi pentru a-și stăvili lacrimile. Se luptă cu legăturile mânușilor lui, încercând cu disperare să le scoată în timp ce vorbea. Dacă ai ști cât de mult am visat la asta... ce dor mi-a fost de tine. Ți-am văzut fața de mii de ori în mulțime...

Ea se întoarce cu fața la el, clipind încă, luptându-se să rămână conștientă.

– Aceasta este o bază confederată?

– Da! Cu o expresie îndurerată, Ardo păși spre ea. Oh, Melani, dacă ai ști ce rău îmi pare...

Femeia strigă la el din toți rărunchii.

– Dacă mai faci un pas, nenorocitul, te omor!

Ardo se opri, înghețat, incapabil să înainteze sau să se retragă. Durerea tunătoare din cap îl copleși. Scoase un singur țipăt sugrumat și se prăbuși la podea, scâncind incontrolabil. Amintirile se revărsară și îi învăluiră mintea. Câmpuri aurii. Păr auriu. Țipete și sânge stacojiu.

Trecu ceva timp până îi auzi iar glasul, vorbindu-i încet acum.

– Hei, soldățelule, e în regulă. Liniștește-te, o să fie bine.

Ardo se uită prin pâcla de lacrimi.

– Ia-o încet, da? Vorbim... doar vorbim... da? Te ajut să fie mai bine. Ne-am înțeles?

Ardo dădu încetișor din cap. Era istovit, șezând inofensiv în costumul lui de luptă pe podeaua infirmeriei, cu spatele sprijinit de birou.

– E bine. Vocea femeii era calmă și atentă, ca și cum ar fi convins un sinucigaș să se depărteze de marginea stâncii. Tu stai acolo și o să vorbim un minut să lămurim asta, da?

Ardo dădu iar șovăielnic din cap.

– Pe mine mă cheamă Merdith. Pe tine?

Ardo inspiră suspinând.

– Uită-te la mine.

Ardo nu știa dacă avea putere să o facă.

– Oh, Melani...

– Uită-te la mine, spuse Merdith cu ceva mai multă forță.

Ardo ridică privirea.

– Uită-te cu atenție la mine. Merdith stătea nemișcată, ațintindu-și ochii ei negri asupra feței lui Ardo. Uită-te la părul meu... uită-te la el. Țsta e părul lui, hm, Melani?

Ardo se chinuie să se concentreze.

– Uită-te la el... privește-l. Țsta e părul lui Melani?

Părul era diferit. Era în mod evident mult mai întunecat, chiar și fără murdărie. Părul lui Melani era atât de minunat de frumos și...

– Ochii mei, ordonă iar Merdith. Țștia sunt ochii lui Melani?

Ardo își mută privirea în ochii întunecați, aproape negri, ai femeii. Erau ca bazine adânci într-o peșteră. Ochii lui Melani erau de un albastru atât de strălucitor...

Ardo se uită în altă parte.

– Nu... nu sunt ochii lui Melani.

– Salut. Mă cheamă Merdith, încercă femeia încetișor încă o dată. Pe tine cum te cheamă?

– Ardo... Ardo Meln... soldat Ardo Melnikov, doamnă. Ardo tot nu se putea uita la femeia de pe prici. Eu... îmi pare foarte rău, doamnă. Nu știu ce s-a întâmplat cu mine. Vă rog... să îmi acceptați scuzele.

– Nu-i nimic, soldat, nu s-a întâmplat nimic rău. Merdith se uită la tavan, gândindu-se înainte de a vorbi. Ești un resoc, nu?

– Doamnă? Zvâcnetul din capul lui Ardo plecase pentru o clipă, dar revenea cu hotărâre.

– Un resoc – resocializare neurală – antrenament prin suprapunerea amintirilor, da?

– Da... cred că asta mă face un „re-șoc” sau cum i-ai zis. Dintr-odată, Ardo era iar foarte obosit. Uite, doamnă, am spus că îmi pare rău pentru ce am făcut și am vorbit serios. Acum... păi, poate ar fi mai bine dacă nu am mai vorbi.

Își adună mânușile de luptă și se ridică de pe podea. Tot nu reușea să o privească iar. Trecu în cealaltă parte a biroului, încercând din răspuțeri să fie singur.

Dar nu era niciodată singur, mai ales acum. Fantomele din minte continuau să îl chinuie. Ideea de a sta și a-l aștepta pe Littlefield să revină era un chin. Avea nevoie de altceva la care să se gândească, altceva care să îi ocupe mintea decât gândurile negre fără rost care erau întotdeauna doar la o clipă distanță de a-l copleși.

Cutia metalică se afla în fața lui.

Comoara care aproape îi adusese moartea – care deja îi omorâse pe alții.

Iată o ghicitoare cu care să își ocupe mintea. Cutia avea două mânere de fiecare parte. Ceea ce părea să fie partea de sus era ținută de șase mecanisme cu zăvor separate. Nu erau încuiate – ceea ce i se părea lui Ardo o invitație destul de rezonabilă să le deschidă.

Se întinse și desfăcu primul zăvor.

– Eu, hm, n-aș face asta în locul tău.

Ardo ridică privirea. Merdith încă era legată de prici. Vorbea cu Ardo, dar ochii îi erau ațintiți asupra cutiei.

– De ce nu? întrebă Ardo pe un ton sec.

– Păi... s-ar putea să nu vrei să știi ce e înăuntru.

Ardo pufni, apoi deschise al doilea zăvor.

Merdith tresări vizibil.

–Vorbesc serios, soldățulule.

– Sigur că da, oftă Ardo, deschizând nepăsător al treilea zăvor.

Glasul lui Merdith căpătă ușor mai multă ascuțime și hotărâre.

– Există o veche legendă de pe pământ despre o femeie pe nume Pandora. Ai auzit-o vreodată, soldățulule?

– Da, răspunse Ardo enervat. Al patrulea zăvor îi dădea de furcă. Părea să se fi blocat. Nu suntem toți prostovani în colonii. Am studiat mitologia la școală.

Ardo mârâi și al patrulea zăvor se desfăcu.

– Acolo ai cunoscut-o? întrebă iute Merdith. Acolo ai cunoscut-o pe Melani?

Ardo se opri.

– Despre ce *naiba* vorbești, doamnă?

– Melani, te întreb despre Melani. Meredith își umezi buzele neliniștită. Eu doar... doar voiam să știu unde ai cunoscut-o, atâta tot.

– Uite, hm...

– Meredith. Eu sunt Meredith.

– Da. Uite, Meredith, asta a fost de mult pe o planetă de care probabil nici nu ai auzit și de care probabil nici nu ți-ar fi păsat chiar dacă ai fi auzit. Ardo clătină din cap, căutând următorul zăvor. Chiar nu mai contează.

– Ce s-a întâmplat acolo? insistă Meredith. Ce s-a întâmplat cu Melani?

O durere ascuțită explodează în spatele ochiului drept al lui Ardo. Tresări.

– Spune-mi... spune-mi ce s-a întâmplat cu ea.

O văzu în spatele lui. Zergii atacau cu furie acum. Nava de desant le fura prada. Ardo era îngrozit de cât de repede fusese despărțită în două marea masă de oameni – secerată ca grâul sângeriu de pe ogor. Zergii erau deja aproape lângă Melani.

Ardo se înfioră.

– Nu contează... N-ar trebui să întrebi...

– Vreau să știu, insistă ea. Ce îți aduci aminte, soldățelule? Ce vezi în minte?

Erau deja aproape lângă Melani.

Ardo se luptă și lovi. Țipă.

Trei hidralisc o înhățară pe Melani deodată, târând-o în spate din marginea mulțimii.

– Ce vezi?

– Lasă-mă în pace!

– Te rog, Ardo! plângea ea. Nu mă lăsa singură!

Gloata înnebunită îl împinse mai departe în navă.

Meredith îl îndemnă iar.

– Spune-mi!

– *E moartă, bine?* tună Ardo. E moartă! Zergii ne-au atacat aşezarea. Confederaţia a venit să ne evacueze şi eu am încercat să o salvez, dar am dat greş, da? Am încercat... am încercat să o bag în nava de desant, dar mulţimea era între noi... Şi eu... Şi eu n-am putut... chiar n-am putut...

Vocea lui Ardo se pierdu. Spre surprinderea lui, îşi văzu propria tristeţe oglindită în ochii lui Merdith.

– Oh, soldăţelule, rosti ea încetişor. Asta ţi-au spus? Asta crezi tu?

Canalul de comunicaţii îi piui în cască, sunetul auzindu-se în cameră. Undeva în mintea lui, Ardo îl recunoscuse, dar nu putu face nimic să răspundă.

– Îmi pare atât de rău pentru tine, soldăţelule.

Canalul de comunicaţii sună încă o dată. Ce încerca să-i spună femeia?

Canalul de comunicaţii sună pentru a treia oară.

– Ai de gând să răspunzi? întrebă Merdith.

Ardo se scutură de gândurile neclare şi comută canalul pe comunicaţii deschise.

– Aici Melnikov.

– *Aici Littlefield. Eşti bine, fiule?*

Merdith continua să îl privească pe Ardo. Infanteristul devenise mai mult decât bănuitor în privinţa femeii. Păşi înapoi în spatele biroului, sperând ca femeia să fie prea departe pentru a putea trage cu urechea la canalul de comunicaţii.

– Da, domnule sergent, suntem bine aici.

– Suntem, nu? *Ei, am găsit pentru noi două Impaler C-14 foarte noi şi foarte curate. Vin imediat la tine. Care este starea prizonierei noastre?*

– E vorbăreaţă, răspunse Ardo atrăgând un zâmbet ironic din partea femeii.

– *Păi, să sperăm că rămâne așa. Doamna locotenent vrea să-i fie aduse atât cutia, cât şi civila în camera operativă de îndată ce ne întâlnim. Acum sunt la intrarea în Centrul de Comandă. Littlefield, terminat.*

Ardo trecu încă o dată canalul de comunicații în standby și începu iute să închidă zăvoarele cutiei.

– Sper că vom mai avea ocazia să stăm de vorbă, soldățulule. Vorbele lui Merdith erau mieroase. Știu ceva ce ar trebui să ți se spună despre soarta lui Melani.

– N-ai de unde să știi nimic.

– Dar știu.

– Cum ar fi?

– Că e o minciună, soldățulule. Totul e o minciună.

CAPITOLUL 14

REZULTATE SLABE

– HEI, MELNIKOV, DOAMNA LOCOTENENT VREA SĂ FIM LA camera operativă în... Melnikov, ai pățit ceva?

Ardo abia dacă îl observase pe Littlefield intrând pe ușă. Încă se uita fix la Merdith, mijind ochii.

– Ce-ai spus?

Littlefield crezu că vorbele lui Ardo îi erau adresate.

– Am zis că doamna locotenent vrea să fim în camera operativă. Ce n-ai înțeles?

Sergentul îi aruncă lui Ardo o nouă mitralieră gaussiană C-14. Era încurajator să îi simtă greutatea în mână. Fără să gândească, Ardo verifică piedica, observă numărul gloanțelor de pe încărcător și armă carabina. Era bine să facă ceva fără să gândească.

– Cum se simte femeia? Sergentul își așează cu grijă noua armă pe cutia metalică, apoi merse iute la priciul de care Merdith rămăsese prinsă. Oh, văd că te-ai trezit, doamnă. Cum te simți?

– Legată, răspunse sec Merdith.

Littlefield râse pentru sine în timp ce îi verifica dilatarea pupilelor.

– Ei, văd că nu ți-ai pierdut umorul. Ai ceva rupt? Vreo încheietură sucită?

– Sunt transportabilă, răspunse Merdith.

– Da, dar fac pariu că ești greu de mișcat, chicoti Littlefield în timp ce se lăsa pe spate. În regulă, domniță, acum o să te dezleg. Doamna

locotenent vrea să schimbe câteva vorbe cu tine. N-ai de ce să-ți faci griji – tocmai te-am scos dintr-un loc urât și asta e rutina, înțelegi?

Merdith dădu aprobator din cap.

– Deci nu o să-mi dai bătaie de cap, da?

– Și dacă aș face-o? pufni Merdith.

– Păi, amândoi avem puști foarte mari, doamnă.

– Așa zic toți, râse la rîndul ei Merdith. Nu o să fac probleme, sergent, și vreau foarte mult să vorbesc cu doamna locotenent. O să fiu politicoasă.

– Asta voiam să aud, zise Littlefield pe un ton plăcut, în timp ce începea să desfacă legăturile priciului. Sunt sigur că vom fi cu toții foarte buni prieteni de îndată ce o să lămurim câteva chestii. Nu-i așa, Melnikov?

– Să trăiți, da, să trăiți, răspunse Ardo automat. Undeva în adâncurile creierului său, nu era așa de sigur.

Littlefield termină de desfăcut ultima legătură de la gleznă și apoi făcu un pas mare în spate.

– Speriat? spuse Merdith când se ridică în capul oaselor.

– Precaut, doamnă, răspunse Littlefield, întinzându-se în spatele său și luându-și arma. Doar precaut.

– Și cuțitul comorii, cum rămâne cu el? Lui Ardo, vocea lui Merdith îi sună degajată într-un mod foarte studiat și periculos. Vine și el cu noi?

– De ce te interesează asta? Littlefield miji ochii.

– Am grijă de cutiuța asta de ceva vreme. Să spunem că am devenit cam apropiate.

Merdith se lăsă să alunece de pe marginea priciului, încercând cu grijă să stea în picioare. Totuși, piciorul stâng i se îndoi într-un fel greșit și fu nevoită să se prindă pentru a nu cădea.

– Sunteți rănită, doamnă? întrebă Littlefield.

– Doar în mândrie. Merdith își ridică talpa pentru a cerceta bocancul distrus. Și asta era perechea mea favorită. Ei, cum obișnuia mama să

spună, „Descurcă-te sau stai fără”. Crezi că putem găsi niște bandă adezivă pe undeva pe aici, dom’ sergent?

– Bandă adezivă? Littlefield râse. Nu-i cam demodat?

– Întreabă un inginer, zise Merdith în timp ce șchiopăta spre ușa infirmeriei. Poți să repara orice cu bandă adezivă.

Sala operativă se afla chiar în vârful Centrului de Comandă. Marele Proiectant – oricine era el – hotărâse să o facă sub forma unei cutii mari cu blindaj în pantă și un inel de ferestre din transoțel care înconjura întreaga cameră. Un ofițer putea vedea în toate direcțiile prin acele ferestre mergând pe o platformă înălțată care înconjura camera pe toate cele patru laturi.

Totuși, punctul principal al sălii operative era podiumul de comandă, o platformă circulară înălțată aflată în centrul încăperii. De aici, echipa de comandă principală putea monitoriza activitățile nu doar prin ferestre, ci și de la diferitele stații din camera operativă.

Consolele de comandă erau situate pe partea de dedesubt a pasarelei, dar și pe podiumul de comandă. Acestea puteau monitoriza aproape orice aspect al operațiunilor pe care o bază de la distanță a Confederației le-ar fi putut îndeplini. Rareori erau folosite toate odată. Le erau îndepărtate husele pentru transport doar atunci când necesitățile misiunii bazei o cereau. Se spunea că îți puteai da destul de bine seama ce sarcină primise o bază doar știind care console fuseseră descoperite.

Când platforma liftului îi aduse pe Ardo, Merdith și Littlefield în sala operativă, Ardo fu surprins de numărul de console încă acoperite de husele de transport. Nu fusese în Scenic destul de mult pentru a se uita ceva mai mult la bază – doar la cazarmă, de fapt, înainte de a fi trimis în misiunea de dimineață. Când ieși din lift împreună cu Littlefield, o privire rapidă aruncată în jur îi spuse că baza nu însemna mai nimic în plus în afară de cazarmă. O consolă de fabrică era deschisă împreună cu cea de atelier de lângă ea. Se părea că puteau face chestii simple aici,

dar nimic mai mult. O singură stație de aprovizionare era și ea descoperită. El era mai interesat de ce lipsea: acele console care erau încă acoperite și nefolosite. Armament, Inginerie și sprijin la Tribord erau încă închise. Mai important, controlul rafinăriei rămăsese închis, ceea ce însemna că nu aveau nici un mijloc de a-și produce gazul care să alimenteze orice echipament mai mare. Nu se puteau baza decât pe ce mai rămăsese în depozitele de provizii. Cel puțin, exista o consolă pentru care se bucura că era încă închisă: se părea că aici nu exista nici o Academie.

Nu prea ai cu ce să lucrezi, se gândi Ardo. De ce mai e baza asta aici? se întreabă el.

Doamna locotenent Breanne stătea cocoșată peste masa de comandă de pe podium. Cutter era în apropiere, atent la instrucțiunile Breannei, în timp ce ea arăta la ecranul de suprafață de pe masă.

– Gardul de apărare se întinde doar trei sferturi în jurul bazei. Se termină aici... Și aici... – Breanne arată iar la ecran – în vârful acestui versant de stâncă. E o coborâre de cam zece metri drept în jos și apoi încă șase metri de țărână și piatră desprinsă până la baza râpei. Versantul e de gresie – o chestie destul de alunecoasă chiar și pentru zergi. Râpa se varsă în Bazin, cea mai mare parte a lui fiind acum reziduuri nucleare. Nu mă aștept să vină din direcția asta, dar nici nu vreau să fiu luată prin surprindere de ei.

– Doamnă locotenent? rosti Littlefield.

Breanne nu își luă privirea de la ecran când vorbi.

– Da, mulțumesc, sergent. Cutter, mergi la zidul de apărare. Pune-i pe Xiang și pe Mellish să arunce o privire la turnurile defensive să se asigure că funcționează, apoi stabilește garda cum am discutat.

– Cum doriți, doamnă locotenent, răspunse Cutter cu un salut bățos.

Sări de pe podium, costumul lui greu de liliac de foc făcând plăcile podelei să sune la impact. Fața lată se desfăcu într-un zâmbet uriaș când o văzu pe Merdith.

– Ei, prințesă! Mă bucur să te văd cu ochii deschiși!

– Sunt flatată, desigur, căscă Merdith.

– Hei, ar trebui. Nu orice femeie are parte să fie salvată de Fetu Koura-Abi! Giganticul insular se pocni în platoșa costumului de liliac de foc, apoi tună cât de suav reuși. Nu trebuie să îmi mulțumești acum. Sunt sigur că o să găsești un fel mai bun de a-mi mulțumi mai târziu!

Merdith bătu din pleoape la adresa lui într-un mod exagerat.

– Vai, mulțumesc că m-ai adus aici, infanterist mare și puternic!

Sarcasmul era complet irosit pe Cutter.

– Hihi. Caută-mă mai târziu și o să mă ocup de tine mai bine decât ai avut parte vreodată.

Cutter păși țațoș spre lift, nebăgând deloc de seamă ochii dați peste cap și fața acră a lui Merdith.

Totuși, acestea nu fură ignorate de doamna locotenent Breanne, care acum stătea cu fața la ei pe podium, cu brațele încrucișate. Părul ei tăiat scurt părea să se zburlească de unul singur.

– Sunt locotenent L.Z. Breanne din corpul de infanterie al Confederației. Iar tu cine ești?

Merdith o privi cu atenție pe doamna locotenent, măsurând-o din priviri.

– Eu sunt Merdith Jernic. Sunt... bine, am fost... inginer la Stația Oaza.

– Inginer?

– Da, asta am spus.

– Și ce construiai?

– Puțuri termale și sisteme de condensare pentru provizia de apă.

– Înțeleg. Doamna locotenent Breanne coborî de pe podium, cu brațele încă încrucișate pe piept. Și ai fost găsită deținând această cutie.

– Păi... nu știu, răspunse calm Merdith. Eram inconștientă în acel moment.

Breanne chicoti amenințător.

– Ce convenabil pentru tine.

– Păi, doamnă, dacă ești pe punctul de a fi mâncată de zergî, eu recomand cu tărie să fii inconștientă mai întâi.

Breanne își aținti ochii în cei ai lui Merdith.

– Știi ce este în cutie?

Merdith șovăi o clipă, apoi răspunse.

– Dar dumneavoastră?

Breanne zâmbi subțire, apoi merse direct la locul în care Littlefield și Ardo încă țineau cutia metalică între ei.

– Să aflăm.

– Stai, zise încetișor Merdith.

Breanne deschise două dintre zăvoare dintr-o mișcare rapidă.

– Așteaptă, rosti Merdith mai insistent.

Doamna locotenent își întoarse ochii de gheață către Merdith.

– Ai ceva de spus.

Merdith își umezi buzele.

Breanne făcu doi pași iuți, fața ei ascuțită ajungând dintr-odată la câțiva centimetri de ai civilei.

– Ce-ai așa de important în cutia asta?

Merdith își feri privirea.

Glasul Breannei era profund și amenințător.

– Domnișă, am avut o zi foarte lungă și nu am de gând să o lungesc și mai mult. Corpul de Comandă al Infanteriei Confederației ne-a trimis aici pe mine și pe oamenii mei să recuperăm cutia asta afurisită... Și eu nu pun întrebări. M-au aruncat în mijlocul unei planete uitate de Dumnezeu din coloniile îndepărtate... Și eu nu pun întrebări. Acum, după ce am luat nenorocirea asta, am fost lăsată de izbeliște, nava de evacuare m-a părăsit, un dispozitiv nuclear tactic a fost aruncat în urma mea neanunțat...

Neanunțat? se gândi Ardo. Doamna locotenent nu a fost nici măcar avertizată de venirea lui?

–... jumătate din plutonul meu este distrus în timp ce își mișcă fundul din mizeria asta, doar ca să descopăr că baza mea de destinație este, dintr-odată, un oraș fantomă... iar acum, acum, în cele din urmă, am niște întrebări de pus. Și tu îmi vei răspunde la ele.

Ochii lui Merdith sclipiră de mânie.

- Ce este în această cutie?

- Este dovada.

- Dovada a ce?

- Dovada că zergii au fost aduși pe Mar Sara de Confederație, sări Merdith. Dovada că această Confederație dezvoltă o armă îngrozitoare, capabilă să distrugă populația civilă de pe întregi planete.

Breanne scoase un mârâit de neîncredere și se întoarse la cutie. Încă o dată, începu să deschidă zăvoarele.

- Deci acum apari cu o cutie plină de hârtii și documente și alte astfel de „dovezi” și te aștepti ca eu să cred...

- Te rog, stai! strigă Merdith.

Breanne își scoase arma de la șold dintr-o singură mișcare rapidă, ridicându-i țeava între sprâncenele lui Merdith.

- De ce aș face-o?

- Pentru că, rosti încetișor Merdith, cu glasul la fel de liniștit pe cât îi erau ochii ațintiți asupra pistolului doamnei locotenent, această cutie conține dispozitivul care i-a chemat pe zergi aici. Dacă o deschizi, îl activezi și fiecare zergling, mutalisc sau hidralisc de pe o rază de zece mii de kilometri față de această clădire va face tot ce îi stă în puteri să intre exact în camera asta.

- Ești nebună, murmură Breanne.

- Nu, doamnă, replică Merdith, cu glas potolit. Cu tot respectul, cred că îi descrieți pe cei care ar construi așa ceva.

Ardo își ținu respirația. Se simțea aproape desprins în timp ce urmărea schimbul de replici care avea loc la mai puțin de un metru în fața lui.

Pistolul Breannei rămase pe loc.

- Ai furat acest... acest dispozitiv?

- Nu, doamnă, cum v-am spus: sunt inginer. Niște membri ai Fiilor lui Korhal mi l-au adus pentru examinare.

- Fiii lui Korhal? Littlefield își înclină capul cu scepticism. Cine naiba sunt „Fiii lui Korhal”?

- La naiba să fiu dacă știu, pufni Breanne. Probabil niște scandalagii locali. Korhal este o planetă dintre lumile centrale ale Confederației, care s-a revoltat cu ceva timp în urmă. Cred că ultima dată când am auzit ceva de ea se afla sub carantină. Am văzut o grămadă din astea în ultima vreme - grupuri rebele mici și izolate care încearcă să submineze integritatea Confederației.

- Ne dezvoltăm, pufni cu mândrie Merdith. S-ar putea să fim mici acum, dar suflet cu suflet, casă după casă, planetă cu planetă amenințăm această așa-numită Confederație.

- Teroriști, se răsti Breanne.

- Revoluționari, replică Merdith.

- Mormoloci cu iluzii de mărire, pufni Breanne. Deci acești teroriști ți-au adus cutia...

Glasul Breannei se reduce la o șoaptă.

- Și tu ai deschis-o... nu?

Merdith continua să privească țeava pistolului, dar rămase tăcută. Breanne își coborî arma și o băgă în toc.

- Merdith Jernic, te pun sub custodie în așteptarea unei investigații privind furt din avutul Confederației.

Merdith zâmbi pentru sine și scutură din cap. Lui Ardo i se părea ridicol să o aresteze pe femeie, dar se părea că Breanne făcea întotdeauna lucrurile ca la carte, indiferent de cât de ilogice ar fi putut fi.

- Voi cerceta afirmațiile tale și, dacă se descoperă a fi substanțial adevărate, vei fi eliberată. Înțelege?

Merdith dădu aprobator din cap, scoțând un chicot.

- Littlefield, lasă „dovada” aici cu mine și escortează această femeie în cazarmă pentru a primi ceva de mâncare. Adu-o înapoi într-o oră.

- Cer permisiunea să vorbesc, doamnă, rosti Ardo.

- Ai ceva de adăugat, soldat?

Ochii de gheață, ca oțelul, se rotiră spre Ardo, făcându-l să se simtă foarte neplăcut.

- Da, să trăiți. Preiau eu sarcina, doamnă. Mi-ar prinde și mie bine niște mâncare și l-aș putea elibera pe sergent pentru sarcini mai presante.

- Te oferi voluntar, soldat?

- Da, să trăiți... dacă nu vă deranjează.

Breanne ridică din umeri.

- Ești invitatul meu. Littlefield, găsește-l pe sergentul ăla tehnic, Jans, și adu-l aici. Să vedem dacă putem rezolva ghicitoarea asta. Și, Melnikov...

- Da, să trăiți?

- Adu-o înapoi într-o oră, sublinie doamna locotenent. Nu mă interesează cât de obosită e, dar nu o pierde.

- Da, să trăiți.

Ardo o luă pe Merdith de braț și o îndrumă spre lift. Poate doamna locotenent nu mai avea întrebări, dar Ardo avea o grămadă ale lui și nici nu se gândea să o piardă pe Merdith acum.

CAPITOLUL 15

OCHIUL MINȚII

LA ÎNDEMNUL LUI, ARDO ȘI MERDITH COBORĂRĂ RAMPA principală a Centrului de Comandă și se îndreptară spre cea mai apropiată intrare în cazarmă, la stânga lor. Vântul urla dinspre vest, agitând țărâna uscată din complex. Vârtejurile de praf șopteau și gemeau printre clădiri. Ardo, încă în costumul de luptă, era parțial neafectat de vijelie. Femeia de lângă el era expusă, totuși, fenomenelor naturii. Cu brațul drept ținea pe față reverul salopetei ei de muncitor, cel stâng fiind încă bine ținut de infanterist.

Ardo era grăbit să o ducă înăuntru nu din cauza faptului că era ea expusă la vreme nefavorabilă.

Trecură printre trenurile de aterizare și platformele repulsoare ale cazărmii din stânga. O coloană de lumină aurie se revărsa de pe rampa de acces, făcând-o mai ușor de găsit.

Iubea cazarma, îi veni lui brusc în minte, dar se întrebă de ce întotdeauna îl făcea să simtă o greutate în stomac. Totuși, nu pierdu vremea să se gândească la asta; și așa avea prea multe la care să se gândească. Încă strângând cu fermitate mâna lui Merdith, urcă rampa împreună cu ea și intră în camera de desfășurare.

Aceasta era unul dintre cele mai mari spații dintr-un dispozitiv foarte înghesuit. Se afla la capătul rampei și era folosită de infanteriști pentru echipare. Peste tot în jurul lui erau stelaje de arme și de

echipament. Cele mai multe erau ordonate și încuiate, deși câteva dulăpioare erau deschise. Un set de întreținere se afla pe podea în fața lor. Cineva care se părea că lucra la un costum de luptă îl lăsase acolo.

Întreg locul fusese abandonat pe fugă, din câte se vedea. Mai multe întrebări. Îl făceau să-l doară capul, dar credea că avea unele dintre răspunsuri, practic, la îndemână.

– Ești bine, doamnă? întrebă Ardo degajat. Vântul bate cam tare în seara asta.

Merdith tuși de câteva ori în timp ce se scutura de praf cu mâna liberă.

– Vântul bate cam tare în *fiecare* seară, soldățelule. Aici suntem crescuți cu nisip. Nu ne deranjează. Oftă, apoi se strâmbă, uitându-se la Ardo prin vizeta lui. Ia zi, dacă promit să nu fug, crezi că poți să-mi dai drumul la braț?

Ardo clipi și îi dădu drumul.

– Oh, hm, da, doamnă. N-ai face nimic prostesc, nu?

– Promit că n-o să dansez cu nimeni altcineva toată seara. Zâmbi, apoi se uită o clipă în jur. Mai multe ieșiri din camera de lansare duceau mai departe în cazarmă. Deci, de unde-i cumperi unei fete o cană de cafea pe aici?

– Trapa din dreapta, arătă Ardo cu țeava mitralierei C-14 Impaler. Tu prima... insist.

Merdith își arcui sprâncenele și surâse relaxat. Ardo îi zâmbi și el, deschizându-și vizeta costumului de luptă cu mâna liberă. Merdith dădu aprobator din cap și înaintă. Ușa grea cu presiune se deschise ușor.

Coridorul de dincolo de ea era slab iluminat. De o parte și de alta a lui erau tuburi mari, transparente. Fiecare părea să fie plin cu un lichid verde-albăstrui care circula constant. Deasupra fiecărui tub, monitoarele arătau că erau pregătite. Fiecare avea panoul lui de control separat, iar la capătul coridorului din stânga unei alte uși cu presiune se afla o cabină de control înălțată.

– Pe zei, rosti Merdith aproape cu respect. Astea sunt camere de resocializare neurală, nu? Prin chestiile astea vă trec pe voi.

– Mergi mai departe, spuse Ardo. În partea cealaltă.

– Ce e? Ai pățit ceva?

– Doar mergi mai departe, se răsti Ardo.

– Nu-ți place locul ăsta, nu? Ți-e teamă de el. Simt asta.

– Doamnă, am zis să *mergi*!

Merdith se crispă la strigătul lui și păși iute spre ușa din capătul opus.

– Mergi la dreapta, ordonă Ardo. Se simțea ușor amețit. Iubea resocializarea... ura resocializarea... abia aștepta resocializarea... mai degrabă s-ar fi împușcat decât să facă iar resocializare.

Merdith deschise repede ușa și intră în coridorul puternic luminat spre care aceasta dădea, cu Ardo prea aproape pe urmele ei. Trecură pe lângă dormitorul cazărzii, care includea și priciul unde Ardo își depozitase echipamentul mai devreme și intrară prin ultima ușă, care ducea la popotă.

Era o încăpere înghesuită, dar eficientă. Orice se întâmplase și luase personalul bazei se părea că nu avusese loc în timpul orei de masă a cuiva. Compartimentul era neatins. Ardo era bucuros că nimeni nu lăsase nimic în urmă. Se plictisise de lucrurile care arătau tot timpul că locul fusese ocupat din plin cu doar câteva ore înainte și că acum era complet părăsit.

– Drăguț loc aveți aici, remarcă Merdith degajat. Steril, dar drăguț.

– Dozatoarele de hrană sunt în spate, lângă perete, spuse Ardo îndemnând-o iar cu arma. Nu sunt greu de folosit. Doar...

– Mă descurc într-o bucătărie, soldățelule. Merdith păși către grupul de dozatoare de hrană și de băuturi. Vrei ceva? O ceașcă de cafea?

– Nu doamnă. Nu beau cafea.

Merdith scoase o cană din dozator și începu să o umple.

– Zău? Interesant. Știai că atunci când primele colonii au fost exilate de pe Pământ, cafeaua era unul dintre lucrurile pentru care oamenii se rugau să fie lăsați să le ia?

– Da, doamnă, am auzit.

Merdith se întoarse ținând în mână cana aburindă și se sprijini de perete. Tăcerea se așternu peste ei. Ardo voia să întrebe multe, dar întrebările i se rostogoleau în minte, lovindu-se una de alta. Ce spunea înainte să vină Littlefield? Ceva că totul era o minciună? Dar acum, când se gândea la asta, nu își putea aduce aminte despre ce vorbiseră exact.

– Deci, o să fim deranjați curând?

Ardo reveni de la gândurile lui, dându-și seama cu mânie că dacă se lăsa purtat de ele așa în timp ce o păzea pe femeie, asta putea să îi aducă moartea.

– Padon? Ce, doamnă?

– Suntem singuri? O să ne deranjeze cineva?

Ardo roși.

– Te rog, nu cred că ar trebui să vorbești așa. Nu e... nu e bine.

Merdith începu să răspundă, dar se opri. Gura ei căzută deveni iute un zâmbet încântat.

– Ai crezut că vreau să...

– Ei, nu contează ce am crezut. Ardo își simțea fața devenind roșie ca focul și știa că nu putea face nimic pentru a opri asta. Eu... eu te păzesc și nu s-ar cuveni.

– Nu s-ar cuveni? Merdith se distra mult prea bine, iar Ardo știa că o făcea pe seama lui.

– Da, doamnă! Nu s-ar cuveni!

– Nu-mi vine să cred. Merdith sorbi îndelung din cana de cafea, apoi o ridică în cinstea lui Ardo. Ești virgin.

Când deschise gura, Ardo știa că glasul lui era prea puternic.

– Nu văd ce te privește asta!

– Acum știi că le-am văzut pe toate! Merdith era încântată. Un infanterist confederat virgin!

– Nu ar fi demn... pentru nici unul dintre noi. Așa că de ce nu îți bei cafeaua și nu te relaxezi... adică... mai avem o oră până când trebuie să

ne întoarcem... Cu cât vorbea mai mult, cu atât mai rea părea să devină situația. În cele din urmă, Ardo lăsa vorbele să i se piardă într-o tăcere frustrată.

Merdith se uită în altă parte, cu ochii încă plini de amuzament.

– Stai liniștit, soldășelule, secretul tău e în siguranță cu mine. Se așează ușurel la una dintre mese. În plus, nu la asta mă refeream. Ești un tip drăguț și toate cele, soldășelule, dar, sincer, tot ce vreau să fac este să vorbesc. La asta te gândeai, nu?

– Da, doamnă. Eu...

– Spune-mi Merdith.

– Oh, nu știu dacă...

– Sigur, nu suntem decât noi. Hai să fim prieteni.

– Sigur... Merdith. Eu sunt... fruntaș Ardo Melnikov.

Femeia ridică iar cana în semn de mulțumire.

– Bine, Ardo. Mă bucur să te cunosc. Deci... spune-mi. Cum se face că bunii tăi infanteriști au venit să-mi salveze sărmanul suflet?

Ardo se gândi o clipă.

– Îmi pare rău, doamnă, nu pot discuta detaliile misiunii cu...

– Cu un civil, știu, termină Merdith fraza în locul lui. Sunt doar curioasă cum m-ați scos de acolo. Ultimele câteva zile îmi sunt cam neclare. Unde m-ai găsit?

– Oh, nu te-am găsit eu. Țsta a fost Cutter – fruntaș Koura-Abi. Tipul mare pe care l-ai cunoscut mai devreme în sala operativă.

– Desigur. Deci, unde m-a găsit el?

– Nu prea știu. Primul lucru pe care l-am văzut a fost că te ținea pe umăr și fugea să ni se alăture la baricadă.

Ochii lui Merdith îi zâmbeau plini de căldură.

– Înțeleg. Deci cum am scăpat de acolo? Doamna locotenent a pomenit ceva despre cum „evacuarea” a părăsit-o?

– Oh, ridică Ardo din umeri. Aveam cu noi o navă de desant care trebuia să ne extragă atunci când aveam cutia. Ne-am croit drum spre zona de aterizare de extragere, dar... n-a mai apărut.

– Parcă spuneai că era cu voi?

– Da. Ciudată chestie. Am auzit că vorbea despre faptul că se afla foarte aproape de zona de aterizare – totul era pe canalul de comunicații – dar n-am mai văzut-o. Dar – nu știu – nu era acolo. Zergii ne tăiaseră retragerea și se părea că ne sosise vremea la toți să ne încasăm ultimul cec. Totuși, doamna locotenent ne-a făcut să ne luptăm ca să ieșim de acolo. Am pierdut câțiva pe drum, dar cei care am rămas suntem încă aici. Dacă nava de desant ar fi venit, am fi fost în regulă. O greșeală, bănuiesc.

– O greșeală? Merdith dădu absentă din cap, cu un zâmbet jucându-i în colțurile buzelor. Da, cred că asta ar putea fi, deși Breanne pare să fi avut parte de prea multe. Ce era cu bomba aia nucleară?

– Oh, aia, ridică iar Ardo din umeri, dar pe față i se așternu o încruntare nesigură. Păi, după ce am tăiat-o din Bazin, Confederația a bombardat nuclear Oaza. Un mic focos tactic. Bună treabă, altfel zergii aia ne-ar fi urmărit și ne-ar fi doborât pe toți la peretele de stâncă.

– Ei, n-am fi vrut asta, suspină Merdith, dar sprâncenele îi erau împletite într-un fel care indica gânduri adânci și tulburate. Ajunse la o concluzie, fruntea netezindu-i-se când se uită la Ardo, aruncându-i un zâmbet scurt. Păi, am reușit mulțumită vouă – mie, vieții mele de puțuri termale și ție, gândurilor tale la acea fată. Cum o chema? Ah, da, Melani.

Ardo înghiți un nod din gât.

– Ce știi despre Melani? Spuneai că e o minciună sau că ceva e o minciună. Despre ce vorbeai?

Merdith se uită îndelung în cafeaua ei. Lui Ardo i se părea că citea în ea ca într-un ritual țigănesc de divinație.

– Adevărul este periculos, Ardo. Ești un soldățel de treabă. Poate că ar fi mai bine să nu discutăm despre aceste lucruri.

Ardo își puse bocancul pe banca din fața lui Merdith și se aplecă în față.

– Doamnă... Merdith... un om înțelept mi-a spus odată că adevărul este singurul lucru real. Adevărul este ce rămâne după ce toate umbrele și întunericul au fost sfâșiate. Cred asta și am impresia că și tu o crezi.

– Nu vorbim acum despre ce cred eu, răspunse Merdith, privindu-l pe Ardo de parcă atunci l-ar fi văzut pentru prima dată. Vorbim despre ce crezi tu.

Ardo nu înțelese ce spunea. Tot ce știa era că voia să cunoască adevărul, că se săturase de umbrele care îi bântuiau mintea și îl făceau să înnebunească încet.

– Ce s-a întâmplat cu Melani? Ce s-a întâmplat cu părinții mei? Ce s-a întâmplat cu planeta mea?

Merdith oftă.

– Ardo... Mai ții minte că vorbeam de cutia Pandorei?

– Ce? Oare ea schimba subiectul? Da, vorbeam despre cutia metalică pe care am găsit-o cu tine...

– Da, așa e, dar te întreb dacă îți aduci aminte povestea?

– Sigur că da. Care-i legătura?

– Ai în tine o cutie a Pandorei. Chiar vrei să o deschid? Odată deschisă, nu mai poți s-o închizi niciodată.

Ardo se strâmbă. Iar începea să îi bubuie capul.

– Spui că răspunsul se află în interiorul meu?

Merdith păru să ia o decizie.

– Spune-mi despre acea ultimă zi. Spune-mi totul despre acea ultimă zi împreună cu Melani pe vechea ta planetă natală.

Durerea din craniu îi crescuse.

– Ce legătură are asta cu...

– Tu spune-mi, insistă Merdith. Ia-o de la început, înainte ca lucrurile să meargă prost – știi că a fost un moment când lucrurile au început să meargă prost – ce făceați înainte de asta?

Ardo se strâmbă de durere. De ce îl punea să facă asta? De ce își permitea el să facă asta? Nu o cunoștea pe femeia asta. Probabil că era un spion sau o anarhistă ori Dumnezeu mai știe ce.

Trebuia să afle. Trebuia să afle adevărul.

– Eram... eram pe un câmp...

Auriu... o zi perfectă care apare prea rar...

– ...la un picnic. Era o zi minunată. Căldură de primăvară. Oh, Doamne... chiar trebuie...

– Nu-i nimic, îl încurajă Meredith. Sunt lângă tine. Parcurgem împreună ziua și eu o să fiu lângă tine. Ce a schimbat acea zi perfectă?

– Sirena din oraș a pornit. Sirena de alarmă. Am crezut că era verificarea obișnuită de la amiază, dar Melani a spus că nu era amiază și apoi... au venit.

– Cine a venit?

În acea clipă, soarele fu eclipsat. Enorme dăre de fum veneau în urma bilelor de foc care vâjâiau spre el din capătul vestic al văii largi.

– Zergii au venit.

– Îi vezi? Cum arată?

– Nu-i văd... doar bile de foc coborând prin atmosferă.

– Ce fel de intrare ar provoca asta, Ardo?

Ardo clipi.

– Cum adică?

– Ce i-ar provoca pe zergi să facă bile mari de foc și dăre de fum pe cer astfel? insistă Meredith. Ochii ei erau fixați în ai lui în timp ce vorbea.

– Viteza mare, cred. Bănuiesc că la intrarea în atmosferă se creează multă căldură, răspunse Ardo.

– Dar ai auzit *vreodată* ca zergii să intre în atmosfera planetară astfel? întrebă cu blândețe Meredith. Zergii traversează spațiul în roi. Sosirea lor este ușoară și tăcută.

Ardo închise ochii. Lumina din încăpere părea să îl rănească.

– Ce... ce vrei să spui?

– Eu nu *spun* nimic. Eu *ascult*, zise Meredith. Încearcă să te relaxezi și să îți aduci aminte. Vorbește cu mine. Te rog... ce ai făcut apoi tu și cu Melani?

– Păi... am fugit! Am fugit spre centrul orașului. Vechea colonie avea un zid de apărare și am crezut că am putea fi mai în siguranță

înăuntru. Nu știu cum am ajuns acolo, dar următorul lucru pe care mi-l amintesc este că eram înăuntru împreună cu toți ceilalți.

Răpăitul armelor automate făcând brusc dinspre zidul împrejmuitoare. Două bufnituri explozive înfundate răsunară, urmate de și mai multe lătrături ale mitralierelor.

– Cum a fost? îl îndemnă Merdith încetișor, cu ochii ațintiți asupra lui Ardo, în timp ce sorbea din cafea.

– Păi... haos! Zergii atacau și...

– Nu, adică spune-mi ce ai văzut tu. Spune-mi ce ai făcut.

Ardo închise ochii.

– Te rog, Ardo! spuse Melani, eu... Unde mergem? Ce facem?

Ardo se uită iute în jur. Simțea mirosul panicii din aer.

– Eram în piață. Este o zonă mare și deschisă în centrul orașului. Acolo obișnuiam să avem concerte sau piese de teatru în serile de vară. Nu o văzusem niciodată atât de aglomerată. Eram umăr la umăr. Melani... eu o țineam de mână și încercam să traversăm piața.

– Da, așa e. Merdith puse cana jos. Ochii rămaseră fixați asupra lui Ardo fără să clipească. Ce ai văzut după aceea?

Dintr-odată, lui Ardo i se făcu frig. Ochii i se închiseră împotriva imaginilor care veneau nechemate din adâncurile minții.

Operdea de foc erupse dincolo de zidul exterior al fortăreței. Lumina ei purpurie pâlâi pe pătura de fum care plutea amenințător peste oraș. Culoarea sângerie însufleți mulțimea panicată din piață. Tipete, strigăte și răcnete se amestecară într-o cacofonie de sunete, dar câteva voci fără trup pătrunseră clar în gândurile lui Ardo.

– Sunt forțele Confederației! Sunt infanteriștii!

– Nu! Ardo se depărtă de masă, costumul de luptă lovindu-i-se de peretele din spatele lui. Zidul de plastic pârâi din cauza impactului brusc. Nu asta a spus!

– Dar ce a spus, Ardo? Merdith stătea acum în picioare, aplecată înainte, cu ambele mâini pe masă. Ce ai auzit?

– A spus... trebuie să fi spus... „Unde... unde sunt forțele...”.

– E o minciună, Ardo! sări Merdith. Amintește-ți! Gândește-te! Resocializarea neurală nu poate înlocui amintirile; le poate doar acoperi cu unele noi! Ce ai auzit?

– Ardo, mi-e frică! Ochii lui Melani era mari și înlăcrimați. Ce e asta? Ce se întâmplă?

Erau atât de multe cuvinte pe care voia să i le spună în acea clipă – atât de multe cuvinte pe care în nenumărații ani ce urmau să vină avea să regrete că nu le spusese.

– Spune-mi ce vezi! ceru Merdith.

Zidul de est fusese străpuns. Vechea baricadă era dărâmată din partea cealaltă, desfăcută sub ochii lui Ardo. Parcă un val negru se spargea de breșă, o siluetă unduitoare.

– Încetează! țipă Ardo. Ce îmi faci?

– Ai vrut adevărul. Ai deschis adevărul în tine însuți, zise Merdith. Adevărul urât și oribil care nu se va mai întoarce în cutie, Ardo. Nu iar. Ce vezi, Ardo? Ce s-a întâmplat apoi, Ardo?

Ardo alunecă pe lângă perete către ușa popotei, depărtându-se de Merdith. Voia să fugă, voia să ajungă cât mai departe posibil de această femeie, dar undeva în mintea lui știa că nu trebuia să încerce să fugă de ea, ci de fiara ce se ascundea în mintea lui.

Ardo o auzi pe Melani gâfâind în spatele lui.

– Nu pot... nu pot să respir...

Gloata îi strivea. Ardo se uită cu disperare în jur, încercând să găsească o cale de scăpare.

O mișcare deasupra capului îi atrase atenția. Forma ascuțită și umflată a unei nave de desant a Confederației, încă strălucind de la trecerea rapidă prin atmosferă, cobora de sus.

Lui Ardo ochii i se umplură de lacrimi.

Lui Ardo ochii i se umplură de lacrimi.

Jeturile de aer ale motoarelor creară un uragan instantaneu în mulțimea panicată. Ardo clipi din cauza prafului în timp ce nava își coborî rampa de transport în piață. Zărea siluetele conturate ale infanteriștilor confederați...

Îl apucară.

Îl smulseră din mâna lui Melani...

– Melani! Țipă el.

– Melani! Țipă Ardo în sala de mese.

– Te rog, Ardo! Nu mă lăsa singură! plângea ea în timp ce infanteriștii îl târau în nava lor.

Ardo se luptă să scape din mâinile lor, în timp ce rampa se închidea. Ceva îl lovi din spate și lumea se întunecă...

Încet, lumea deveni mai luminoasă. Ardo ședea pe podea. Ochii i se concentrară încetisor asupra lui Merdith. Ea îngenunche lângă el, cu mâna pe obrazul lui brăzdat de lacrimi.

Glasul îi era încărcat de emoție.

– Sărman soldățul. Așa a fost peste tot în lumile-colonie, din câte auzim. Confederația trebuie să alcătuiască o armată cât de repede poate. De mai bine de un an iau cu arcanul băieți și apoi își folosesc resocializarea neurală pentru a pune cât de multe amintiri false este nevoie peste cele existente – până când soldățeii lor manufacturați cred orice îi *trebuie* Confederației să creadă ei. Merg când li se spune să meargă. Mor când li se spune să moară.

– Atunci Melani... ai mei... Ardo se chinuia să respire.

– Nu știu, Ardo, dar aproape sigur nu au murit cum îți amintești tu că s-a întâmplat și, cel mai probabil, n-au murit deloc.

– Atunci, tot ce știu este o minciună, îngăimă Ardo.

– Poate, zise Merdith. Dar dacă vrei să mă ajuți, cred că amândoi am putea fi în stare să scăpăm de pe lumea asta blestemată. Eu te pot ajuta dacă...

Ardo lipi cu putere țeava mitralierei sub bărbia lui Merdith.

CAPITOLUL 16

BARICADE

– CE MI-AI FĂCUT? ARDO SE ÎNFIORĂ, CU DEGETUL TREMURÂNDU-I PE TRĂGACIUL ARMEI DE ASALT C-14.

Merdith stătea complet nemișcată. Când vorbe, glasul îi era foarte liniștit și îngrozitor de atent.

– Nimic, Ardo. Absolut nimic.

– Înapoi! Ardo abia dacă mai vedea ceva din cauza durerii care îl lovea pe interiorul frunții. Îi era greu să se concentreze. Dă-te înapoi încet.

– Îmi pare atât de rău, soldățelule.

– Nu mă atinge! scheună Ardo, vocea tremurându-i de groază și de mânie. Țeava puștii tremura sub bărbia lui Merdith.

Merdith își ridică încetișor mâinile, cu palmele deschise spre infanterist.

– Bine, Ardo. Acum o să mă dau înapoi. Liniștește-te.

Merdith se ridică dureros de încet, retrăgându-se ușurel spre masa popotei. Ochii îi erau ațintiți asupra celor ai lui Ardo, fără să clipească și păstrându-i atenția.

Ardo își fixă arma, dar descoperi că se legăna periculos. Nu reușea să o țină pe loc. Voia să se ridice în picioare, să capete ceva distanță între el și femeia care aluneca ușurel în spate pentru a se așeza pe masă.

Îi făcuse ceva, ceva la minte. Era un truc, un fel de drog sau de atac pe care nu îl văzuse. Încerca să își amintească așa cum fusese – acea zi perfectă de un auriu care se transforma în roșu sângerieu. Îi vedea pe zergii revărsându-se prin spărtura din zidul orașului și vedea infanteriștii Confederației făcând același lucru. Zergii trăgeau de Melani, iar infanteriștii o târau de acolo în același timp și în același loc. Avea două adevăruri în cap în același timp. Știa că nu se putea să fie amândouă adevărate, dar acest lucru nu îl ajuta să aleagă între ele. Tânjea după somn, un loc binecuvântat de inconștiență unde să se poată trezi din acest coșmar și unde gândurile i s-ar fi putut pune în ordine.

Nu se putea ca ambele amintiri să fie reale, dar în interiorul lui își dădu seama că amândouă *erau* reale și că întregul adevăr se afla dincolo de cele două amintiri. Îi era groază de răspuns, oricare ar fi fost, dar știa și că trebuia să îl capete, cu orice preț. Ceva din interiorul lui cerea răspunsul.

Ardo se ridică în picioare clătinându-se, recăpătându-și stăpânirea de sine cât de bine putu. Respiră profund pentru a se liniști. Arma nu se mai clătina.

Merdith nu făcu nici o mișcare, nu scoase nici un sunet.

– Ce mi-ai făcut? întrebă Ardo liniștit.

– *Eu* nu ți-am făcut nimic, răspunse ea calm. Ai putea pune aceeași întrebare Confederației...

– Termină cu tâmpeniile, se răsti Ardo. S-ar putea să nu joc același joc ca tine, dar asta nu înseamnă că nu sunt în stare să citesc scorul. Mi-ai făcut ceva la cap – Ardo arătă cu țeava puștii spre capul ei, pentru a-și sublinia vorbele – deci ce mi-ai făcut?

– Nu ți-am plantat nimic în cap, dacă asta vrei să spui.

Ardo ridică arma la umăr, țintind-o drept între ochi.

– Încet! Merdith se lăsă puțin în spate, cu mâinile încă ridicate. Jur. Tot ce am făcut... a fost să desfac ce era deja acolo. Uite, sunt psihiatru, bine? Sunt psihiatru neînregistrat. Am scăpat de procesul de verificare – se întâmplă uneori în coloniile îndepărtate. Nici n-au bănuț. Nu eram

interesată de programul psihiatric al Confederației, așa că mi-am ținut gura. Nu sunt antrenată sau altceva – doar că am un dar să îi ajut pe oameni să își pună mintea în ordine uneori, asta-i tot. Jur, asta-i tot.

Ardo își coborî puțin arma. Se gândi o clipă la cuvintele ei înainte de a vorbi iar:

– Spune-mi, ce s-a întâmplat *cu adevărat* familiei mele? Ce s-a întâmplat cu Melani?

– Nu știu.

Ardo ridică iar arma, iute.

– Nu știu! Panică, furie și frustrare se înghesuiră în glasul lui Merdith, cuvintele revărsându-i-se sacadat. Nu știu! Poate că sunt în viață! Poate că nu! De unde să știu eu? Sunt amintirile tale, nu ale mele!

– Aahh! mârâi Ardo, coborându-și arma cu dezgust. Inutilă! Ești absolut inutilă!

– Uite, soldășelule, nu eu ți-am făcut asta, răspunse ea. Resocializarea neurală doar pune noi straturi de amintiri peste cele vechi – nu le înlocuiește. Nu am făcut decât să te ajut să îți pui ceva ordine în gânduri.

Ardo scutură din cap.

– Dar tot nu poți să-mi spui care amintire e reală și care e falsă, nu?

– Tu ai fost cel care a vrut să afle adevărul, zise ea îmbufnată.

– Da? Ce adevăr? mârâi Ardo. *Care* adevăr?

– Nu *știu* care adevăr. Dar tu *chiar* vrei să știi care este, de fapt, adevărul, nu?

Ardo o privi și se gândi. Ea îi deschisese mintea. Acum nu mai putea închide cutia Pandorei.

– Da... trebuie să știu!

Ea suspină, zâmbind ușor.

– Atunci ajută-mă, și eu o să te ajut să găsești adevărul. Cunosci niște oameni care ne pot duce de pe lumea asta. Ajută-mă să iau legătura cu ei... să ajung la ei... iar ei o să ne ajute. O să mergem înapoi pe planeta ta... hm...

– Bountiful, termină el fraza încetișor. Cuvântul era aproape prea dureros de frumos pentru a fi rostit.

– Da, înapoi pe Bountiful. Și o să descoperim împreună adevărul. Ardo era gata să îi răspundă, când canalul de comunicații îi sună în ureche. Răspunse automat.

– Aici Melnikov.

– Escortează imediat prizoniera în sala operativă, soldat. Vocea lui Littlefield îi suna cumva diferit lui Ardo, dar infanteristul avea destule griji pentru a se mai gândi prea mult la asta.

– La ordin, să trăiți, răspunse Ardo, apoi se întoarse spre Meredith. Gata cafeaua și conversația. Să mergem.

Liftul nici nu trecuse de palierul de la Nivelul 3 când Ardo auzi vocile care țipau deasupra.

– ...trebui să facem după ce atacăm transportorul? Ai auzit traficul de pe canalul tactic. Ai *tu* o variantă mai bună?

– Nu știu! Nu am răspuns la toate! Tot ce știu este că nu am de gând să îi abandonez pe soldații ăștia, Breanne! Merită mai mult de atât!

– Da, merită și exact asta spun și eu. Dacă am fi fost soldăței ascultători, am fi stat sub bomba aia *nucleară* și am fi primit-o în bot. Asta voiau ei, nu? Dar noi suntem aici și încă mai respirăm.

– Deci ce naiba vrei să-mi spui?

– Spun că nu-mi place asta mai mult decât îți place ție, Littlefield, dar nu prea mai avem de ales! Dacă ai o idee mai bună, atunci bine! Să o auzim acum!

Liftul mergea chinuitor de încet. Ardo îi aruncă o privire lui Meredith. Fața ei era neclintită, dar Ardo vedea că ochii îi erau concentrați și atenți. Sorbea fiecare vorbă care venea de sus.

– Nu *am* un răspuns! tună Littlefield. Sigur cineva a greșit! Dacă am intra pe canalul tactic, am putea lămuri asta cu cei de la Cartierul General al Confederației!

Liftul trecu de planșeul sălii operative. Breanne stătea pe podium, cu brațele încrucișate sfidător pe piept, în timp ce se sprijinea de o consolă și privea fix la masa cu hartă. Littlefield era îmbujorat și stătea

cu fața la ea, pumnii lui mari strângând marginea mesei hărții. Încheieturile degetelor îi erau aproape albe de furie. Între ei stătea Tinker Jans, la capătul opus al podiumului. Se uită la Ardo de parcă ar fi fost prins într-un foc încrucișat și încerca să se facă foarte mic și să stea cât mai nemișcat.

– Uită-te și tu! Astea sunt informații din satelit, sergent. Bandă curată și actualizate în timp real. Degetul Breannei începu să împungă brusc, arătând fiecare poziție în timp ce vorbea. Infestările zerge se apropie dinspre nord-est într-o linie neregulată aici, aici și aici. Grupurile de recunoaștere avansată vor ajunge la aceste așezări îndepărtate în câteva minute. Restul așezărilor din nord-est vor fi lovite în mai puțin de o oră după asta. Unde sunt infanteriștii noștri pe harta asta, sergent?

Littlefield se uită fix la hartă și nu spuse nimic.

– Sunt toți la Astroportul Mar Sara, răspunse Breanne în locul lui. În ultimele trei ore, navele de desant ale Confederației au evacuat fiecare poziție. Tot armamentul greu s-a dus. Mai există forțe la sol care sunt aduse la transportoarele centrale de la Astroportul Mar Sara, dar astea vor fi încărcate în mai puțin de o oră. Acum navele de desant se întorc de la avanposturi cu ultimii infanteriști rămași. Fratele lui Tinker, stimatul Tegis Marz, se întoarce acum din ultima cursă.

– Același tip care ne-a lăsat de izbeliște ultima dată? Lui Littlefield nu-i venea să creadă. Ce te face să crezi că o să se dea peste cap să vină după noi acum?

– Pentru că nu noi o să fim cei care cer, răspunse Breanne cu ochii scăpărându-i. Tegis a tot scormonit canalele de comunicare în ultima jumătate de oră încercând să afle cine l-a scos pe fratele lui din mica noastră garnizoană de aici. Se pare că el nu știe că frate-său a fost lăsat în urmă.

– Hei, n-a fost vina mea! zise Tinker. Am fost afară să repar antena de recepție. Cine știa că SCV-ul e năvălaș. M-a lăsat acolo și a trebuit să o iau pe jos înapoi. Am fugit ca nebunul când am văzut navele de desant plutind pe deasupra bazei, dar până am ajuns, plecaseră.

- Mă bucur că ai făcut-o. Zâmbetul Breannei era șiret. Ești noul meu cel mai bun prieten, Tinker. O să îți chemi fratele prin canalul de comunicații după ce ajunge la sol și o să-l convingi să vină să te ia. Se uită la Littlefield. Când Tegis vine să își ia fratele, cucerim nava și o ducem înapoi la Astroport. Apoi lămurim această încurcătură și plecăm naibii de pe planeta sta.

- Nu poți să faci asta! o întrerupse Merdith.

- Ah, doamna Jernic. Breanne îi băgă de seamă pe Ardo și pe prizoniera lui pentru prima dată de când sosiseră. Se pare că o să ni te alături într-un scurt voiaj.

Merdith ignoră remarca.

- Fără avanposturile Confederației, nimic nu o să mai oprească zergii!

Breanne ridică din umeri.

- Păi, întotdeauna există mult laudatele miliții locale...

- N-au nici echipamentul, nici oamenii necesari să oprească o infestare planetară! Merdith începu să meargă spre podiumul de comandă, dar Ardo o apucă de braț, oprind-o cu fermitate. Și cum rămâne cu civilii? Cum rămâne cu evacuarea lor?

- Confederația, mormăi Breanne, se pare că a renunțat la planetă... inclusiv la civilii de pe ea.

Merdith se luptă să scape din strânsoarea lui Ardo, dar infanteristul o ținu pe loc.

- A renunțat în favoarea zergilor? Dispozitivul Confederației a fost cel care i-a adus pe zergi aici! Cu toate armele lor, toate navele spațiale și toți soldății infanteriști, au vrut mai multă putere. Așa că au construit cutia aia, fără măcar să înțeleagă moartea pe care avea să o aducă. Au crezut că i-ar putea controla sau captura. Habar n-au avut ce dezlănțuiseră. Și acum doar „renunță” la noi, de parcă am fi niște cifre pe o factură!

Nimeni din încăpere nu avea un răspuns pentru ea.

Merdith încetă să se mai zbată, cu o expresie încă mânioasă.

– O planetă plină de monștri. Am crezut doar că nu o să-i văd printre ai mei.

Breanne ridică privirea, zâmbetul ei șiret revenind sub părul zburlit.

– Nu se știe niciodată, nu?

– Doamnă locotenent, o întrerupse Littlefield, canalul tactic unu-douăzeci-nouă.

– În difuzoare, ordonă Breanne.

– *Aici Scorpia, pe radza trei-patru-zero, patruzeci-cinci kilometri de Stația MS... aștept realimentarea pentru decolare imediată.*

– *Negativ, Scorpia. Raportezi la ofițerul de serviciu pentru evacuare la aterizare.*

– Hei, o să ajungă la sol în mai puțin de zece minute, spuse Tinker neliștit. Poate... poate că nu o să-l lase să plece iar după ce ajunge la sol.

– *Vreo veste despre cererea mea privind Stația Scenic?*

Ardo se uită la difuzoare.

– *Negativ. Nici un contact.*

– *Cum rămâne cu solicitarea aia de personal? Trebuie să-l găsesc pe tehnicianul ăla.*

– *Cartierul General al Confederației nu are informații pentru tine acum.*

– În regulă, știți ce aveți de făcut, zise Breanne. Jans, treci la claxon și cheamă...

– *Doamnă locotenent, aici Xiang! Avem mai multe contacte în direcția zero-cinci-cinci grade!*

Breanne aruncă o privire la masa hărții, căscând dintr-odată ochii.

– Unde? Cât de multe?

– E o... Rămâneți pe recepție... Sunt cam douăzeci... poate douăzeci și cinci care se îndreaptă spre sud. Hidralisc, cred, doamnă. Și... oh, la naiba! Deasupra lor e un stol de opt mutalisc.

– Nu sunt pe hartă, se înfurie Breanne. De ce nu sunt pe hartă?

– Jivinele mutalisc se întorc. Se îndreaptă spre bază. Permiteți să deschid focul, doamnă?

Culoarea pieri din obraji lui Tinker.

Littlefield ridică privirea.

– Breanne?

Doamna locotenent se trezi din nemișcare.

– Negativ! Nu trage!

– Cum... cum adică nu trage? Ochii tehnicianului se uitară repede în jur, înspăimântați.

– Ascultă la mine! Nu ne trebuie lupta asta acum. Breanne le făcu semn tuturor să urce pe podiumul de comandă. Toată lumea, ascundeți-vă! Dacă cineva este detectat, deschideți focul, dar până atunci, nu ieșiți la vedere. Există rapoarte că zergii pot urmări transmisiunile până la sursă. Așteptați ordinul meu și sperați să treacă peste noi!

– Încotro se îndreaptă universul, mormăi Littlefield, când infanteriștii începură să se ascundă pe sub mese!

Ardo o împinse pe Meredith pe scara scurtă spre podiumul de comandă. În același timp, lumina înflori la vest. Prin ferestre, văzu la est dâra lucitoare a primei nave de evacuare a Confederației arcuindu-se pe cer.

CAPITOLUL 17

LEGĂTURI SLABE

ARDO SĂRI PE SCARA CARE DĂDEA SPRE PODIUMUL DE COMANDĂ. Spațiul era aglomerat de grupuri mari de echipamente, aproape înconjurând masa hărții din centru. Costumul de luptă făcea ca lucrurile să fie și mai rele în spațiul înghesuit. Totuși, consolele erau construite după specificațiile infanteriștilor și proiectate pentru durabilitate, dar și pentru funcționalitate. Aveau o cale liberă spre lift. Ardo se întrebă de ce nu dispăruseră cu toții în măruntaiele centrului de comandă în loc să încerce să se ascundă ghemuiți în spatele consolelor într-un acvariu cum era sala operativă.

Breanne se lăsă pe vine în spatele mesei hărții. Nu era pentru prima dată când Ardo era surprins de mișcările ei ca de pisică. Ea opri ecranul de pe masa hărții, apoi duse ușor la ochi un binoclu de campanie.

– Sunt șase... nu, șapte. Jivinele mutalisc sunt acoperire în zbor pentru o forță de la sol de... să vedem... poate cincisprezece sau douăzeci de hidralisc cam la un kilometru spre sud.

Breanne se lăsă să alunece înapoi lângă masă, pentru a nu fi văzută prin ferestre.

– S-ar putea să fie mai multe mai departe, la doi, trei kilometri, poate. E greu de spus. Forța principală pare să treacă pe lângă noi. Toată lumea să stea pe loc. Lăsați zburătoarele să iscodească „vechea bază umană abandonată”. După ce ajung la o distanță sigură de câțiva kilometri de aici, ne lansăm chemarea și prindem cursa spre casă.

Ardo ședea cu spatele la o consolă aflată față în față cu Jans. Inginerul era atent la fiecare vorbă spusă de Breanne. Era palid chiar și în lumina slabă a sălii operative și dădea din cap ceva mai vehement decât probabil ar fi trebuit. Jans înghiți anevoie, apoi capul i se întoarse spre ieșirea cu scară de pe podium, aflată chiar la stânga lui. Ardo urmări privirea omului. Se uita către panoul de comunicații tactice care era chiar sub pasarelă, spre vest. Era încă aprins, cuvintele înfundate ale flecărelui astroportului revărsându-se încă prin difuzoarele montate deasupra podiumului.

– *Tranzit alfa patru-zero-nouă, liber pentru plecare imediată, platforma șapte. Tranzit alfa zero-șase-cinci, așteptați la platforma paisprezece. Tranzit gamma opt-zero-zero, liber la platforma doisprezece. Tranzit delta doi-doi-zero, așteptați la Lima pentru trafic de trecere...*

Ochii lui Jans se făcură și mai mari când o a doua explozie de lumină erupse prin ferestrele vestice deasupra consolei tactice.

– S-a mai dus una, oftă el.

– Nu pierd vremea să plece, mormăi Littlefield.

Sergentul părea distras și detașat, mintea lui ocupându-se cu o altă problemă.

Ardo știa că era imaginația lui, dar acest lucru nu îl ajută. Vorbăraia din difuzoare părea insuportabil de puternică.

– N-ar trebui să le oprim?

Breanne scutură din cap, privind în sus în timp ce asculta.

– Prea târziu. Sunt aici.

Ardo își dădu seama că auzea și el; sunetul de unghii pe tablă al jivinelor mutalisc care țipau unele la altele în timp ce se apropiau de baza umană. Zgomotul trecea prin ferestre și ajungea la urechile lor, amestecându-se cu pălăvrăgeala neîntreruptă de pe canalul de comunicații tactice deschis.

– *Tranzit alfa zero-șase-cinci, liber pentru plecare imediată la platforma paisprezece...*

– *Control. Scorpio gata de plecare, solicit vector...*

Jans își ținu respirația.

– Scorpia, rămâi la semnul de navigație Ta-shua și așteaptă; matricea e plină.

– Înțeles, turnul de control, aștept la Ta-shua.

O altă coloană de foc și fum se înalță prin atmosfera întunecată.

Merdith se ghemui lângă Ardo, ținându-și genunchii la gură.

– Se pare că voi, soldaților, o să pierdeți barca.

Ochii Breannei reflectară o indiferență exersată.

– Încă nu suntem terminați, doamnă Jernic.

– Nu, firește că nu, răspunse Merdith egal. Nu spun decât că dacă se întâmplă să vă pierdeți barca, ați putea să vă gândiți la alte mijloace de plecare.

– Ah, îi zâmbi Breanne dezvelindu-și dinții, adică să ne însoțim cu un spion și o trădătoare, poate?

– Scuze că te dezamăgesc, doamnă locotenent, ridică Merdith din umeri, dar nu sunt spion.

– Nu, desigur că nu. Breanne se uită nepăsătoare spre ferestre. Nu spion, nu colaborantă, nu o expertă care face cercetări de armament pentru Fiii lui Korhal. Ești doar un civil inginer inocent care s-a trezit accidental în posesia unui echipament extrem de secret al Confederației. Breanne se opri, se întoarse spre Merdith și îi zâmbi înghețat. Uite, doamnă Jernic, aleg să te cred. Aleg să te cred pentru că dacă aș alege altfel, l-aș pune pe domnul Melnikov, aici de față, să te scoată din Centrul ăsta de Comandă și să te împuște de câte ori este necesar pentru a se asigura că ești permanent moartă. Acum, nu vrei să aleg să nu cred asta, nu?

Merdith se uită cu grijă la fața ascuțită dinaintea ei.

– Nu, doamnă locotenent, sunt foarte sigură că nu.

– Atunci, doamnă Jernic – Breanne pufni în derâdere – deocamdată tu îți vezi de tine și eu îmi văd de mine.

– Cum spuneți, doamnă locotenent, rosti degajată Merdith. Totuși, îmi permiți să subliniez că prietenii tăi părăsesc planeta unul după

altul, iar prietenii *mei* s-ar putea să fie în curând sigurii cu un bilet de plecare de aici? Chiar dacă reușești să te întorci cumva la astroport, cât de încântați vor fi superiorii tăi să te vadă? Nimănui nu-i place să vadă un mort intrând pe ușă... mai ales când e interesul tuturor ca acel corp să rămână mort.

Un zgrepțănăt oribil răsună prin acoperișul din tritan al sălii operative. Ardo se strâmbă la auzul lui, trăgându-și mitraliera mai aproape la piept, cuprins brusc de încordare.

– Stați pe loc, își șuieră Breanne vorbele cât de încet putu. Sunt aici.

Cu toții ridicară privirile. Sunetul solzilor hârșâitori de pe cozile zimțate târâte nepăsător pe blindaj trecea tremurând prin plăcile de deasupra. Din când în când, zgomotul acoperea vocile suprarealiste care comunicau atât de degajat prin emițător-receptorul de comunicații tactice care încă funcționa.

– *Tranzit gamma opt-zero-zero, liber de plecare, platforma doisprezece imediat. Tranzit epsilon patru-trei-trei, pregătește-te la intersecția rho-beta.*

Avură loc încă două impacturi hârșăite pe plăcile acoperișului. Ardo auzea clar vocile țipătoare, îngrozitoare ale jivinelor mutalisc care alunecau pe acoperiș. Îi aruncă o privire lui Jans, aflat în fața lui. Omul transpira din plin, cu ochii ațintiți asupra emițător-receptorului de parcă ar fi putut să se târască prin aparat cumva și să se alăture glasului îndepărtat din cealaltă parte.

– *Tranzit epsilon patru-trei-trei, liber să înaintezi la platforma zece...*

– *Turnul de Control, aici Scorpia, aștept la Ta-shua. Care e întârzierea? Trebuie să îl văd pe comandantul bazei și...*

– *Scorpia, liber să aterizezi. Te prezinți la raport la însemnul exterior. Terminat.*

– *Cum rămâne cu fratele meu? Nu știu...*

Jans scrâșni din dinți. O altă voce se auzi prin canalul de comunicații, nici pe departe la fel de detașată.

– *Marz, pentru ultima dată, probabil că a plecat deja de pe planetă într-un transportor neraportat. Dă-ți fundul jos de pe cer în clipa asta.*

– *Am înțeles, să trăiți!* Scorpia la ultima apro... rapor... însemn exterior...

Ardo se uită la Littlefield, șoptind.

– Se întrerupe transmisiunea?

– Mutalsic, oftă Littlefield. Se joacă cu farfuriile antenelor.

– ...ultima aprop... pe recepție.

– ...pționat... auzit epsilon patru-trei... ber pentru... care imediată platforma șapte-stânga. Scorpia, coboară lângă platforma șapte-trei pentru oprire.

– *Recepționat, turnul de control.* Scorpia coboară la platforma șapte-trei.

Breanne arată spre urechea ei apoi spre tavan. Ardo se chinui să audă.

Scrâșnetul se oprișe.

Littlefield își împreună degetele mari și își mișcă palmele ca pe niște aripi. Breanne ridică din umeri și scutură din cap, cu sprâncenele împletite în semn de îndoială.

Inconștient, Ardo își ținea respirația. Se concentra atât de tare la sunetele de deasupra capului, încât nu băga de seamă ghiontul lui Merdith decât la a doua încercare.

Îi arăta spre Tinker Jans.

Ardo văzu dintr-odată că omul era într-o stare proastă. Pielea lui galbenă lucea de transpirație. Tremura fizic, buzele mișcându-i-se în timp ce vorbea pentru sine. Ochii îi erau ațintiți asupra consolei de transmisiuni aflată la câțiva pași de baza podiumului de comandă.

– *Tranzit kappa zero-șapte-cinci liber pentru plecare imediat.* Scorpia, care e poziția ta?

– Au plecat? șuieră Littlefield.

Breanne scutură din cap. Nu știa.

– Mi-am debarcat încărcătura, turnul de control. Sunt liber.

– *Recepționat, Scorpia.* Oprește și îndreaptă-te spre platforma cinci-dreapta.

Prezintă-te la șeful de secție de acolo pentru imbarcare și plecare.

– Nu! scânci Jans. Nu mă lăsa aici!

– Nu mă lăsa singură! plângea Melani. Ardo îngheță.

– Scorpia, recepționat. Opresc...

– Nu!

Jans se ridică dintr-o singură mișcare. Ardo sări după el, dar era prea târziu. Inginerul se aruncă prin deschizătura dintre consolele podiumului de comandă, fugind pe plăcile podelei.

– lute! Oprește-l! se răsti Breanne.

Ardo sări în picioare, coborând scara de acces dintr-un salt, dar nu putu ajunge la inginer.

Tinker Jans apucă microfonul de comunicații care atârna și apăsă butonul de transmisie.

– Tegis! Sunt Jans! Sunt aici! Nu mă lăsa! Sunt la baza de la Scenic! M-au lăsat în urmă, m-au...

Ardo nu avu timp să gândească în timp ce fugea. Când ajunse la Jans, doar își trase înapoi pumnul costumului de luptă și îl lansă spre capul inginerului.

Mănușa blindată autportantă își făcu treaba. Jans căzu la podea.

– *Jans! Jans! Vin să te iau! Așteaptă și... hei! Lasă-mă! Acolo-i fratele meu!*
Nu poți...

Geamurile care se spărgeau acoperiră restul cuvintelor. Panourile transparente explodară în încăpere. Din instinct, Ardo se feri de cascada de cristal. Auzi răpăitul brusc al armelor automate în cameră.

Peste țipete, Ardo auzi vocea inconfundabilă a Breannei umplând canalul de comunicații.

– Deschideți focul! Deschideți focul și omorâți-i pe toți!

FĂLCILE VICTORIEI

ARDO SĂRI ÎNAPOI SPRE PODIUMUL DE COMANDĂ, AȚIN-
tindu-și instinctiv arma. Încă se rostogolea în picioare când începu să tragă.

Trei mutalisc se aruncară prin cadrul ferestrelor sparte. Aripile lor violacee se sfâșiară în cioburile rămase, dar creaturile erau indiferente la rănilor pe care și le provocau. În ochii lor maronii-însângerați, inexpresivi, era nebunie: nepăsătoare, neînduplecată și mortală. Țipete asurzitoare izbucniră din gurile lor largi, căscate atunci când atacară.

– Trageți! Nu vă opriți! strigă Breanne pe canalul de comunicații.

Ardo era fericit să îi facă pe plac. Mitraliera lui gaussiană se alătură ploii de moarte care țâșnea din armele de pe podiumul de comandă din spatele lui.

Membrană de aripi, cartilaj, piele, mușchi, toate explodară în fâșii din fiarele urâte, în timp ce ele înaintau fanatic. Bucățile umede se loveau de panouri, de tavan și de podea, explodând în nori de fum acru. În câteva secunde, întreaga sală de comandă era plină de o duhoare groasă și învălășită pe care nici măcar vântul de afară, acum urlând prin ferestrele sparte, nu o putea împrăști.

Ardo continua să tragă. Văzu cea mai apropiată dintre jivinele mutalisc deschizând gura, mușchii mandibulei ei mișcându-se. Zări proiecții ca niște colți de o parte și de alta a fălcii uriașe.

Atacă, își dădu Ardo seama dintr-odată. Se îndreptă spre stânga lui.

Un șuvoi de grozăvii cu aripi ca de liliac se desprinsese din botul creaturii către baza podiumului de comandă, unde Ardo tocmai se lăsase pe vine. Ființele lipsite de vedere se izbiră de metal, explodând la impact. Plăcile podelei se topiră într-un țipăt ascuțit, îngrozitor. Jivina mutalisc schimbă direcția șuvoiului scârbos, încercând să îl urmărească pe Ardo, dar infanteristul era prea iute pentru creatură. Ghemuit, țâșni înainte către alcovul ușii ascensorului.

Erupția ucigașă continuă să îl urmărească, jivina mutalisc îndreptându-și acum toate gândurile către Ardo. Creaturile se lovira într-o linie de podea, plăcile evaporându-se ca apa la impactul cu ele. Fum acru umplu încăperea, făcându-l pe Ardo să îi fie greu să respire cu vizeta ridicată. Se târi spre alcovul ascensorului. Ușa arcuită era închisă. În dreapta și în stânga ascensorului erau platformele înălțate de deasupra stațiilor de control. Nu exista alt adăpost. Rămânea fără locuri în care să se ascundă.

Ajunse la ușa liftului și lovi butonul de chemare. Se întoarse iute, lovind repetat butonul cu palma deschisă. Zări valul blestemat de grozăvii înaripate ieșind din botul jivinei mutalisc, evaporând metalul într-o linie dreaptă spre el.

Dintr-odată, atacul oribil al creaturii mutalisc se opri. Capul ei explodă sub un șuvoi de trasoare venit dinspre podiumul de comandă. Bucăți din jivină împrășcară toată camera. Câteva bucăți unsuroase se lovira de costumul de luptă al lui Ardo, acidul latent al fiarei agățându-se de materialul metalic al costumului. Ardo țipă incoerent în timp ce scutura iute bucățile cu mâinile înmănușate. Costumul era puternic mâncat, dar nu credea că ceva reușise să îl străpungă în totalitate.

Atacatorul lui căzu greoi la podea, impactul dizolvând aproape imediat plăcile de sub el. O gaură căscată și fumegândă era tot ce mai rămăsese din locul în care se prăbușise creatura, arzând puntea. După sunetele venind din fisură, încă își croia drum prin câteva punți ale Centrului de Comandă.

Ardo, cu spatele lipit de ușa ascensorului, își ridică iar arma. Căută disperat prin fumul care se agita nebunește prin încăpere, dar nu își mai zărea camarazii. De fapt, își dădu el seama brusc, armele de pe podiumul de comandă amuțiseră.

– Doamnă locotenent? întrebă Ardo timid.

Deasupra, Ardo încă mai auzea canalul de comunicații tactice.

– ...*Repet, Scorpia, revino imediat la bază. Acesta este un ordin direct!*

– *Jans! Așteaptă! Tegis e pe drum! Vin după tine, puștiule!*

Marz! își dădu seama Ardo. Trebuie să fi primit mesajul! Se îndrepta spre ei chiar acum. Nu trebuia decât să...

Ardo înghiți anevoie. Tot ce trebuia ei să facă era să fie aici.

Luminile de urgență rotative pâlpâiau prin fumul acru, învârtelit. Dintr-odată, își dădu seama că Jans putea fi biletul lui de plecare de aici. Dacă toți cei de pe podiumul de comandă erau morți, atunci îl putea trage pe Jans până la nava de desant. Îi putea spune lui Tegis că și el fusese lăsat în urmă. Ce naiba îi păsa lui de misiune sau de cutia aia nenorocită! Dacă reușea să plece de pe planetă, atunci poate că reușea să scape și de rezervoarele de resocializare și să își croiască drum înapoi pe Bountiful. Poate că ar fi reușit să își reia viața și naiba să-i ia pe infanteriști și pe Confederația lor! Atunci, poate că ar fi reușit să afle dacă viața lui fusese o minciună. Poate, doar poate, Melani era încă acolo pe undeva, căutându-l, așteptându-l. Poate, doar poate...

Ardo își puse arma pe umăr. Fumul din încăpere era încă gros, dar el își amintea unde căzuse Jans. Începu să înainteze iute peste șanțurile căscate în podea. Jans căzuse undeva lângă consola de transmisiuni din stânga podiumului de comandă. Dacă reușea să ajungă acolo înainte să îl observe cineva, putea obține o dezertare în zăpăceală și apoi să îl folosească pe Jans pentru a pleca de pe piatra asta. Putea renunța la Confederația asta afurisită și la infanteriștii ei și să își recapete viața.

Infanteristul înainta cu anticipație îngrijorată. Încă mai erau două jivine mutalisc pe undeva. Poate că erau moarte, dar, cel mai probabil, stăteau ascunse prin preajmă.

– *Baza Scenic, aici Scorpia, la cinci mile distanță de semn! Jans, te rog, răspunde! Jans! Te rog, răspunde...*

Ardo ajunsese la Jans. Tehnicianul era încă leșinat acolo unde Ardo îl culcase la podea.

Ceva îl lovi într-o parte în casca de luptă. Prima dată, Ardo nu observă, dar lovitura fu urmată de o a doua, mai slabă.

Ardo își apucă iute arma și se roti spre podiumul de comandă. Cu inima bătându-i brusc nebunește, o văzu pe Breanne printre fuioarele de fum, ghemuită lângă masa hărții. Merdith era chiar în spatele ei. Littlefield stătea pe vine de cealaltă parte a mesei.

Breanne îi făcu semn lui Ardo să rămână pe loc, după care arătă cu două degete la propriii ei ochi, apoi către Ardo.

Acesta înțelese semnalul standard și se uită încă o dată prin încăpere. Fumul se risipea repede din cameră. În mod clar, acidul afectase multe dintre console și prin sală erau săpate câteva șanțuri. Fumul încă se revărsa din gaura spartă de jivina mutalisc doborâtă, dar altfel încăperea părea goală. Ardo se uită înapoi la Breanne și scutură din cap.

Breanne dădu scurt din cap în semn de înțelegere și apoi arătă spre tehnician.

Ardo coborî iute privirea. O vânătaie urâtă colora un cucui destul de mare de pe laterala capului acestuia. În mod sigur, nu-l invidia pentru durerea de cap care îl aștepta... dacă se trezea. Ardo își dădu seama cu o tresărire că de fapt nu îi păsa dacă omul se mai trezea, atât timp cât îl putea folosi pentru a ajunge la bordul acelei nave de desant.

Ardo se uită înapoi la Breanne și își ținu mâna cu palma în jos, nemișcată. Stabil, semnaliză el.

Din nou, Breanne dădu din cap. Arătă spre Jans, apoi spre Ardo, după care îi făcu semn infanteristului spre ascensor.

Uitase de ascensor! Ardo aruncă o privire în spatele lui. Ușa curbată se retrăsese și liftul stătea acum deschis, așteptându-i. El iar făcu semn din cap spre Breanne. Se aplecă, îl apucă pe tehnicianul inconștient de gulerul jachetei uniforme și începu să îl târască încetișor pe podea

către ușa ascensorului care aștepta. Ochii îi erau ațintiți asupra micului compartiment, puternic luminat și primitor.

– *Jans! Sunt Marz! Sunt la o milă...*

Ardo se uită prin geamurile sparte ale punții de comandă. În depărtare, spre vest, abia dacă se distingea nava de desant: un punct profilat pe numeroasele dăre de aburi ale navelor de transport confederate care se îndreptau spre apusul de mai departe.

– *Nu-ți face... robleme, fra... vin... a tine... eva clipe...*

Ceva luminos căzu între el și ascensor, zdrobindu-se de podea.

Fumegă acolo unde ateriză.

Ardo ridică repede privirea.

O panglică de argint topit trecea într-un arc neregulat pe tavan. Curba ei continua spre ea însăși, descriind un cerc pe tavan chiar deasupra podiumului de comandă.

– Doamnă locotenent! Mișcați-vă! Acum! țipă Ardo pe canalul de comunicații.

Breanne și Littlefield se uitară în sus în același timp. Grinzile încrucișate se topeau sub ploaia de acid. Deja auzeau geamătul gros al metalului cedând sub propria greutate.

Nu mai avură nevoie de alt îndemn. Breanne sări peste consola aflată la una dintre marginile podiumului. Littlefield o apucă pe Meredith de mână și fugi spre scări. O împinse în fața lui, îndreptând-o spre pasarela din jurul camerei înainte de a sări și el.

Cu un geamăt sfâșietor, tavanul sălii operative cedă, prăbușindu-se către podiumul de comandă. Greutatea plăcilor fuzelajului tavanului și a grinzilor structurale tăiate zdrobi consolele de pe podium cu un zgomot bubuitor. Întreaga fermă de antene de comunicații căzu împreună cu el, contorsionându-se într-o încâlceală greu de recunoscut atunci când placa grea a fuzelajului alunecă de pe podiumul distrus pe plăcile podelei slăbite de acid.

Ardo trase cu furie de Jans, încercând să stea departe de avalanșa grea de metal răsucit. Tehnicianul, totuși, începea să i se împotrivească,

recăpătându-și cunoștința. *Și-a ales prost momentul, se gândi Ardo, dar avea nevoie de el pentru a scăpa din acest iad.*

– Pregătiți-vă! strigă Breanne. Sunt aici!

Ea se ridicase deja anevoie în picioare. O rană adâncă din umăr sângera liber printr-o ruptură a costumului ei de luptă. Littlefield se afla în cealaltă parte a podiumului de comandă, împreună cu Merdith. Ardo îi vedea pe cei doi mișcându-se, încercând să ocolească sfărâmurile pentru a ajunge la ascensor.

Atunci le zări: forme înaripate coborând iute prin deschizătura zimțată din tavan. Jivinele mutalisc își săpaseră un nou drum în Centrul de Comandă, împrăștiind oamenii din adăposturile lor. Acum prada era în spațiu deschis și vulnerabilă.

Ardo îl eliberă iute pe Jans lângă el. Ajunseseră la ascensorul deschis. Corpul acum inert zăcea pe prag pentru a împiedica ușa liftului să se închidă. Era tot ce avea timp infanteristul să facă înainte de a-și ridica arma.

Merdith se ridică în picioare, se uită în sus și țipă – mai mult dintr-o surpriză sinceră decât de frică, bănuî Ardo. Era greu să ți-o închipui pe acea femeie speriată cu adevărat de ceva. Oricare ar fi fost motivul, Ardo observă că le atrase atenția. Jivinele mutalisc plutiră prin deschizătură, zburând cu toatele în încăpere.

Breanne nu pierdu nici o clipă. Arma ei de asalt începu să latre dintr-odată, izbind de sfărâmături coșmarurile înaripate. Două dintre ele își înfipseseră aripile în țepii răsuciți ai antenelor și cadrelor de sprijin rupte. Se zbăteau și țipau mânioase de nerușinarea de a fi doborâte din aer, sfâșiindu-se în marginile ascuțite ale metalului rupt.

Totuși, Ardo nu avea timp să se preocupe de lupta Breannei. O beznă din piele dădu buzna spre el, cu o viteză imposibilă. Deschise focul cu mitraliera, doborând-o și pe aceasta din aer. Însă fiara refuză să se oprească și începu să se zvârcolească înainte pe podeaua distrusă. Ardo îi sfâșie aripile, trăgând în membrane cu un efort preocupat. O parte calmă a minții lui preluă conducerea, o parte despre care credea

că i-ar fi plăcut să uite, dar care acum ieșea în față pentru a-l salva atunci când era nevoie. Ardo fugi în timp ce trăgea, afară din alcov și către ținta lui. Aceasta continua să înainteze spre el, neînduplecată și indiferentă la rănilor pe care le suferea. Ardo continua să toace aripile creaturii. *Câțiva metri în plus ar trebui să fie de ajuns*, se gândi el. Ardo păși puțin spre dreapta.

Jivina mutalisc se încolăci brusc, apoi sări.

Ardo aștepta. Schimbă direcția de foc în clipa în care creatura mutalisc atacă. Șuvoiul de gloanțe din arma lui se lovi de sternul fiarei, împingând-o înapoi în aer și peste hăul căscat pe care sora ei îl arsesese în podea, în fața lui.

Mutalisc dădu din aripi, dar nu mai rămăsese prea mult din ele pentru a bate aerul. Țipă înfuriată, în timp ce se prăbușea prin gaură. Ardo păși înainte, mutându-și acum focul asupra capului și a pieptului, simțindu-se ciudat de satisfăcut.

– Să nu ucizi...

– Ochi pentru ochi...

– Iubește-i pe cei ce te urăsc...

Un val de amețelă îl copleși, dar el nu se putea opri – nu voia să se oprească. Mută iar focul, de această dată asupra jivinelor mutalisc care se chinuiau să ajungă la Breanne. Rafalele lor combinate sfâșiau rapid fiarele. Prinse în cadrul metalic al antenelor, sângele lor acid lucra împotriva lor. Fiecare rană mânca metalul din jurul lor, topindu-l și făcând antenele să se prăbușească și mai mult peste ele, fixându-le în loc.

– Fugi, Merdith, fugi acum!

Ardo se întoarse iute spre sunet. Era Littlefield.

Sergentul trăgea într-o altă mutalisc, dar aceasta era periculos de aproape. De unde stătea, Ardo vedea că ploaia de acid a jivinei care se apropia săpa în armura lui Littlefield. Merdith era în spatele lui. Amândoi se aflau în partea opusă a Centrului de Comandă.

Șuvoiul de foc al lui Littlefield rupea fâșii din creatură, împrôșcând bucăți fumegânde de fiere pe sfărâmăturile dintre ei.

Merdith începu să fugă, dar jivina mutalisc se întoarse către ea. Littlefield țâșni iute între ele, continuând să tragă. Fiara se târa spre ei.

Ardo își mută focul de la țintele lui pe moarte, dar șovăi frustrat. Creatura mutalisc era între el și Littlefield. Dacă începea să tragă asupra ei, avea să riște nu doar să-i lovească pe Merdith și pe sergent, ci să-i și împrăște cu acid din jivina care se dezintebra.

– Littlefield! Dă-te din drum! țipă el.

Ardo vedea broboanele de sudoare formându-se pe fruntea lui Littlefield.

Sergentul îi aruncă o privire, rânji, iar apoi sări drept spre mutalisc. Îngropându-și arma în burta creaturii, Littlefield întinse mâna liberă și apucă monstrul de beregată. Înfuriată, jivina mutalisc își încolăci coada tăioasă în jurul lui Littlefield.

– Nu! urlă Breanne.

– Fugi! strigă Littlefield, glasul ridicându-i-se în agonie. Fugi, Merdith!

Jivina mutalisc se destrăma sub focul lui Littlefield. Acidul care se scurgea din trupul ei topea costumul de luptă, împreunând hidos cele două corpuri.

Merdith, albă la față, fugi în jurul sfărâmăturilor din centrul camerei. I se alătură lui Ardo în partea opusă, dar nu reuși să privească.

Breanne se mișca, strigând, țipând.

– Depărtează-te, Littlefield! Dă-i drumul și depărtează-te!

Arma lui Littlefield continua să tragă. Ardo se gândi că în mod sigur carnea de pe mână fusese deja mâncată. Poate că doar armura topită a costumului făcea ca mitraliera să mai tragă. Jivina mutalisc încetă să se mai zbată în timp ce băltoaca de acid se forma sub ei.

Plăcile podelei gemură încă o dată, iar sergentul Littlefield și dușmanul lui înfrânt dispărură.

Ardo tremura atât de puternic, încât îi era greu să își țină arma. Afară auzeau un alt țipăt, mai cunoscut și mai ascuțit.

Merdith se uită către locul de unde se auzea zgomotul, apoi strigă.

– Uite!

Nava de desant. *Scorpio Valkirie* plutea la zece metri distanță, cu motoarele țipând într-un fel minunat pentru urechile lor.

Ardo suspină și se întoarce. Jans se sprijinea de laterala ascensorului, amețit, dar cu ochii deschiși. Ardo păși ușurel spre el peste plăcile strâmbate ale podelei și îl ridică în picioare.

– Domnule, e timpul să ne scoți naibii de aici.

Se mișcă iute către rămășițele ferestrei. Ardo îl zărea pe Marz prin cupola carlingii.

Breanne răsuflă, apoi vorbe.

– Plecăm.

Merdith, stând lângă ea, părea încurcată.

– Doamnă locotenent, câte dintre aceste grozăvii înaripate au raportat santinelele tale că se apropiiau când au început toate acestea?

– Opt. De ce?

– Păi, vreuna dintre santinelele tale a raportat că a omorât din ele? Adică, nu cred...

Breanne făcu ochii mari. Se întoarce spre nava de desant și începu să-i facă semne.

– Pleacă! Întoarce-te! strigă ea.

El zâmbi și îi făcu și el cu mâna.

– Nu! La naiba! Pleacă! strigă Breanne, dând din mâini și mai hotărâtă. Ce naiba e pe canalul tactic? Nu reușesc să îl prind...

– Oh, nu! suspină Merdith.

Cele trei mutalisc rămase se ridicară peste centrul de comandă. Marz era prea preocupat să își găsească fratele pentru a le observa. Când își dădu seama că se îndreptau spre el, jivinele mutalisc își eliberau deja puii în gurile de admisie ale motorului și pe cupola carlingii.

Breanne ridică arma și începu să tragă. Ardo i se alătură, dar era prea puțin și prea târziu. Disperat, Marz accelerează motoarele și creaturile mutalisc care nu se așteptau fură supte în gurile de admisie. Acidul se

scurse în motoare, desfăcând palele turbinei de axurile de mare viteză. În câteva clipe, nava de desant începu să se facă bucăți.

Marz reuși să își ducă *Scorpia* la doar o sută de metri spre vest înainte de a exploda, împrăștiind o ploaie de resturi prin tot Avangardul Scenic. Se prăbuși în râpa aflată imediat la vest de bază, arzând cu furie când rezervoarele de combustibil cedară.

Dincolo de coloana groasă de foc, Ardo văzu mai multe transportoare confederate arcuindu-se grațios pe cer, dârele lor de aburi strălucind portocaliu-deschis pe orizontul roșiatic al soarelui care cobora.

Nu erau nici pe departe la fel de multe pe cât văzuse mai devreme.

CAPITOLUL 19

DATORII

ARDO STĂTEA ȘOCAT. MINTEA LUI NU VOIA SĂ ÎNREGISTREZE ceea ce tocmai văzuse. Dintr-odată, părea greu să respire. Începu să înghită guri mari de aer, tremurând. Ce mai rămânea de făcut?

Se întoarse cu fața la Breanne. Ochii ei se holbau în gol spre epava arzând de dincolo de zidul de împrejmuire, ca și cum s-ar fi uitat prin ea.

– Doamnă locotenent? rosti Ardo încetișor, temându-se cumva să o tulbure. Ce facem acum?

Breanne clipi. Nu se uita – nu putea – în direcția lui.

– Noi... eu... nu... știu. Eu...

– Ce fac, doamnă locotenent? repetă Ardo, glasul tremurându-i din cauza furiei care se aduna din adâncurile lui, Dați-mi un *ordin*, doamnă locotenent! Spuneți-mi ce să *fac*, doamnă locotenent! Cum să *repar asta*, doamnă locotenent!

Breanne se întoarse către el. Ochii ei erau umezi și neclari.

– Cred că... poate Littlefield ar fi...

– Littlefield este *mort*, doamnă locotenent! Vocea lui Ardo era puternică și tremurătoare. Fiara care părea întotdeauna întemnițată undeva în străfundurile minții lui se eliberă, țipând în fața ofițerului său superior. S-a *dus*! Nu mai poate să te ajute să ieși din asta, doamnă locotenent! Nu o să te salveze. Nu o să te mai facă să dai bine. Și, cel mai

sigur, nu o să te mai țină în viață de data asta! Ești doar *tu*, doamnă locotenent, aici și acum! Tu dai ordinele! Tu ne arăți cum să ieșim din...

– *Bernelli către centrul de comandă.*

Canalul tactic mai funcționa. Glasul lui Bernelli trecea prin paraziți intermitenți.

Ardo se uită fix la Breanne, așteptând.

Ea înghiți anevoie, broboane de sudoare formându-se pe fruntea ei și printre șuvițele zburlete ale părului tăiat scurt.

– *Bernelli către centrul de comandă. Răspunde, comandament.*

Ardo se strâmbă și deschise canalul de la costumul lui.

– Bernelli, răspunse el scurt. Breanne a ordonat clar ca nimeni să nu intre pe canalul ăsta.

– Nu prea mai e nevoie acum, Ardo. Pleacă.

– Ce?

– *Zergii. Trec pe lângă noi spre vest. Întregul lor front tocmai a trecut pe lângă noi.*

– Nu are nici un sens, medită Ardo pe canalul de comunicații.

– Cu sens sau fără, asta fac.

– *Are dreptate, Melnikov.* Era vocea lui Mellish de data aceasta. *Îi văd din buncăr. Au trecut pe lângă noi ca un șir de lăcuste și ne-au lăsat în urmă. M-am uitat bine la ei prin binoclul de campanie și se târăsc cu toții spre vest. Cred că se pregătesc să își petreacă noaptea în oraș.*

Ardo suflă ușurel printre buze. Orașul Mar Sara era spre vest, acum abandonat de infanteriști și, practic, lipsit de apărare.

– Cutter, aici Melnikov. Sunt cu doamna locotenent în sala operativă – sau ce a mai rămas din ea. Tu unde ești?

– *Sunt în buncărul patru pe zidul de apărare de sud-vest. Ce naiba s-a întâmplat acolo? Unde sunt Littlefield și doamna locotenent?*

– Treci aici imediat, se răsti Ardo fără vreo explicație. Hm, doamna locotenent are nevoie de tine.

– *Da, bine, dacă doamna locotenent are nevoie de mine, poate să mă cheme ea, și nu un avorton înnebunit să tragă și cu nasul pe sus...*

- Termină cu tâmpeniile, Cutter, lătră Ardo. Doamna locotenent vrea să vii aici, așa că *mișcă!*

- *Am plecat, răspunse Cutter pe un ton rece. Măcar pentru asta aș fi interesat să te văd. Sper că mi-ai ținut femeia caldă, avortonule. Sunt sigur că va fi încântată să vadă un bărbat după ce a fost nevoită să aibă de a face cu tine.*

Ardo opri mânios canalul de comunicații tactice, apoi se întoarse către ascensor.

- Îmi pare rău, Merdith. O să am grijă de Cutter să nu te deranjeze...

Ușa liftului era închisă. Luminile indicatoare de pe panoul din alcov arătau că ascensorul cobora. Un sentiment de groază îl cuprinse pe Ardo.

Merdith dispăruse.

Ardo își aruncă iute ochii prin încăpere. Secțiunea căzută din fuzelajul de deasupra ședea acum într-un unghi ciudat pe podea. Consolele din partea stângă a podiumului de comandă erau zdrobite până aproape de plăcile podelei sub greutatea ei, dar partea dreaptă rămăsese ridicată. Ardo traversă repede plăcile de podea îndoită și mâncate de acid.

- Melnikov? Breanne vorbea de parcă tocmai se trezea. La naiba! Ce mama dracului faci?

- Era pe podea doar la câțiva metri de mine, murmură Ardo în timp ce se apleca în față, uitându-se printre consolele din partea dreaptă.

Dispăruse și cutia.

Ardo urlă, glasul lui, o expresie nearticulată a furiei animalice. Se uită la ascensor. Prea departe, își dădu el seama. Nu avea să o prindă pe acolo. Se întoarse și urcă scara scurtă spre pasarela care era acum un vârtej de metal în jurul camerei. Deschizând una dintre ferestrele sparte, se trase înainte, în vântul care urla și privi în jos.

Fuzelajul curbat și întunecat cobora sub el în lumina tot mai slabă. Mici puncte de lumină emanau slab din ferestrele Centrului de Comandă și din semnalele anticoliziune care clipeau tânguitor de pe diferitele platforme de echipamente care ieșeau în afară din corpul principal.

Imediat după curba fuzelajului, un petic mare de lumină galbenă puternică ieșea prin ușile principale ale Centrului de Comandă peste mica bucată de noroi compactat din împletitura întunecată a clădirilor bazei.

Acolo, o umbră lungă ieși. Era aruncată de o singură siluetă feminină mică, luptându-se să alerge cu o cutie grea în brațe.

Ardo aruncă o privire la indicatoarele de energie aflate chiar sub buza căștii. Încă nu începuse să folosească rezerva de energie. Avea să fie de ajuns pentru a o prinde.

Dintr-o singură mișcare, Ardo se împinse prin deschizătura ferestrei și începu să fugă în jos pe curba Centrului de Comandă. Pașii făcuți cu bocancii grei răsunau pe fuzelaj, în timp ce își croia drum printre diferitele armături din jurul acestuia. O astfel de goană sinucigașă ar fi fost imposibilă fără costumul de luptă, dar în ciuda geamătului sistemelor servomecanice care se plângeau de abuz, el coborî repede panta tot mai abruptă a fuzelajului exterior. Meredith fugea spre vest către fabrică. Ardo îi verifică poziția în timp ce alerga. În câteva clipe panta deveni prea abruptă pentru a-l mai susține, dar el era deja la trei metri de sol. Se ținu o clipă de o platformă de motor ieșită în afară, apoi sări.

Ateriză greoi, rostogolindu-se pe pământ, așa cum îl învățase antrenamentul. Costumul absorbi cea mai mare parte a impactului, servomecanismele gemând când se ridică în picioare și porni în urmărire, gonind cu toată viteza.

Dând colțul, Ardo văzu un grup de vehicule în fața lui. Fiecare fusese parcat în fața fabricii automate care le produsese la cerere, doar pentru a fi abandonate. Vântul de seară sufla praf orbitor printre diferitele SCV-uri, camioane de sprijin la sol și un șir de motoglisoare Vultur închise.

Ardo se opri. Ea era pe acolo pe undeva, știa asta. Nu trebuia decât să o găsească.

Vântul urla în jurul capului său, dar el porni oricum senzorii auditivi externi. Comută canalul tactic pe Standby. Știa că Breanne avea să înceapă să îl caute în curând și nu voia să îi fie distrasă atenția.

Ardo înaintă încet printre mașini, pășind cu grijă și fără zgomot. Se gândi absent la cât de uimitor era că un echipament militar atât de complicat pe cât era costumul de luptă tot putea să se miște mortal de tăcut când era nevoie. Își ridică mitraliera și o armă. Știa că era perfect capabil și dornic să o împuște pe Merdith, dacă era necesar – și destul de posibil chiar dacă *nu* era necesar.

SCV-urile acoperite de nisip stăteau la fel de nemișcate ca santinelele. Titanii blindajați aveau peste trei metri înălțime. Ardo se strecură printre ei ușurel, cu arma pregătită.

Ceva scârțâi prin vânt în dreapta lui. El se roti, cu mitraliera ridicată iute în direcția sunetului. Augumentarea vizuală din vizeta închisă iluminează imediat vinovatul: o trapă de întreținere deschisă de pe piciorul unui SCV flutura în bătaia vântului. Reveni la cursul lui șerpuit, înaintând.

Un motor porni cu o încetineală chinuitoare undeva chiar în fața lui. Ardo zâmbi subțire pentru sine și pași ușurel pe lângă un alt SCV care îi bloca vederea.

Era o vagonetă, un camion aproape la fel de mare ca un SCV. Șasiul era suspendat între șase cauciucuri pe pernă de aer, câte trei pe fiecare parte. Cabina de control ieșea înainte din față. Prin nisipul ridicat de vânt, Ardo abia putea desluși strălucirea care scăpa pe ferestrele cabinei.

A intra în cabină era cam problematic. Trebuia să urci pe o scară verticală pentru a ajunge la una dintre trapele laterale. O putea face în costumul de luptă, firește, dar bănuia că doamna locotenent ar fi preferat-o pe Merdith în viață. Un atac direct nu era cel mai bun mod de a atinge acest obiectiv. Brusc, îi veni o idee mai bună. Zâmbind pentru sine, își croi drum spre spatele vehiculului, având grijă să stea în afara câmpului vizual al oglinzilor întinse într-o parte și alta a cabinei de control. Apoi se lăsă pe vine și începu să se târască în lungul șasiului camionului. La jumătatea drumului, auzi iar agonia joasă a ambreiajului. Începu să se grăbească. Motorul tuși de două ori, apoi muri.

Sub cabină, Ardo se ridică într-o poziție ghemuită chiar sub ușa laterală de pe partea șoferului. Vedea umbrele mișcându-se în cabină,

auzea cum diferite butoane erau apăsate și mormăiturile înfundate ale lui Merdith.

Ardo se ridică iute și deschise brusc ușa de pe partea șoferului. Cu mâna liberă o apucă pe Merdith, uluită, de braț, hotărât să o tragă din cabină și să o arunce la pământ.

Ardo o smulse pe Merdith din scaunul șoferului cu o singură mișcare, costumul de luptă aducându-i o putere incredibilă. Femeia se prăbuși din cabină, prinzându-se cu disperare de brațul lui Ardo. Picioarele care se zbăteau loviră cabina camionului, împingându-l pe neașteptate pe Ardo în spate cu o forță adițională. Ardo căzu de pe cabină, trăgând-o pe Merdith cea panicată după el.

Amândoi se rostogoliră la pământ. Ardo se ridică iute în picioare, cu arma deja pregătită atunci când era în picioare. Merdith zăcea îndurerată pe jos la picioarele lui, gemând în bătaia vântului.

– Ridică-te, zise el. Mergi înapoi.

Merdith ridică privirea, încercând să respire.

– Ești prizoniera mea, spuse el sec, ridicând arma.

– Prizonieră? tuși ea, vorbele sunându-i batjocoritor. Prizonieră a ce?

– Prizonieră a Confederației, explică Ardo cuminte.

Merdith pufni batjocoritor.

– Deci suntem doi.

– Gura! mârâi Ardo.

– Ascultă, am monitorizat traficul de comunicații de aici. Merdith arată spre cabina camionului. Forțele confederate și-au terminat evacuarea, soldășelule. La naiba, probabil că deja au ieșit din sistemul solar.

– Atunci o să găsim altă legătură! Ardo începea să transpire. Chemăm o navă de evacuare. O să se întoarcă și...

– Trezește-te, Ardo! se răsti Merdith. *Ar trebui să fim morți!* Crezi că bomba aia nucleară a căzut singură din cer? Cu toții trebuia să încasăm bomba aia, soldășelule! Cartierul general al Confederației v-a trimis pe tine și pe amicii tăi aici să mă găsiți pe mine și pe cutia mea – afurisita

de cutie otrăvită – și în clipa în care au știut că o aveți, v-au anulat evacuarea și au aruncat una mare care vă avea ca țintă pe voi, pe mine și cutia asta. Vă știau situația de la cap la coadă. V-au înscenat ceva. Singurul motiv pentru care v-au trimis a fost să mă găsiți pe mine și pe cutia asta nenorocită și să *muriți cu ea!*

– Suntem soldați, doamnă. Ardo se înroși la față. Soldații mor! E *treaba noastră să murim!*

– Nu. Glasul lui Merdith scăzu, dar rămase la fel de încordat. Este *treaba voastră să luptați*. Ați luptat astăzi și am trăit. Cartierul general al Confederației v-a lăsat singuri fără măcar o rugăciune și voi *tot* ați luptat și *tot* ați trăit. Nu înțelege greșit, Ardo. În ce-i privește pe ei, suntem cu toții morți și lor le convine așa. Doamne, au *plănuit* asta. Nimeni nu trebuie să știe despre cutia asta. Dacă apăreți cu ea la cartierul general al Confederației, o să aibă grijă să fiți mult mai morți decât *cred* ei că sunteți acum.

– Taci! De ce naiba nu poți să *taci*?

Ea continuă să își susțină ideea peste țipătul vântului.

– Nu-ți irosi viața pe fantome, soldățelule! Confederația te-a mințit, ți-a furat dragostea, familia și întregul trecut. Te-au trimis aici să faci o treabă murdară în locul lor și, odată ce ai făcut-o, au încercat liniștiți să te omoare. Sub toată programarea, spălarea pe creier și „recondiționarea socială” există încă un om – Ardo Melnikov – care merită să aibă o viață și să o trăiască. Merdith suspină în bătaia vântului. Trebuie să mai existe ceva în adâncul acelui băiat nobil care a fost crescut de părinți iubitori.

Ardo clipi. Transpira, iar sistemele de răcire ale costumului de luptă nu păreau să fie de ajutor.

– Ce... ce vrei să propui? Ce vrei să spui?

Merdith dădu din cap, fără să își ia ochii din ai lui.

– Spun să scăpăm. Ei cred că suntem morți – să o lăsăm așa. Plecăm de pe planetă, găsim o nouă viață în altă parte și lăsăm pe alții să moară în locul nostru.

Ardo zâmbi cu tristețe.

– Și cum să plecăm? Mergem pe jos? Confederația a plecat. Au luat cu ei ultimele transportoare comerciale. Chiar dacă aș spune da, chiar dacă aș avea încredere în tine, nu există nici o cale de plecare de pe piatra asta.

Merdith păși înainte, surâzând.

– Oh, ba da, cred că există o cale de plecare de pe piatra asta.

Ardo își ridică puțin arma. Merdith înțelese și se dădu înapoi.

– Fiii lui Korhal, spuse ea sec.

– Fiii lui Korhal? pufni Ardo. O mână de fanatici visători?

– Da, dădu Merdith din cap zâmbind. Pentru că o flotă de nave de transport ale acelor „fanatici visători” este la cinci ore distanță și se îndreaptă chiar acum spre această piatră. Vor ateriza aici pentru a-i evacua pe toți cei pe care pot – pe cine a mai rămas – și, bunul meu soldățel, bănuiesc că vor fi deosebit de nerăbdători și de recunoscători să ne accepte biletul.

Ardo scutură din cap, dar nu spuse nimic.

– Ardo, le dăm cutia și plecăm cu primul zbor! insistă înflăcărată Merdith. Nu trebuie decât să plecăm de aici cu această cutie și să rămânem în viață următoarele șase ore. Știu unde este o enclavă, ultimul loc pe care îl vor ataca zergii. Aproape sigur, zergii vor ataca mai întâi orașele.

– Ce? Ardo își dădu seama brusc despre ce vorbea ea.

– Enclava ar trebui să facă față până când sosește flota. Orașele vor încetini înaintarea zergilor, astfel încât vom avea destul timp să...

– Orașele? Ardo era dintr-odată surprins de propriile gânduri. Civili măcelăriți de acele coșmaruri – cu miile – și tu nu poți să faci altceva decât să îi numeri după numărul de minute pe care le obții pentru scăparea ta?

Merdith își înghiți nodul din gât.

– Cu toții trebuie să facem sacrificii, Ardo. Uneori sunt grele, dar...

Patriarhul Gabittas îi vorbea în sala de seminar.

– *Ce câștig are un om dacă el cucerește întreaga lume și își pierde sufletul...
Melani îi zâmbea sub un soare auriu.*

– Și astfel sacrificiul lor – mii de vieți – are un preț pentru că tu și prețioasa ta rebeliune puteți trăi? Ardo tremura de mânie. Littlefield și-a dat viața pentru tine! A făcut un pas înainte și a renunțat la viața lui pentru ca tu să trăiești. Nu e destul? Câți oameni valorează viața ta, Merdith? Sute? Mii?

Ochii lui Merdith sclipiră. Ardo se întoarse mânios și își ridică arma deasupra capului. Cu un strigăt furios, sparse cu patul puștii geamul de jos al ușii cabinei. Nu păru să îl ajute. Aruncă arma prin geamul rămas, cu un alt urlet. Se întoarse la Merdith, apucând-o dur de umeri cu ambele mâini.

– Și cum rămâne cu viața mea, Merdith? Cât de mulți oameni valorează viața mea? Câți ar trebui să moară pentru mine?

Strânsoarea lui Ardo crescuse. Merdith gemu de durere.

– Cum rămâne cu sufletul meu, Merdith? Sufletul meu îmi aparține. Nimeni nu îl poate avea. Nici Confederația. Nici prețioasa ta rebeliune. Nu poți să îmi cumperi mântuirea. Cât valorează viața mea, Merdith? Cât de mulți... cât de mulți oameni pot să cumpăr cu viața mea?

Tatăl lui citea familiei:

– *Și nu vă temeți de cel care omoară trupul, dar nu poate omorî sufletul: ci mai bine temeți-vă de cel ce poate distruge sufletul și trupul în iad.*

Ardo rămase împietrit, transfigurat.

Merdith ridică privirea, încă prinsă în strânsoarea lui dureroasă.

– Ce este?

Melani stătea în lanul de grâu auriu. Îi întindea cutia și recita ceva din Scriptură.

– Te rog, se strâmbă Merdith. Mă doare!

– *Este mai bine ca un singur om să piară decât ca o națiune să răătăcească și să piară în necredință...*

Also îi dădu brusc drumul lui Merdith.

– Câte nave vin?

– Ce? Poate o sută – câte or fi reușit să strângă, cred – dar nu o să ajungă la orașe la timp.

– Nu, dar dacă zergii nu ar ajunge la orașe? Ardo se întoarse la camion în timp ce vorbea, deschizând ușa și urcând în cabină. Mii de oameni ar putea fi salvați, nu?

– Nu-i poți opri pe zergi, soldățelule!

Ardo sări înapoi din cabină.

În mâini ținea cutia metalică.

– Nu, nu putem, zise Ardo. Dar am putea – e doar o posibilitate – să reușim să îi încetănim.

CAPITOLUL 20

SIRENE

– ȚI-AI IEȘIT COMPLET DIN MINȚI, ȘTII ASTA?

Ardo se uită prin sala operativă. Fețele pe care le văzu privindu-l păreau în cea mai mare parte de acord cu afirmația lui Cutter.

Un șuvoi de scânteii țâșnea din tavanul sălii operative. Tinker era afară într-un SCV. Tehnicianul reușise să îndepărteze cea mai mare parte a antenelor și a brațelor senzorilor și ridicase secțiunea căzută de fuzelaj înapoi unde îi era locul. Acum suda noi plăci peste tăieturile făcute de acid în metalul de deasupra pentru a ține totul în loc și a întări structura.

Ceilalți supraviețuitori ai grupului fuseseră chemați în sala operativă. Ardo era confruntat cu toți cei care rămăseseră din plutonul care plecase în aceeași dimineață – o dimineață care i se părea lui Ardo că fusese cu ani întregi în urmă. Soldatul Mellish ședea obosit pe pasarelă, cu picioarele bălângănindu-i-se peste una dintre husele consolelor. Era singurul rămas din grupa lui Jensen și acum părea să se uite oriunde altundeva decât la Ardo. Soldații Bernelli și Xiang stăteau sprijiniți de consolele de pe podeaua din fața lui Mellish. Ochii lui Xiang păreau să nu se uite la nimic și erau distanți, în timp ce ai lui Bernelli păreau să îl sfredească pe Ardo cu o intensitate de laser. Breanne stătea cu spatele întors la cameră pe pasarelă, în spatele lui Xiang și al lui Bernelli, cu brațele încrucișate pe piept. Ai fi putut crede

că se uita pe fereastra încă spartă în bezna de dincolo, dar Ardo știa că ea nu vedea nimic acolo și că gândurile îi erau în încăpere.

La fel și Cutter, uriașul insular în costum cu plasmă de liliac de foc, căruia nu îi era greu să își exprime opiniile. Tropăia înainte și înapoi pe plăcile podelei proaspăt sudate din fața ascensorului.

– Ți s-a făcut creierul absolut terci în cap!

– Poate că da, zise Ardo, pipăind cutia din metal care se odihnea strâmb pe podeaua îndoită a podiumului de comandă, lângă el.

Merdith se sprijinea de unul dintre panourile sparte ale podiumului, cu mâinile în buzunarele salopetei, cu ochii ațintiți în jos, gânditoare.

– Poate că da, dar văd că asta nu ar putea însemna prea mult pentru noi și *ar putea* însemna foarte mult pentru altcineva.

– Nu ar însemna prea mult pentru noi? Cutter căscă gura. Vrei să pornești baliza pentru zergi – să atragi fiecare mutalisc, hidralisc și mai-știiu-eu-ce-lisc de pe o rază de o mie de kilometri chiar în capul nostru – și ți se pare că nouă nu ne *pasă*?

– Nu asta am spus. Ardo scutură din cap.

– Pe zei, sper că *nu*!

– Ce am spus a fost că nu o să *însemne* prea mult pentru noi. Ardo își puse casca de luptă pe cutie și își scoase mânușile de luptă. Uite, Confederația ne-a lăsat să murim – la naiba, ne-au *vrut* pe față morți! Nu ar veni după noi nici dacă ar ști că suntem aici. Au renunțat la toată planeta asta – și la fiecare colonist de pe ea. Gândește-te, Cutter! Micuțul dispozitiv secret al Confederației de aici a *chemat* zergii pe această lume. Avem dovada chiar aici, în această cutie. Crezi că vor să știe cineva că sunt responsabili pentru că s-au jucat de-a dreptul cu această planetă?

Bernelli vorbi.

– Dar... dar cum rămâne cu Fiii ăia ai lui Kohole sau Korhal, ori cine o fi el? Vin navele lor de evacuare. Nu pot să ne ia și pe noi?

Ardo dădu din cap.

– Am putea face un târg cu Fiii lui Korhal. Am putea da această cutie și probabil am putea găsi o cale de a pleca de pe planeta asta, dacă

mai poate cineva. Ar trebui să străpungem frontul zergilor, să îi găsim și să facem schimbul. Dar acești Fii ai lui Korhal au și ei planul lor. Navele de salvare pe care le-au trimis cu siguranță nu sunt de ajuns pentru a evacua toată planeta. Este vorba doar de relații publice – să arate niște imagini cu ei salvând câțiva lăsați în urmă. Ce *nu* vor ei să știe toată lumea este că și ei sunt responsabili de venirea zergilor aici.

Xiang se întoarse brusc spre Ardo.

– Gașca lui Korhal? Parcă aia era jucăria Confederației.

Ardo se întoarse către Merdith.

– Spune-le.

Merdith se foi deranjată.

– Este adevărat că ați putea face o înțelegere cu Fiii lui Korhal...

– Nu, zise Ardo, și Merdith tresări la auzul tonului său. Spune-le cine a activat dispozitivul!

Merdith continuă să se uite în podea.

– A fost nevoie să fie făcute unele sacrificii pentru continuarea Cauzei. A... atrocitățile Confederației nu lasă nimic de ales rebeliunii... ah... decât să folosească dispozitivul împotriva și mai multor agresiuni ale Confederației. Folosind împotriva lor propria lor armă...

– Pe zei, Melnikov! Xiang era șocat. E vorba de crimă în masă! Genocid planetar!

Merdith ridică privirea, cu ochii scăpărând.

– Fiii lui Korhal au un motiv legitim să...

Mellish scuipea dezgustat pe podea.

– Oh, mai taci, doamnă! Fiilor lui Korhal nu le pasă nici cât negru sub unghie de civili, nu mai mult decât Confederației. Din câte îmi dau seama, sunt doar reversul aceleiași monede – și la fel de cocliți.

Ardo scutură din cap cu tristețe.

– Și când totul se va fi terminat, desigur că această gașcă a lui Korhal va dori la fel de mult pe cât Confederația să nu mai suflăm. S-ar putea să fi făcut Confederația cutia, dar Fiii lui Korhal sunt cei care au deschis-o. Știm ce s-a întâmplat aici și câți au murit... din cauza *ambelor*

părți. Suspină. Nu, băieți, suntem cu toții morți. Cam singurul lucru pe care îl mai putem hotărî este *cum* murim și *pentru ce* murim.

– Ei, ce discurs drăguț, pufni Cutter, nările lui mari fremătând. Deci ești plin de eroism și de sacrificiu, nu, Melnikov? Am văzut eu ce erou îmi ești, băiete! Ai fost foarte dispus să îl sacrifici pe Wablowski în Oază – extrem de dispus, din câte mi-am dat seama! Acum ești tu omul măreț care vrea să ne sacrifice pe noi, restul!

– Sunt familii acolo, Cutter. Bernelli părea obosit. Femei și copii...

– Da, și unii dintre ei sunt ai mei! Ochii negri și adânci ai lui Cutter erau mari și umezi. Dar eu nu pentru asta m-am înrolat!

– Parcă voiai o luptă când am aterizat pe piatra asta, adăugă Mellish, ridicând tonul. Soldatului nu-i păsa deloc de Cutter. Acum cauți ușa din spate?

– Cutter nu a ieșit în viața lui pe ușa din spate, surioară! Dă-mi o luptă corp la corp! Adu-i la mine și le mănânc inima pe pâine. Dar *asta* – Cutter arată mândros spre Ardo – *acest* spălător de latrine îmi spune să stau pe loc și să *mor* pentru o mână de civili pe care nu îi cunosc, care nu vor ști niciodată ce am făcut pentru ei și pe care probabil că i-ar durea în fund chiar dacă ar ști! *Asta-i* o nebunie!

– Deci de asta ești aici, Cutter? Frustrarea se strecură în glasul lui Ardo. Vrei să îți mulțumească cineva? Să îți organizeze o paradă sau să verse niște lacrimi? Asta e important acum, să își amintească lumea de tine ca de un erou? Oameni inocenți vor *muri* acolo, Cutter, și noi suntem singurii care îi pot ajuta, indiferent dacă ei știu sau nu!

– Sunt aici ca să îmi găsesc frații. Sunt acolo și trebuie să-i găsesc!

Ardo era pe punctul să spună ceva, dar se opri. Frații lui Cutter. Nu se gândise prea mult la asta până acum, dar dacă amintirile lui fuseseră atât de puternic modificate și alterate de rezervoarele de resocializare, atunci ce îi făcuseră uriașului insular? Oare frații lui erau măcar pe piatra asta? De fapt, în realitate *avea* Cutter vreun frate? Cum ar fi putut el să îi explice asta infanteristului iute la mânie?

Bernelli oftă.

- Păi, dacă tot trebuie să murim, aş vrea cel puțin să știu că a fost pentru ceva mai mult decât pensia.

- Păi, dacă *eu* tot trebuie să mor, spumegă Cutter, nu o să fie din cauza prăpăditului ăstuia... Și nu o să o fac *singur*!

Cutter se mișcă atât de rapid, încât Ardo nu avu timp să reacționeze. Din doi pași mari, uriașul traversă încăperea și își strânse mâna dreaptă în jurul gâtului lui Ardo.

El încercă să vorbească, dar nu reuși. Costumul de liliac de foc întărea strânsoarea încordată a lui Cutter. Ardo se zbătu fără folos. În câteva clipe, stele începură să îi apară în fața ochilor și totul devenea neclar. Toți strigau în același timp. Umbre se mișcau la marginea câmpului său vizual, dar el nu vedea decât figura mânioasă a insularului cu o privire criminală.

O voce.

- Dă-i drumul! Dă-i drumul în clipa asta, Cutter!

Dintr-odată, Cutter îl eliberă. Ardo se prăbuși ca o păpușă de cârpe la podea, încercând să respire. Se uită în sus.

Doamna locotenent Breanne ținea mitraliera gaussiană la tâmpla lui Cutter.

- Cutter, vrei să îți salvezi frații? Te-ai gândit vreun moment că s-ar putea să facă parte dintre civilii care așteaptă să plece de aici? Te-ai gândit vreo clipă că singurul fel în care vei avea vreo șansă de a-ți salva vreun frate este să te asiguri că zergii nu ajung la oraș înaintea transportoarelor?

Cutter clipi furios. Atunci când răspunse, glasul îi era gros și încet.

- Nu, doamnă. Eu... nu m-am gândit la asta.

- Atunci încetează să mai încerci să gândești, țipă Breanne. Vocea ei era ascuțită și speriată. Gândesc eu pentru tine. Nu ești *plătit* să gândești!

Breanne luă arma de la capul lui Cutter și îi făcu semn cu țeava să se dea în spate.

- O viață întreagă am luptat în războaiele altora, pentru idealurile altora și pentru cauzele altora! Melnikov are dreptate! Fiecare dintre viețile noastre poate cumpăra alte sute, poate mii. Nu o să afle niciodată, nu o să fie niciodată recunoscători pentru asta, dar dacă trebuie să mor, atunci vreau să o fac pentru ceva care merită!

Breanne se întoarse către cutie și cu mișcări ferme, iuți, desfăcu zăvoarele. Cutia metalică era deschisă.

Doamna locotenent se întoarse către fețele uluite din încăpere.

- Avem, în mare, aproximativ o oră și jumătate până la venirea primilor zergi. Propun să ne folosim de acest timp.

Ardo era la al patrulea drum către diferitele buncăre. Era obosit, dar știa că nu avea să mai fie mult timp așa. Îl aștepta o pace îndelungată și permanentă. Descoperi că o aștepta cu nerăbdare. Învățăturile din tinerețe continuau să iasă la suprafața memoriei lui: povești despre credință, speranță și pace într-o viață de apoi. Ciudat, se gândi el, să meditezi la astfel de lucruri aici, în centrul iadului.

Tinker folosisese SCV-urile pentru a construi câteva buncăre noi în jurul Centrului de Comandă. Acesta avea să fie nucleul defensiv din interiorul perimetrului exterior. Aveau să își înceapă apărarea de pe inelul exterior, trăgând la distanță în cei care se apropiau de bază. Când zergii urma să amenințe cu ocuparea poziției exterioare, atunci planul era să se retragă la inelul interior de buncăre legate între ele pentru defensivă finală. După aceea, aveau să facă față cât puteau de mult... Și să sperie că era de ajuns.

Între timp, Mellish mersese împreună cu alți doi într-un transportor blindat cu toate minele pe care le putuseră recupera din complex. Ardo rânjise când Mellish îi spusese ideea. Acum soldatul era afară plantând fericit mine după un anumit tipar în jurul complexului, ca un fermier pe ogor. Ardo spera că Mellish avea să se bucure de o recoltă bogată de pe urma semințelor pe care le planta.

Ardo era ocupat în fabrică producând muniție nouă pentru mitraliere. Breanne acceptase chiar faptul spus de el că zergii nu se opreau pentru răniți. Era o calibrare destul de ușor de făcut. În locul gloanțelor standard de infanterie, reprogramă replicatorul să producă proiectile cu vârful gol, late. Spre deosebire de modelul standard, acestea se aplatizau și se măreau la impactul cu ținta. Nu erau făcute să rănească, ci să ucidă și să provoace cât mai multă distrugere. Ardo de abia aștepta să vadă dacă funcționau.

Tinker încă lucra la buncărul din sudul gardului de apărare când Ardo se apropie. Tehnicianul nu spusese nimănui mai mult de zece cuvinte de când nava de desant a fratelui său se prăbușise. Ardo era destul de îngrijorat în privința omului, dar deocamdată nu avea timp să se ocupe de problemele acestuia – poate nu va mai avea niciodată timp să se ocupe de ele. Ardo merse la clădirea joasă și boltită și intră prin trapa de acces deschisă.

Buncărele erau o dotare standard pentru producția făcută de SCV-uri și se putea spune cu adevărat că dacă văzusei unul, le văzusei pe toate. Carapacea lor metalică groasă oferea suficient spațiu pentru patru persoane, cu lăcașuri de arme pe toate laturile. Nu era cel mai confortabil loc, dar aveau avantajul de a fi cel mai sigur loc pe care îl puteai găsi în orice bază a Confederației. Odată montate, erau incredibil de greu de distrus. Exact cât de greu, era sigur că se aflau pe punctul de a afla.

Intră în compartimentul principal, împovărat de cutiile de muniții și fu surprins să o vadă pe Merdith privind afară printr-una dintre fantele de tragere.

– Oh, scuză-mă, spuse ea. Să mă dau din calea ta.

– Nu, e în regulă. Ardo puse cutiile jos și începu să le aranjeze sub fiecare dintre ferestrele de tragere. Nu mă deranjezi. Dacă ai venit aici pentru priveliște, te uiți în direcția greșită.

– Da, niciodată nu am fost bună de turistă, râse Merdith obosită. Apoi se întoarse înapoi la fantă. Din ce parte crezi că o să vină primii?

- Nu știu, zise Ardo, venind lângă ea și privind pe câmpia roșie. Ultimele unități pe care le-am văzut treceau spre vest. Cred că astea vor fi primele care vor veni. M-aș uita mai întâi în direcția aia pentru musafiri nepoftiți.

Merdith dădu aprobator din cap. O scurtă tăcere se lăsă între ei.

- Hei, soldățelule?

- Da, doamnă?

- Dacă nu apuc să îți spun... cred că tot ceea ce faci aici e... Glasul i se pierdu.

Ardo se uită la ea.

- Ce e?

- Nu... nu știu. Voiam să spun „bun” sau „corect”, dar cuvintele nu par de ajuns. Își sprijini brațele încrucișate pe pervazul gurii de tragere, culcându-și capul pe ele în timp ce vorbea. Poate chiar... legendar.

Ardo râse.

- Legendar?

Merdith râse și ea.

- Bine. Poate nici legendar. Oricum ar fi, aș vrea să-ți mulțumesc.

- Eu nu mi-aș mulțumi, doamnă. Tocmai ne-am condamnat pe toți la moarte.

- Dar câți vor trăi în plus datorită a ce facem noi aici? Nu m-am gândit la asta până acum. Merdith îl privi. S-ar putea să nu ne mulțumescă. S-ar putea ca nici măcar să nu știe ce s-a întâmplat aici sau cine am fost, dar eu o să îți mulțumesc în numele lor.

Ardo dădu din cap, apoi se gândi o clipă.

- Știi... nici măcar nu mai sunt sigur cine sunt eu. Am fost programat și reprogramat de atâtea ori, încât am uitat cine am fost, de ce am fost și chiar încotro mă duceam. Dar a existat întotdeauna un *eu* pe aici pe undeva - acea parte a sufletului meu pe care nu au putut niciodată să o strivească sau să mi-o ia prin programare. Mă temeam de ea, dar acum doar pe ea mă mai pot bizui. M-ai ajutat să îmi găsesc sufletul și pentru asta, *eu* vreau să îți mulțumesc.

Ardo se aplecă, luă o nouă mitralieră gaussiană și i-o aruncă lui Merdith.

– Știi să o folosești, nu? zise el.

Merdith prinse pușca și o armă cu iscusință, dintr-o singură mișcare.

– Ai încredere să îmi dai asta pe mână?

– Hei, dacă omori pe unul dintre *noi*, asta înseamnă că e o persoană mai puțin care să îți apere *ție* spatele! zâmbi Ardo.

Merdith surâse și ea.

– Va trebui să am grijă la asta, nu?

– Îmi doresc s-o fi cunoscut pe Melani. Nu cred că ați fi avut prea multe în comun, dar ea...

– Mellish raportează. Am contact vizual spre vest. Avem musafiri.

Ardo se strâmbă.

– Au venit mai devreme.

CAPITOLUL 21

ASEDIU

– AȘTEPTAȚI CU TOȚII! ERA GLASUL BREANNEI PE CANALUL tactic. Mai întâi perimetrul exterior, apoi, la comanda mea, vă retrageți în perimetrul interior. Anunțați-vă pozițiile!

Ardo apăsă de două ori pe tasta de transmisie pe canalul de comunicații tactice.

– Melnikov, Exterior Cinci, sud-vest.

– Mellish, Exterior Patru, nord-vest! Vin repede și...

– Lasă trăncăneala, Mellish! Anunțați-vă pozițiile!

– Xiang, sunt aici. Exterior Trei, nord-est.

– Bernelli la Exterior Doi. Sunt... hm... sunt la sud-est.

– Cutter, Exterior Unu, sud, doamnă locotenent.

– Toate pozițiile stabilite! Nu trageți până nu trec de minele din afară. Raportați breșa, apoi deschideți focul, s-a înțeles?

Ardo zâmbi. Chiar și într-o situație deznădăjduită ca asta, Breanne voia să facă totul ca la carte. Dacă ar fi existat un mod de a *muri* ca la carte, știa că ea pe acesta l-ar fi ales.

– Ce este? întrebă Merdith, văzându-i expresia de pe față.

El se aplecă în față, mijind ochii în timp ce privea prin fantele de tragere ale buncărului.

– Pe zei! Ce e asta? șuieră Merdith nevenindu-i să-și creadă ochilor.

Spre sud-vest, orizontul era neclar, linia lui fermă fiind neregulată. Ar fi putut fi o furtună de nisip care se apropia de ei, dar Ardo știa că era ceva mult mai mortal.

Ardo deschise canalul de comunicații tactice.

– Doamnă locotenent, aici Melnikov. Văd un front de zergi apropiindu-se rapid dinspre vest... cam la trei kilometri distanță. Nu disting capetele lui.

– Aici Mellish. Cred că văd capătul frontului pe o rază de vreo douăzeci. La naiba, nu credeam că sunt atâția zergi în tot...

– Aici Cutter. De aici nu văd capătul frontului.

– Ardo! Ce se întâmplă?

Infanteristul se uită la Merdith.

– Ce? Oh, mama *naibii*! Nu ai un receptor pentru canalul tactic. Ei vin acum – un front de zergi care acoperă aproape tot orizontul și Dumnezeu știe câți or mai fi în spatele liniei ăleia. Cutiuța ta se pare că funcționează mai bine decât am crezut.

– Așa. Merdith înghiți un nod din gât, simțindu-și dintr-odată gura uscată. Strângea arma atât de tare, încât degetele îi erau albe. Ce se întâmplă acum?

– Îi așteptăm.

– Așteptăm? Merdith clipi. Ce așteptăm?

– Așteptăm până când se lovesc de câmpul minat. Ardo își scutură umerii și își roti capul. Era încordat și ăsta nu era un mod bun de a intra în luptă. Mellish și Bernelli au plantat două zone de câmpuri de mine în jurul bazei. Unul e la o mie de metri și al doilea e la cinci sute de metri. Sunt o combinație de mine de apărare și de recunoaștere a formei care au conexiuni de senzori euristice...

– Hei, mai încet! Ce sunt alea euristice?

– Conexiuni de senzori. Minele comunică între ele într-o rețea dedicată de mică intensitate și învață una de la alta ce să caute la un inamic care trece peste ele. Cu cât explodează mai multe, cu atât mai inteligente devin la a omori orice trece peste ele. Apoi își pot modifica

tiparele de detonare pentru a schilodi mai eficient. A trebuit să le schimbăm puțin programul...

– Pentru că nu vreți să schilodească doar, încheie Merdith fraza în locul lui. Se întoarse pentru a privi prin fanta de tragere a buncărului. Linia neclară se apropia tot mai mult. Vreți să ucidă cât mai mulți și cât mai repede posibil.

– Așa-i, răspunse Ardo, apoi se aplecă și mai aproape de fanta de tragere. Incredibil! Ia ascultă!

Vuietul înfundat mai întâi se simțea, apoi se auzea – lovituri în pământ care zgâlțâiau neliniștit tot ce se afla pe el. În câteva clipe, deveni audibil – mii de zergi gonind nepăsători către ei, cuprinși de o furie crescândă. Țipătul asurzitor al vocilor lor străpungea urletul, înghețându-i lui Ardo sângele în vene.

– *Pe zeii! Ce am făcut?* Țipă Bernelli pe canalul de comunicații.

– *Nu trageți!* Pârâi pe frecvență glasul Breannei ca răspuns. *Mai întâi trebuie să știu unde ating perimetrul!*

O singură bufnitură înfundată zgudui buncărul. Praful din rafturile de muniții de sus pluti spre podea. Ardo o văzu pe Merdith căscând ochii. Apoi o serie rapidă de bufnituri se revărsă prin fantele deschise.

– Aici Bernelli! Contact cu perimetrul la raza doi-douăzeci!

Exploziile minelor răpăiau rapid acum, în succesiune, aproape una peste alta. Se apropiau de Ardo.

– *Se mută!* strigă Bernelli. *Vin spre stânga, Melnikov!*

Ardo își luă repede binoclul de campanie. O împinse pe Merdith în spate și scoase lentilele prin fanta de tragere cea mai din dreapta.

Acum îi vedea clar: un zid solid de zergi zvârcolindu-se și Țipând la aproape o mie de metri distanță. Toate soiurile de coșmaruri hidoase din rasa lor păreau să fie prezente, atacând spre el, iar apoi, ca și când ar fi urmat o muzică de dans neauzită, începură cu toții să se mute spre dreapta.

Exploziile bubuitoare îi urmară. Un perete de țărână, de flăcări și de carne sfâșiată se ridica în aer ca o cortină neîntreruptă a morții. La

rândul lor, fiecare zerg continua să atace, căutând punctul slab al perimetrului, deschizătura pe care oamenii o lasă întotdeauna pentru a putea trece prin ea și a ataca. Ardo zâmbi. Privea în mintea inamicului și cunoștea ceva ce acesta nu știa: nu exista nici o deschizătură prin care să treacă, pentru că știau că nu vor pleca de acolo.

– Aici Melnikov! strigă Ardo pe canalul de comunicații peste rafalele bubuitoare. Își aruncă exemplarele din frunte împotriva perimetrului. Se mișcă spre est în jurul câmpului minat exterior. Cutter? Îi vezi?

– Da, văd. Maică Precistă! Uită-te la ei! Acum încearcă să înconjoare baza! În viața mea n-am văzut atâtea urâtenii nenorocite! Hai cărnișă, vino la mine! Îți sap o groapă doar pentru tine! Te prăjesc la cină, urât... Atenție! Vine!

Cortina de distrugere continua să explodeze în fața lui, împiedicându-l să vadă zergii din spatele ei. Ardo căuta înnebunit cu binoclul de campanie un semn al străpungerii.

– Tunurile au luat ținta! Armele trag!

Ardo mai întâi auzi, apoi văzu. Rachetele țâșniră din turnurile defensive. Țipătul lui Merdith fu acoperit de geamătul motoarelor de mare viteză care înaintau spre zergi. Ardo le urmări spre țintele lor: jivine mutalisc în grupuri pluteau peste zona minată, atât de multe, încât aproape acopereau cerul strălucitor. Rachetele se izbiră de ele, bobocii lor luminoși arzând creaturile cu o precizie mortală. Fiarele începură să cadă ca o ploaie grotescă în zona perimetrului. Câteva dintre ele declanșară mine atunci când atinseră pământul, dar Ardo observă cu satisfacție întunecată că minele deja recunoșteau aceste noi ținte ca fiind moarte atunci când aterizau și se păstrau pentru ținte mai bune și mai amenințătoare.

Dintr-odată, o tăcere aproape asurzitoare se lăsă. Fumul și praful din jurul perimetrului începură să se așeze, cortina lăsându-se încet pe pământ.

Merdith și Ardo se uitară unul la altul. Liniștea de după atacul inițial era înspăimântătoare.

– Le-a oprit. Merdith surâse, aproape bucurându-se de acest gând. Ardo! E incredibil! I-ai oprit!

Ardo ridică încă o dată binoclul și încercă să vadă dincolo de praful, fumul și sfărâăturile care se așezau. Îi vedea mișcându-se, schimbându-și pozițiile.

– Oh, la naiba, tremură glasul lui Ardo în timp ce vorbea. S-au prins.

Merdith privi disperată prin fanta de tragere, încercând să înțeleagă ce vedea Ardo.

– De ce s-au prins?

Ardo deschise canalul de comunicații.

– Aici Melnikov! Se depărtează unii de alții! Pregătiți-vă! Apoi se întoarse către Merdith. Armează-ți pușca! Acum e acum! Zergii se depărtează unii de alții pentru ca minele să lovească doar câte unul dintre ei. Apoi vor curăța tot câmpul minat.

Merdith căscă gura.

– Adică... Asta-i sinucidere!

– Nu, zise Ardo armându-și iute mitraliera gaussiană și scoțându-i țeava prin fanta de tragere. Așa sunt zergii. Nu pun preț pe viețile individuale. De asta nu își pierd vremea cu răniții. Sunt reci și șireți și vor face orice este nevoie pentru a ajunge la noi și la cutie. Își vor arunca mii de războinici spre noi fără să se gândească de două ori. Știu că noi o să rămânem fără mine înainte să rămână ei fără zergi.

– *Aduc zerglingii în față!* Era glasul lui Cutter. *Cred că vor să păstreze băieții mari pentru după ce curăță câmpul minat.*

– Reglează minele să aleagă. Îi lăsăm pe cei mai mici să treacă prin ambele perimetre deocamdată și concentrăm minele asupra țintelor mai mari.

– Recepționat, doamnă locotenent. Hai, pis, pis, pis...

Chiar și cu ochiul liber, Ardo vedea schimbările zergilor aflați la o mie de metri distanță. Zerglingii în stadiul de larvă erau cele mai mici creaturi cunoscute dintre zergi, cel mai apropiat lucru de copii pe care

îl aveau monștrii. Ardo se gândi mohorât că asta era altă diferență clară între rasele lor, dar apoi se întrebă dacă, până la urmă, chiar era o diferență. Oamenii păreau la fel de dispuși să își arunce tinerii în luptă, iar Ardo știa că el era o dovadă foarte bună în această privință.

– *Vin!* anunță Bernelli, cu glasul tot mai ascutit. *Puneți-i la pământ!*

Zerglingii cu mai multe picioare începură să fugă pe pământul înnegrit și găurit al perimetrului exterior. Ardo își închise casca de luptă, văzu afișajul de țintire apărând imediat și începu să își îndrepte mitraliera gaussiană către cele mai apropiate creaturi.

Țintirea era straniu de eficientă. Indicatorul laser indica direcția focurilor lui Ardo. Arma zvâcnea repetat la fiecare tragere în timp ce el schimba ținta rapid de la un zergling la altul. Noua muniție își făcea bine treaba. Gloanțele cu vârf exploziv spărgeau carapacea fiecărui zergling care se apropia, creând o rană de ieșire îngrozitoare și mortală.

– *Oho! E ca la poligonul de tir aici!*

– Azi vreau cel mai mare scor, infanteriști!

Cum se termină jocul ăsta? se gândi Ardo. Continuă să treacă de la o țintă la alta, dar trăgea tot mai repede încercând să țină pasul cu atacul. Era ca a încerca să respingi marea. Zerglingii continuau să vină val după val... Și se apropiau de câmpul minat interior.

Ardo îi aruncă o privire lui Merdith. Arma ei avea un indicator de țintă incorporat. Nu își slăbise strânsoarea pe mitralieră în timp ce trăgea tot mai rapid.

Dintr-odată, un țipăt ascutit și asurzitor scos de o mie de zergi străbătu nisipurile.

Cutremurat, Ardo căscă ochii.

– Atacă!

A doua linie de jivine hidralisc se revărsă către câmpul minat exterior. Instantaneu, întregul perimetru erupse într-o cacofonie asurzitoare de furie și moarte. Turnurile defensive detunără și ele iar, jivinele mutalisc înaintând în același timp. Din nou, morții din rândurile creaturilor mutalisc se prăbușiră la pământ, dar cadavrele lor cădeau

tot mai aproape de zidurile exterioare ale bazei. Totuși, atenția lui Ardo nu putea fi distrasă. Covorul târâtor de zerglingi traversa câmpul minat interior, era acum la doar cinci sute de metri distanță și se apropia rapid de zidul exterior.

Brusc, arma lui Ardo secă. Scoase încărcătorul și înfipse unul nou de pe rafturile de deasupra lui. Când ridică iar mitraliera, zerglingii erau la mai puțin de patru sute de metri.

- Doamnă locotenent! Zerglingii sunt pe punctul să treacă de minele interioare! strigă Ardo peste succesiunea de focuri rapide. Nu-i respingem!

- Trebuie să-i respingeți! Avem nevoie de mine pentru zergii mai mari!

Zerglingii erau la mai puțin de o sută de metri. Apropiindu-se de bază, erau forțați de semenii lor să vină și mai aproape, un covor solid de lăcuste ca niște scarabei, încercând, în mintea lui Ardo, să îl devoreze pe el însuși. Ardo comută arma pe foc automat și începu să tragă rafale în hoarda care se apropia, fără să mai aleagă.

Era atât de preocupat, încât nu băgă de seamă zgomotele bubuitoare ale exploziilor care începură să se audă dintr-odată în depărtare. Îl șocă atunci când, într-o clipă, reveniră, de această dată la doar cinci sute de metri distanță. Coloane înalte de fum, praf și piatră sfâșiară zergii care atacau. Urletul lor asurzitor înconjură întreaga bază în timp ce se năpusteau din toate părțile în același timp. Soarele era acoperit de valurile de distrugere. Exploziile, care nu se mai distingeau una de alta, păreau acum să se fi contopit într-un singur urlet demonic neîntrerupt.

Pietre și carne de zerg carbonizată începură să cadă ca o ploaie pe buncăr și în spațiul de dincolo de el. Ardo continua să își tragă rafalele mortale de gloanțe explozive împotriva zerglingilor, care erau acum la câțiva metri de buncăr. În spatele lor, zidul demonic de moarte continua să mășăluiască spre el, zgomotul lui zguduind plăcile buncărului și amenințând să îl dărâme din picioare. Peretele de explozii ale minelor era acum la mai puțin de o sută de metri de poziția lui.

Ardo știa că ultimul câmp minat se termina la optzeci de metri de locul în care stătea.

– Doamnă locotenent! Zergii fac o breșă!

– Retragerea! Retragerea!

Ardo nu avu nevoie să audă ordinul de două ori. O apucă pe Meredith de braț, trăgând-o iute de la fanta de foc.

– Trebuie să plecăm *acum*! strigă el.

Meredith se depărtă rapid de la fanta de tragere. Când o făcu, plăcile de blindaj de deasupra gurii de foc începură să fie desfăcute în sus.

Un zergling se strecură prin deschizătură, lovi podeaua și în aceeași clipă sări spre ea.

Ardo trase cu arma lui, lovind jivina în aer și îndepărtând-o de ea, făcând-o să explodeze pe peretele din față al buncărului.

– Retragerea! țipă Ardo la ea. Fugi!

Ultimul lucru pe care Ardo l-a văzut când a trântit trapa în urma lui a fost un zid de burți de zerglingi acoperind fantele de tragere, în timp ce se cățărau către deschizătura făcută.

CAPITOLUL 22

RĂMAS-BŪN

ZGOMOTUL ERA COPLEȘITOR. TURNURILE DEFENSIVE trăgeau înspre cer, aruncându-și conținutul într-o frenezie de flăcări și distrugere. Proiectilele trebuie să se fi armat chiar în clipa în care ieșeau din tuburile lor protectoare, căci țintele erau aproape și se apropiau și mai mult.

Merdith alerga în fața lui Ardo. Peticul prăfuit de pământ dintre zidul exterior și buncărele interioare era un vâl de cenușă, fum și zergi arzând, care cădeau ca o zăpadă neagră din cer. Mici băltoace de acid fumegau ici și colo pe pământ. Ardo o urma iute pe femeie. Strada care se afla între ei și complexul de buncăre interioare nu păruse niciodată atât de departe.

Ardo sări brusc în stradă. Se uită în sus în timp ce fugea, încercând cu disperare să se apere. Turnurile de deasupra lui erau brăzdate de jeturi repetate de acid, două dintre ele deja răsucindu-se sub propria greutate pe schelele slăbite. Cerul de deasupra lor era un perete agitat de flăcări și de fum cu câte un petic de cer pâlpâind prin el printr-un capriciu al haosului.

Buncărul era în fața lui. Trapa principală stătea deschisă. În cadrul ei vedea pe cineva făcându-i semn cu mâna înainte.

Apoi auzi – un sunet pe care îl cunoștea. Era un urlet tunător care acoperea chiar și zgomotul luptei lor disperate. Ridică privirile.

Transportoarele de salvare! Se apropiau fierbinți, pierzându-și viteza într-o căldură enormă prin atmosferă. Navele Fiilor lui Korhal se arcuiau pe cer, dărele lor arzătoare coborând spre Astroportul Mar Sara, la vest. Aveau să ajungă la sol în curând – cel mai vulnerabil moment al lor, în timp ce navele încercau să îi evacueze pe toți cei care puteau ajunge la ele.

Timp. Aveau nevoie de mai mult timp...

Dintr-odată, mitraliere gaussiene prinseră viață țcănind prin fantele de tragere de o parte și de alta a trapei buncărului, făcându-l pe Ardo să acționeze. Sări spre intrare. Mâini îl prinseră și îl traseră înăuntru. Abia dacă îi trecură tălpile de zăvoarele trapei, când aceasta se închise.

Ardo se ridică în picioare. Meredith trăgea neîncetat de la una dintre fante. Bernelli îl trăsese înăuntru, ținând ceva de neînțeles la el, iar apoi își scoase și el arma prin al doilea grup de fante de tragere.

Ardo își ocupă iute locul lângă Bernelli, își așează mitraliera și apoi se uită prin cătare în iad.

Hidralisc se revărsau peste zidul exterior al bazei. Își aruncaseră destui semeni pe câmpul minat până când nu mai rămăsese nimic care să explodeze. Trebuie să fi fost mii de morți în jurul complexului, dar tot continuau să vină. Acum alunecau peste zid ca un val îngrozitor, apropiindu-se cu toatele de buncăr.

Canalul tactic continua să pâraie.

– Xiang! Raportează!

– Xiang e doborât, doamnă locotenent! Trebuie să ieșim de aici! Nu-i mai pot respinge!

Bernelli continua să țină în timp ce trăgea. Ardo i se alătură, bucuria de a auzi sunetul cu urechile lui conducându-l în timp ce revărsa moarte prin gura mitralierei.

Mareea de groază întunecată tot încerca să înainteze peste cadavrele propriilor morți, dar acum câmpul de tragere îngust lucra împotriva zergilor. Morții se adunau în fața lor, dar ei nu se mai apropiau de buncăr.

– Melnikov? Recepționezi?

Ardo scoase un încărcător din armă, ținând degetul pe trăgaci chiar în timp ce băga unul nou în lăcașul lui.

– Sunt puțin ocupat, doamnă locotenent!

– Venim!

– Ce?!

– Ne retragem spre pozițiile voastre!

– Afirmativ, răspunse Ardo întunecat. Bernelli, respinge-i! Mă duc la ușa din spate!

Ardo merse spre partea din spate a buncărului. Prin fantele de tragere abia zărea platforma pentru vehicule în stânga lui. În spatele ei distingea celelalte două buncăre aflate de o parte și de alta a Centrului de Comandă. Cel din stânga fusese al lui Xiang, dar colcăia de jivine hidralisc. Ardo le vedea sfâșiind blindajul, rupând încheieturile buncărului chiar în timp ce acesta ardea cu furie. *La revedere, Xiang*, se gândi Ardo.

Creaturi hidralisc sfâșiau și buncărul din dreapta, dar acolo o lumină puternică prinse brusc viață. *Cutter*, își dădu Ardo seama. Flăcările care se revărsau din arma cu plasmă a liliacului de foc se apropiau tot mai mult. Ardo își scoase mitraliera prin fanta de tragere și distruse jivinele hidralisc care încercau să flancheze buncărul lui și să ajungă la niște ținte mai ușoare. În ultima clipă, Ardo lovi butonul cu palma și deschise trapa din spate.

Breanne intră prima împleticindu-se, târând după ea cutia blestemată și pe Tinker Jans. Cu toții căzură greoi pe podeaua acoperită cu plăci. *Cutter* rămase în gura deschisă a trapei, focul lui de plasmă arzând în acest timp câteva hidralisc înfuriate. Cu o ultimă rafală, *Cutter* făcu un pas în spate prin intrare. Ardo închise pe loc trapa.

Trăgeau din toate punctele din buncăr acum. Zergii morți se adunau în grămezi lucitoare.

Dintr-odată, zergii încetară să mai avanseze. Jivinele hidralisc se retraseră în umbrele complexului interior al bazei. În câteva clipe, nu mai rămăsese nici o țintă și opriră focul.

- Hei, ce se întâmplă? întrebă Cutter. Se dau bătuți?

Breanne răsufla greoi, fie din cauza adrenalinei, fie de epuizare. Ardo nu își putea da seama.

- Nu. *Niciodată* nu se dau bătuți. Doar își strâng unitățile... își adună forțele. De îndată ce sunt pregătiți, vor intra aici și ne vor cucerii.

Bernelli râse neliniștit.

- Oh, bine, atât timp cât nu pierdem...

- *Pierdem*, zise Breanne deschizându-și casca și trecându-și degetele prin părul tăiat scurt. Nu vom rezista nici zece minute aici odată ce se hotărăsc să își facă mutarea. Ați văzut navele alea coborând pe Mar Sara! Chiar acum sunt la sol - transportoare civile umflate, care ar băga pasagerii înăuntru cu excavatorul, dacă ar putea. Sunt ținte sigure la sol și pot să vă spun că cele mai bune dintre ele nu vor fi în stare să se întoarcă în mai puțin de patruzeci de minute. Ceva mai mult.

- Și? ridică Bernelli din umeri. Viermii ăștia de zergi nu ar putea parcurge distanța nici într-o zi, darămite în jumătate de oră.

- Problema nu sunt cei de la sol, clătină Merdith din cap, ci cei din aer - jivinele mutualisc. Singurul lucru care le ține aici e cutia asta. De îndată ce e distrusă, zburătoarele se vor îndrepta direct către astroport și toate acestea vor fi fost în van.

- Nu trebuie decât să facem față timp de treizeci de minute, spuse Ardo. Doar treizeci de minute amărâte.

- Da, rânji Breanne batjocoritor. Și cine o să-ți dea minutele astea?

- Eu.

Se întoarseră cu toții.

Era Tinker Jans.

- O s-o fac eu. O să vă câștig treizeci de minute, spuse inginerul calm. Dar am nevoie de ajutor.

Bernelli aruncă o privire pe fanta de tragere.

- Hei, cred că se apropie!

- Trebuie să mă băgați într-un SCV! zise Jans. Trebuie să o faceți acum!

Breanne se gândi o clipă, apoi se decise.

– Cutter! Melnikov! L-ați auzit! Duceți-l la un SCV!

– În mod clar se mișcă acolo! țipă Bernelli.

Ardo pocni butonul de deschidere al trapei din spate. Întunecat la față, Cutter sări prin deschizătură. Jans îl urmă, părând nesigur și vulnerabil în uniformă lui murdară. Ardo ieși aplecat după ei, închizându-și casca de luptă – nu că ar fi crezut că avea să-i fie de prea mare ajutor.

Pământul era acoperit de cadavrele mutilate ale atacatorilor zergi. Nu era timp de gândit. Fugiră spre platforma pentru vehicule, împiedicându-se pe solul unsuros și alunecos.

Cel mai apropiat SCV stătea conturat pe unitatea-fabrică în flăcări. Jans deschise trapa de acces frontală care scoase un fâșâit hidraulic mulțumitor. /

– Haide! Haide! îl încurajă Cutter neliniștit.

Jans se cățăără pe suporturile din față ale costumului și se lăsă pe spate în cabina de control. Trapa de acces începu să coboare lin.

– *Uite-i că vin!* strigă Bernelli.

Ardo îi vedea. Atacau pe după fabrică, peste zidul complexului, pe lângă Centrul de Comandă. Erau peste tot.

– Acum ce facem? îl întrebă Cutter pe inginer.

– Întoarceți-vă înăuntru! lute! răspunse Jans.

– Și să te lăsăm aici? Ardo se cutremură.

– Faceți-o acum și doar țineți-i departe de mine cât de mult puteți!

Ardo nu avea timp să se contrazică. El și Cutter fugiră înapoi către buncăr. Deja vedea focurile de trasoare ieșind prin fantele de tragere în toate direcțiile. Jivinele hidralisc se revărsau de peste tot, îngrămădindu-se către buncăr. Aveau carapacele umflate, ghimpii care străpungeau armura pregătiți pentru atac.

Ardo intră cu spatele prin trapă tocmai când creaturile hidralisc atacară. Țepii trecură prin ușa deschisă, tăind prin straturile exterioare ale costumului său de luptă de parcă ar fi fost din pânză. O durere

arzătoare îi izbucni în picior, un ghimpe trecând complet prin el și înfigându-se într-o grindă din neotel.

Cutter îl ajută să se ridice de pe podea.

– Tot n-ai murit?

Ardo se strâmbă, nevrând să se uite la picior.

– Nu încă.

Amândoi își ocupară pozițiile la fantele de tragere, îngrozindu-se de ce avea să urmeze.

Brusc, carapacea buncărului răsună de sunetul a o mie de săgeți capabile să străpungă armura. Era o ploaie mortală, lovind repetat în exteriorul metalic, ghimpii acoperiți cu acid tăind la fiecare lovitură bucăți din învelișul metalic.

– Omorâți-i! Omorâți-i înainte să poată ajunge la noi! se înfurie Breanne.

Fuzelajul de deasupra se îndoia deja în jos, adâncituri mari înaintând înspre ei.

Trăgând cu disperare prin fantă, Ardo văzu că SCV-ul începea să se miște.

Mișcarea abia dacă atrase atenția zergilor din jurul lor. Jivinele păreau atât de hotărâte să ajungă la buncăr, încât abia dacă observară vehiculul singur.

Dacă aș putea pune mâna pe un glisor Vultur, își zise Ardo înnebunit. Aș putea fugi... aș putea...

Scutură din cap. Cine ar muri pentru ca el să trăiască? Cât de mulți ar fi murit pentru că el fugise când viața lui ar fi putut cumpăra atât de multe altele? Nimeni nu avea să știe cine era el sau de ce era aici. Oricui i-ar fi părut de el vreodată nu avea să-i afle niciodată soarta. Poate că Dumnezeu avea să știe. Indiferent ce îi spunea Confederația că era el, Ardo știa, în cele din urmă, cine era și că avea ceva al lui la care putea renunța.

SCV-ul înaintă greoi spre complexul de buncăre. Tinker lăsase o stivă de plăci de blindaj lângă buncăr. Ardo se întrebă dintr-odată dacă

inginerul plănuise asta de la început. Jans ridică plăcile cu brațele masive ale SCV-ului, se uită la buncăr, găsi punctul cel mai slab și trânti armura peste el. Ținând-o în loc cu un braț mecanic, Jans activă aparatul de sudură cu plasmă de pe celălalt și începu să întărească fuzelajul.

Zergii trebuie să își fi dat seama ce făcea Jans. Câteva jivine hidralisc se întoarseră brusc spre SCV.

Cutter și Ardo le văzură amândoi. Într-o clipă, își schimbă direcția de foc.

– Ține-i departe de el, a zis! rânji batjocoritor Cutter prin valurile de sudoare. Și cum ar trebui să facem *asta*?

Jans continua să lucreze frenetic în jurul buncărului, sudând, întărind, înlocuind plăcile cât mai repede posibil. Infanteriștii își mențineau șuvoiul de moarte împotriva invadatorilor, dărâmând șir după șir de creaturi hidralisc ce avansau și trăgeau.

Bătălia răbufnea într-un blocaj chinuitor. Ardo își simțea arma fierbinte în mâinile înmănușate. Cumva, Jans își continua reparațiile la fel de repede pe cât stricau jivinele hidralisc buncărul.

– Hei, cred că merge! hohoti Bernelli. Cred...

Creaturile hidralisc se năpustiră înainte.

– Nu! se înfurie Ardo.

Din SCV, Jans nu le vedea venind. Câteva dintre ele nimeriseră vehiculul de lucru și acesta era grav avariat, dar încă funcționa. Dintr-odată, valul diavolesc ajunsese la el. Roiau în jurul SCV-ului. Jans încercă să îi scuture de pe carapacea mașinăriei. În câteva clipe, totuși, îl târâseră pe el și întregul SCV în afara razei vizuale a fantelor de tragere.

– L-au luat pe Jans! țipă Cutter.

– Dacă îl pierdem, s-a terminat cu noi! țipă Breanne ca răspuns.

Cu un strigăt îngrozitor, Cutter lovi butonul de deschidere a trapei și plonjă afară.

Jeturi mari de foc de plasmă erupseră dincolo de fantele de tragere. Ardo abia putea desluși ce se petrecea afară. Apoi îl zări pe Cutter, silueta lui uriașă stând în fața trapei și revărsându-și măcelul supraîncins.

Dintr-odată, arma lui Ardo amuți. Scoase pe loc încărcătorul și se întinse după următorul din raftul de deasupra capului.

Nu mai era nici unul.

– Am rămas fără gloanțe! strigă Ardo.

Breanne îi aruncă alt încărcător.

– Nu-ți bate joc de ele, puștiule. Cu toții mai avem puține!

Înfpise încărcătorul în lăcașul său și se întoarse înapoi la fanta de tragere.

Cutter dispăruse.

Ardo se uită disperat prin fante, dar nu îl mai vedea pe uriaș nicăieri.

– Tinker! strigă el pe canalul de comunicații tactice. Unde e Cutter?

– *Au... plecat... sunt peste tot pe mine! Nu fac față...*

Breanne fu aruncată de la fanta de tragere. Un singur ghimpe de creatură hidralisc își croise drumul prin deschizătura gurii de foc, trecând prin vizeta costumului de luptă al Breannei. Hidos, trecuse prin capul ei și îi țintuise casca de luptă de un suport din neooțel. Doamnei locotenent L.Z. Breanne atârna acolo, încă stând în picioare.

Ardo îi aruncă o privire lui Bernelli, apoi lui Merdith.

– Mă duc afară să îl salvez pe Jans. Vă poate câștiga niște timp. Bernelli, ți-a mai rămas vreun încărcător?

– Da, suspină el.

Ardo se uită la Merdith.

– O să aibă el grijă de tine.

Merdith dădu aprobator din cap și își feri privirea.

– Ne vedem în partea cealaltă, le spuse Ardo amândurora, apoi se întoarse către trapa din spate.

– Hei, soldățelule?

Se întoarse iar spre Merdith.

– Te rog, Ardo! plângea ea. Nu mă lăsa singură!

– Mulțumesc, soldățelule.

Ardo dădu din cap, apoi lovi butonul.

Mitraliera gaussiană răspunse imediat la mâna lui antrenată. Confederația îl învățase bine. Schimbând rapid țintele, ținu jivinele hidralisc la distanță și le îndepărtă și de pe SCV. În timp ce stătea acolo în curtea distrusă, simțurile lui păreau să se fi ascuțit. Lumea din jurul lui era mai clară decât și-o amintea de ani întregi, poate mai clară decât o trăise vreodată. Înregistrează totul: oroarea din jurul lui pe care el o ținea la distanță, fumul de deasupra complexului care se transformase în norișori în lumina tot mai slabă a apusului. Sunetele. Mirosurile. Toate erau vii pentru el.

Ardo era, în cele din urmă, el însuși. Știa că exista ceva ce nu îi putea fi luat niciodată: o victorie mai glorioasă și mai satisfăcătoare decât orice se putea trăi pe vreun câmp de luptă real.

Când și ultimele muniții se terminară, Ardo ridică privirea. Transportoarele, încărcate cu prețioasa lor marfă umană, se arcuiau spre apusul celei mai glorioase zile din viața lui. O sută – poate o mie – de cascade de gaze de ardere tunătoare urcau pe cer. Nu aveau să afle niciodată cine luptase atât de mult pentru viețile lor. Nu aveau să îi audă niciodată numele și nici să înalțe cântece pentru a-l slăvi. Doar el avea să știe despre acest triumf.

Când întunericul se lăsa peste el, Ardo zâmbi la ultimul său gând. Dărele de aburi ale navelor care fugeau... erau toate aurii.

DESPRE AUTOR

Tracy Hickman este un autor cunoscut în primul rând pentru seria de romane *Dragonlance*, scrisă în colaborare cu Margaret Weis. Născut în Salt Lake City, Utah, în 1955, Tracy locuiește și scrie acum împreună cu soția lui, Laura, în sudul statului Utah.